

Nova Mondo

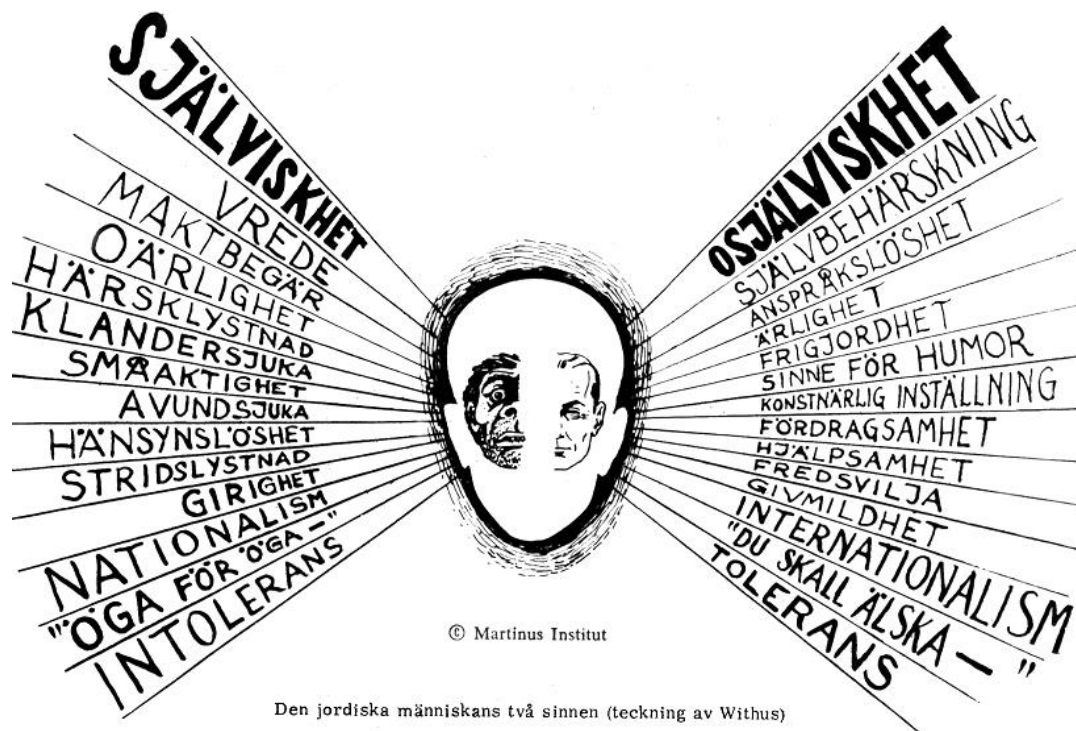
Många liv som SFINXVÄSEN

En introduktion till *Martinus kosmologi*

En världsbild som kan ge dig mer förståelse, mening och hopp i livet

Hokan Lundberg

Martinus om "de jordiska människorna":

»Deras mentalitet eller psyke och uppträdande behärskas ännu i så hög grad av djurrikets anlag, själviskheten eller egoismen, medan de "mänskliga" anlagen, osjälviskhet eller kärlek till nästan, ännu är så föga förhärskande, att väsendena absolut endast delvis är "människor" och delvis "djur". Det är detta som "sfinxen", det vill säga den figur som föreställer djuret med människohuvud, är uttryck för. Den vanliga jordiska människan är alltså mer eller mindre en ofärdig "människa".« (Från boken *Den eviga världsbilden 1*, st. 12.1)

Martinus omfattande verk innehåller en mängd livsanalyser som kan ge hjälp i livet på olika sätt för oss "jordmänniskor" eller *sfinxväsen*. Martinus kommer med förklaringar till varför världen ser ut som den gör och målar samtidigt upp en ljus framtid för mänskligheten på lång sikt. Alla Martinus analyser av vår utveckling har som utgångspunkt att vi består av en evig inre kärna samt att vi lever många liv i den fysiska världen, vilket gör att vi liv för liv utvecklas mot alltmer mänsklighet och allkärlek. Enligt Martinus förklaringar kommer alla människor få njuta av stor livsglädje, harmoni, konst, vetenskap och gemenskap i framtiden.

Denna bok är en introduktion till Martinus spännande världsbild som ofta går under namnet *Martinus kosmologi*. Den tar även upp Martinus bakgrund och hur det kom sig att han kunde skapa detaljerade livsanalyser samt hur de kan bidra till att skapa mening och hopp i livet.

Författaren har läst Martinus texter sedan 19 års ålder och känner en stor tacksamhet för det stöd de gett honom under mer än 30 år, även om han är och förblir (i detta liv) ett sfinxväsen med en mängd ofullkomliga sidor i sitt medvetande.

Innehåll:

Förord

1. Inledning – Livet är inte alltid lätt
2. Om Martinus liv – En annorlunda författare
3. Grundläggande livsanalyser – För mer förståelse i livet
4. Det största budet ("kärlekslagen") – Möjliga långsiktiga mål i livet
5. Utvecklingen står inte stilla – Lidandet driver den framåt
6. Några levnadsråd – Att ha med sig i vardagen
7. Avslutning – Allt ordnar sig på sikt

Slutord

Förord

Den här boken är en introduktion till *livsanalyser* som kan ge dig mer förståelse, mening och hopp i livet. Vad sägs om det? *Förståelse, mening och hopp* – tre rätt viktiga *livspusselbitar*. Kanske låter det alltför ”pretto”, orealistiskt eller helt enkelt för bra för att vara sant... Om det som tas upp i bokens sju kapitel är något för dig eller inte, det får du så klart själv avgöra. Jag önskar inte ”pracka på dig” något som inte passar dig. Vi har alla olika bakgrund, intressen och behov, därför är det helt naturligt att denna bok inte passar alla som börjar läsa den. Läs så långt du känner att du får ut något av innehållet och skriv sedan gärna till mig och berätta vad du tycker om det du tagit del av.

Livsanalyser från Martinus världsbild

Det är författaren Martinus analyser av livet som den här boken ger en introduktion till. Dessa livsanalyser formar en sammanhängande världsbild som ofta går under namnet *Martinus kosmologi*. Enligt min erfarenhet kan Martinus världsbild ge ett stort stöd i livet, men hans förklaringar ger inga snabba eller enkla lösningar till ett bättre mående eller ett skönare liv. Istället ger de en ökad förståelse av varför livet inte är helt enkelt för många av oss och varför vi behöver möta olika typer av utmaningar och lidanden på vår livsresa. En sådan ökad förståelse kan skapa en ökad känsla av mening i livet, även när det känns tungt på många sätt (eller att man något lättare kan förstår meningen med sitt lidande efter att den svåra situationen upphört). Martinus menar att det framförallt är de tunga eller svåra perioderna i våra liv som för oss framåt i den humana utvecklingen, eftersom det är just dessa som ligger till grund till att vi successivt får en ökad förmåga att känna medlidande med andra levande väsen. Lite förenklat kan man säga att vårt lidande successivt ökar vår medlidandeförmåga som är själva grunden till vår allkärleksförmåga som i framtiden kommer ligga till grund för en värld i fred, harmoni och ett jämlikt välstånd över hela världen. Martinus målar upp en mycket ljus framtid för *alla* människor på lång sikt, även om vägen dit varken är snabb, smärtfri eller enkel.

Sfinxväsen i utveckling

Martinus kallar människan på jorden för *”en sårad flykting mellan två riken”* och menar att vi jordmänniskor varken är renodlade djur eller färdigutvecklade människor. Enligt honom är sfinxen en symbol för tillståndet som vi befinner oss i, eftersom vi alla har både mänskliga egenskaper och djuriska tendenser i vårt medvetande. Detta ”mellantillstånd” mellan ”djur” och ”människa” är inte alltid helt lätt för oss att hantera, speciellt inte om man känner sig missnöjd med vad man själv presterar och förmår i livet. I dessa fall kan det lätt uppstå en situation liknande den som Paulus beskrev med uttrycket: *”Det goda som jag vill, det gör jag inte, men det onda som jag inte vill, det gör jag”* (Romarbrevet 7:19). Det vill säga att man vill göra ”goda” eller bra saker, men att man sällan får till det, vilket resulterar i att man känner sig misslyckad och dålig, vilket i sin tur kan göra att man tappar i livsenergi och gör ”onda” eller mindre bra saker i sitt liv.

Ens ideal eller önskemål kan vara svåra att leva upp till när man fortfarande har en hel del djuriska vanor och instinkter i sig, samtidigt som man ännu inte haft möjlighet att öva upp tillräckligt många mänskliga talanger eller förmågor i sitt medvetande. Till exempel kan våra djuriska sidor göra att vi ofta blir irriterade eller besvikna på andra människor, att vi lätt gå i försvar mot oliktankande eller att vi känner avundsjuka när andra lyckas med sådant vi själva inte lyckas uppnå. Men sådana mindre smickrande handlingar eller egenskaper betyder inte att man är *dålig*, utan bara att vi ännu inte är färdigutvecklade som människor. Detsamma gäller när det handlar om ”goda” förmågor, som till exempel att ha kärleksfulla relationer till andra människor eller att ha stora skapande talanger – avsaknaden av sådana förmågor gör oss inte dåliga eller mindre värda som levande väsen, men indikerar att vi ännu har mycket kvar i utvecklingen på det mänskliga området.

Martinus förklarar hur vi alla utvecklas från att vara "övergångsväsen" eller *sfinxväsen*, med både djuriska och mänskliga sidor i vårt medvetande, till att långt i framtiden bli "färdiga människor", helt utan djuriska eller själviska tendenser. Han kommer även med detaljerade analyser av hur vi nu är inne i en stor process som gör att vi på sikt kommer att lämna djurriket för att istället komma in i det han kallar för "det riktiga människoriket". När en människa nått så långt i utvecklingen, praktiserar hon alltid principerna "vända den andra kinden till" och "älska sin nästa som sig själv" oavsett vad hon möter i livet.

En slags mittenväg

Martinus förklaringar till livets stora frågor bygger inte på "troende" och inte heller på uppfattningen att "allt är materia". Martinus världsbild utgör istället en slags *mittenväg*, kan man kunna säga, på det sättet att den tar upp saker som i vanliga fall behandlas i olika religioner samtidigt som den är uppbyggd av omfattande och detaljerade analyser av den andliga eller strålförmiga världen samt de "delar" som existerar utanför tid och rum och därför är immateriella. Han kallar sina analyser av livet för en *andlig vetenskap*. I kapitel 1 ges förklaringar till vad Martinus menar med andlig vetenskap. I korthet går det ut på att ha ett vetenskapligt förhållningssätt till allt i livet, även till det som inte går att mäta eller väga. Detta innebär bland annat att man prövar alla påståenden mot sina egna erfarenheter och tar till sig kunskap från flera källor, vilka man bedömer som pålitliga.

En av de viktigaste källorna för att förstå de mest grundläggande principerna i livet är, anser jag, Martinus samlade verk som består av en mängd böcker, artiklar och föredrag samt 100 symboliska bilder, vilka gestaltar principer och lagar i den icke-fysiska världen. (Alla Martinus symboler och många av hans böcker finns tillgängliga på martinus.dk.) Martinus rekommenderade att ha ett självständigt tänkande och att man ska *ta till sig det som passar en själv och låta resten ligga*. I kapitel 2 ges en beskrivning av Martinus liv och förklaringar till hur det kom sig att han kunde presentera en mycket omfattande världsbild med detaljerade livsanalyser, trots att han var helt obeläst.

Ingen religion, ingen sekt, inga ceremonier

Det är viktigt att understryka att *Martinus kosmologi* inte är en religion och inte ska utgöra grunden till någon sekt. Det finns inga ceremonier och inget medlemskap kring Martinus verk. Allt är fritt att studera för den som vill. De människor som intresserar sig för Martinus livsanalyser har i många fall haft olika typer av motgångar i livet och varit mer eller mindre vilslna i sin samtid. Problem och en viss vilshenhet i ens privata liv upphör inte bara för att man studerar Martinus världsbild, men studierna kan ändå ge ett stöd på flera sätt. Dessutom finns en god chans att hitta likasinnade människor i den "rörelse" som finns kring Martinus verk genom kurser, föredrag och studiecirklar.

En öppen inställning till livets stora frågor

Eftersom vi, vad jag förstår, inte kan vara helt säkra på att livet till alla delar endast består av materia eller energi, bör den vetenskapliga inställningen vara en öppenhet för olika förklaringsmodeller kring vad vi människor består av "innerst inne". I kapitel 3 beskrivs Martinus syn på vår inre struktur och bakomliggande principer i livet. Där kommer det att framgå att flera av hans analyser har beröringspunkter med tankar från både österländska traditioner, kristendomens kärna och även naturvetenskapen. Men Martinus menar att han inte studerat eller läst sig till sina kunskaper om livet och att han presenterade sin världsbild helt oberoende av andra. I kapitel 2 ges förklaringar till hur Martinus ska ha fått sina kunskaper om livet. Även här krävs en viss öppenhet för nya förklaringsmodeller för att kunna ta till sig hur Martinus kunde vara en stor källa till kunskap om livet utan att bygga vidare på andra människors kunskaper om livet.

Analyser av vår inre struktur

I sina böcker ger Martinus stor utrymme till analyser av vår inre struktur. Dessa analyser kunde han presentera tack vare sin exceptionella intuitionsförmåga. Våra innersta "delar" är inte möjliga att observera utan en utvecklad intuitionsförmåga, vilket medför att mänsklighetens nuvarande vetenskaper inte kan ge detaljerade kunskaper om dem. Vad jag förstår är det första gången i världshistorien som analyser av vårt innersta väsen ges i text och bild. Eftersom vi vanligtvis inte själva har tillgång till en stor mängd intuition har vi inte möjlighet att verifiera de livsanalyser som Martinus presenterar, men om vi vill kan vi göra vårt bästa för att försöka förstå dem och även fundera på om de verkar vara logiska och sannolika samt ut efter bästa förmåga "kontrollera" dem i vårt eget liv. I kapitel 1 introduceras dessa analyser och i kapitel 3 ges en överblick av dem.

En optimistisk livssyn

Att leva på jorden är inte alltid helt lätt. Då och då kommer det tunga perioder eller svåra utmaningar av olika slag. Det är mycket vi behöver gå igenom och lära oss i livet, ibland "den hårda vägen". Martinus världsbild kan hjälpa till att ge en mer optimistisk syn på "mörkret" eller det svåra i våra liv och för mänskligheten i stort. Det betyder som sagt inte att ens problem eller lidande försvinner, men livet kan ändå bli lite mer hanterbart och förståeligt, vilket i sin tur kan göra att det känns mer meningsfullt. Detta belyses på olika sätt i kapitel 4, 5 och 6.

Tre vanliga synsätt på livet

Hur man förhåller sig till Martinus världsbild (och även denna bok) beror till stor del på vilken syn man har på livet. På liknande sätt beror ens öppenhet för nya förklaringar till livets stora frågor på vilken synsätt man har på livet. Är man mycket nöjd med sin nuvarande "världsbild" och känner sig säker på att den är den bästa som erbjuds, finns antagligen inte någon större öppenhet för att ta till sig en ny världsbild.

Här följer en kort sammanfattning av tre sätt att se på livet, vilka kan antas vara vanliga hos människor i Skandinavien. Sammanfattningen tar upp vad vi kan tänkas bestå av som levande väsen och vad som händer efter döden, enligt dessa tre synsätt.

Ett traditionellt kristet synsätt

Enligt många kristna består vi av en fysisk kropp och ett medvetande, även kallad vår ande eller själ. Både vår kropp och vår själ skapades när vi blev till här på jorden, enligt detta synsätt. Det är inte ovanligt att kristna människor menar att de som *tror* på Jesus och Gud kommer till paradiset efter jordelivet medan alla andra riskerar att få en betydligt mer besvärlig tid efter döden.

Ett materialistiskt synsätt

Enligt denna uppfattning består vi av en fysisk kropp och ett medvetande som är resultatet av kemiska och elektriska processer i hjärnan. Medvetandet existerar endast så länge vår hjärna fungerar. Av detta följer att vi upphör att existera när vår kropp upphör att fungera, eftersom vårt medvetande helt beror på hjärnans funktion. Vi föds, lever och dör – *The End*.

Ett reinkarnationssynsätt

En möjlig uppfattning inom denna syn på livet är att vi består av vår fysiska kropp, vårt medvetande och en immateriell del som kan kallas *vårt jag*. Enligt denna modell existerar vårt jag och vårt medvetande innan vår fysiska kropp blev till och kommer att finnas kvar även efter att kroppen slutat att fungera. Av detta följer att vi lever många gånger in i den fysiska världen och att vi i mellan två fysiska liv befinner oss i en icke-fysisk tillvaro, ofta kallad den andliga världen.

Målgrupp för Martinus livsanalyser

Det är framförallt till människor som kan tänka sig att vi lever många liv i den fysiska världen som denna bok vänder sig. Alla Martinus analyser av vår utveckling har nämligen som utgångspunkt att vi består av en evig inre livskärna samt att vi lever omväxlande i den fysiska världen och i en icke-fysisk eller andlig värld. Våra liv i den fysiska världen utgör en slags utbildning i vilken vi, *liv för liv*, utvecklas som ofärdiga människor eller *sfinxväsen* för att så småningom bli "färdiga människor" eller hundra procent *fredsväsen* och *allkärleksgenier*. Även om det idag kan verka otroligt, kommer allt på lång sikt att ordna sig för oss alla och för mänskligheten i stort, enligt Martinus förklaringar. Detta tas upp i kapitel 7 som är bokens avslutning.

Martinus livsanalyser är i första hand avsedda för människor som är mätta på religiösa dogmer och ceremonier men som ändå intresserar sig för livets stora frågor och hoppas på att det finns ett liv efter den så kallade *döden*. Ibland använde Martinus uttrycket "humana materialister" för att kortfattat beskriva den huvudsakliga målgruppen för sitt författarverk.

Här följer ett citat som ger exempel på hur Martinus kunde beskriva syftet med sitt arbete:

»När jag har skapat mina analyser, är det för att ge er en inblick i lösningen på tillvarons mysterium, vilket kan hjälpa er till ett lyckligare och mer fridfullt liv. Syftet med mitt arbete är bland annat att ge er ett vetande, med hjälp av vilket ni kan uppnå det välbefinnande som ni hungrar efter, samt finna en mening i mycket av det som ni tidigare inte kunde finna någon mening i. Men först och främst är syftet med mitt arbete att skapa det saknade mellanledet mellan den officiella kristendomen och det dagliga livet. Detta mellanled är de kosmiska analysernas belysning av de stora facit: reinkarnationen och odödligheten, så att man kan se deras förgreningar ner i det praktiska livet. Syftet med mitt arbete är vidare att uppmuntra er till att arbeta med er själva, samt påverka er tankegång och viljeföring på så sätt, att ni mer och mer kommer att tänka och handla logiskt.« (Martinus i ett föredrag som han höll i januari 1942)

I många av Martinus böcker, artiklar och föredrag finns förklaringar till uttalanden av Jesus och till symboliska berättelser från Bibeln. Martinus såg det nämligen som sin uppgift att intellektualisera kärnan i kristendomen som han menar innehåller den högsta moral som kan tänkas. För att uppnå detta presenterar Martinus analyser av vår utveckling under många liv i den fysiska världen och vår eviga inre struktur samt att han kopplat till dessa ger nya analyser av kristendomens "eviga facit".

Tanken med denna introduktion är att den ska ge dig en inblick i Martinus spännande livsanalyser. Denna inblick kan förhoppningsvis inspirera dig att sedan studera Martinus egna böcker och även undersöka om hans analyser av livet stämmer med vad du själv upplever, vilket på sikt kan hjälpa dig att få mer förståelse, mening och hopp i livet.

Lycka till i livets labyrinter!

Håkan Lundberg, hokan@novamondo.se, Saltsjöbaden 2021

1. Inledning – Livet är inte alltid lätt

Hur mår vi människor här på jorden? Det varierar så klart väldigt mycket från individ till individ och även från dag till dag för många av oss – ibland kan vi känna stor lycka och vara nöjda med allt i tillvaron, ibland kan det mesta kännas väldigt tungt och trist. Oftast befinner vi oss någonstans mellan dessa humörmässiga ytterligheter.

Ser vi oss runt i vår omgivning, i samhället och i världen kan vi konstatera att livet inte alltid är så lätt för många människor, vilket är helt naturligt i den övergångsfas eller "sfinxfas" som vi för närvarande befinner oss i. Martinus använder sfinxen, den stora skulptur som ligger framför Keopspyramiden i Egypten, som en liknelse för jordmänniskans nuvarande utvecklingsstadium, just för att den består av både en djurdel och en människodel. Med denna liknelse menar Martinus att "jordmänniskan" ännu är delvis djur och delvis människa. De djuriska tendenserna är till exempel själviskhet, avundsjuka, maktbegär, intolerans, ägandebegär, försvarsinstinkter, partiskhet och egenkärlek. Sådana djuriska delar kan alltså ännu finnas kvar i vårt medvetande och de skapar lätt olika typer av problem för oss, men enligt Martinus förklaringar är de sakta på väg att minska för att ge plats åt fler mänskliga egenskaper såsom givmildhet, tolerans, förlåtande, intelligens, klokhets, opartiskhet och allkärlek.

Martinus beskriver i *Livets Bog* jordmänniskans nuvarande läge i utvecklingen med följande ord:

»Hon är inte något renodlat djur, men heller inte en färdigutvecklad människa. - Hon är en sårad flykting mellan två riken. Hon befinner sig för närvarande i ett "ingenmansland".« (Martinus i *Livets Bog* 1, från st. 82)

Man kan sätta likhetstecken mellan människan på jorden som *sfinxväsen* och som *en sårad flykting mellan två riken*. Det är som sagt inget lätt läge vi befinner oss i, vilket alla konflikter, kriser, sjukdomar och disharmonier vittnar om. Men utvecklingen går vidare, både för oss som individer och för mänskligheten i stort. Detta ger Martinus intressanta analyser av i sitt omfattande verk. Här i det inledande kapitlet introduceras några av dessa analyser av vår utveckling genom många liv som ofärdiga människor eller *sfinxväsen* i den fysiska världen.

"Sår" och utmaningar saknas inte

Förutom de som bokstavligen är sårade från ett krig, en katastrof, en svår sjukdom, ett grovt utnyttjande eller en allvarlig olycka, finns det massor av människor som kan sägas vara *sårade i själen*, till exempel genom långvarig arbetslöshet, ett destruktivt beroende eller en allvarlig nedstämdhet. Utöver dessa exempel finns en mängd andra själsliga "sår" från mer eller mindre traumatiska händelser tidigare i livet som kan påverka vårt inre idag. Gemensamt för alla människor med olika typer av "själsliga sår" är att delar av livet periodvis kan vara en stor utmaning. Exakt *vad* som är en utmaning i livet varierar från individ till individ. Generellt kan man säga att det inte är så konstigt att de allra flesta av oss ibland upplever svårigheter i livet. Utmaningar och svårigheter i stort och smått saknas verkligen inte här på jorden. Även om de enskilda utmaningarna inte är speciellt stora i sig, kan summan av dem göra att trötthet, negativitet och orkeslöshet sprider sig i sinnet. Många bäckar små av negativa intryck och stressmoment i kombination med inre känslighet på grund av diverse "sår" kan ge upphov till känslomässiga översvämningar av olika slag, speciellt om kraven på sig själv och förväntningarna på livet är högt ställda.

Varför? – ett första viktigt steg

Det behöver inte alltid handla om övermäktiga utmaningar för att det ska kännas svårt i livet, det kan istället handla om att man har "allt" (eller det mesta av det man önskar sig), men att man ändå i perioder känner sig i obalans och utan någon större livslust. Ibland kan det vara svårt att förstå *varför* nedstämdhet eller disharmoni infinner sig i sinnet. Man *borde* må bra, men gör det ändå inte.

Förr eller senare börjar frågan "varför?" att dyka upp i tankarna, när man har ett visst problem eller en nedstämdhet i sitt liv under en längre tid. Att fundera på varför man känner sig i obalans är ett första viktigt steg. Genom sådana funderingar kan man på sikt bli mer medveten om saker och ting hos sig själv och sin omgivning samt börja leta efter lösningar och svar. Men att hitta passande lösningar och svar är inte alltid det lättaste, även om man lyckas förstå varför man har ett visst problem. Att ändra tänkesätt, vanor och delar av sin personlighet tar tid, men på sikt går det!

Det enkla svaret – våra tankar påverkar vårt mående

En inre obalans eller en nedstämdhet kan så klart bero på många olika saker. Det kan handla om saker man upplevt under barndomen eller senare i livet. Även händelser och handlingar under tidigare liv kan ha en stor betydelse för vår nuvarande situation, vilket vi ska återkomma till senare i boken. Vanligtvis beror en inre disharmoni på en kombination av det man har med sig i "bagaget", ens personlighet och livssituationen som man för närvarande befinner sig i. Det handlar alltså om flera olika delar och mycket komplexa processer i ens inre som gör att man kan uppleva ett visst problem eller en viss obalans i livet.

Ytterst handlar vårt mående om *våra tankar och känslor*. Har man till största delen positiva, optimistiska och ljusa tankar, blir resultatet i regel positiva och ljusa känslor – vi mår bra. Har man istället mestadels negativa, pessimistiska och mörka tankar, blir resultatet i regel negativa och mörka känslor – vi mår mindre bra. Detta kan låta alltför förenklat eller banalt, men det kan vara bra att påminna sig om att vår inställning och våra tankar är helt centrala för vårt mående. Att försöka påverka sina tankar att bli mer positiva och ljusa är så klart lättare sagt än gjort, men förr eller senare är det något vi behöver jobba med för att nå en inre balans och livsglädje oavsett omständigheter. Ett steg på vägen kan vara att bli mer medveten om sina känslor och tankar, att fundera på hur dessa uppkommer och försöka förstå hur de påverkar oss. En annan viktig del är att inse, och komma ihåg när det som bäst behövs, att våra jobbiga tankar och känslor förr eller senare går över. *Efter regn kommer sol*, även om det ibland kan ta lång tid och kännas fruktansvärt jobbigt när man är mitt uppe i en kris. (Martinus förklaringar ger även teoretiska kunskaper om att vårt lidande är helt nödvändigt för vår fortsatta utveckling, vilket tas upp i senare kapitel.)

Kan vi ändra vårt sätt att tänka?

Kan vi lära oss att alltid tänka optimistiskt och ha ljusa känslor i vårt medvetande oavsett vad vi möter i livet? Här följer tre möjliga svar på den frågan:

- Nej, i nuläget kan vi inte lära oss att alltid ha optimistiska tankar i vårt medvetande och därför kommer vi ibland att ha mer eller mindre tunga eller svåra perioder i livet. Det bästa är att ha realistiska tankar om sitt liv och vara beredd på olika typer av motgångar, svårigheter och lidanden. På lång sikt hjälper dessa oss att utvecklas på olika sätt.
- Ja, på mycket lång sikt kommer vi lära oss att alltid ha optimistiska tankar med en inre stabil livsglädje som resultat.
- Försöka duger. Det viktigaste är inte resultatet, det viktigaste är att vi gör så gott vi kan utefter våra erfarenheter och vår egen situation. Det är även klokt att försöka observera vad man upplever vid de tillfällen man inte lyckas tänka optimistiskt samt att våga prova nya vägar för att på så sätt försöka förbättra sin inre balans.

Dessa svar eller inställningar har alla sina poänger. Generellt gäller devisen "övning gör mästaren" och att det så klart tar mycket lång tid att bygga upp en förmåga att ha ett optimistiskt tänkande i alla lägen. En ökad förståelse av livet kan påverka vår inställning, eller rättare sagt våra inställningar: *inställningen till sig själv, inställningen till det vi möter i livet och inställningen till vår framtida utveckling*. Bland annat om detta handlar denna bok.

”Gilla läget”

Samtidigt som det är bra att göra saker för att försöka förstå mer om sig själv och även försöka få ett bättre mående via olika aktiviteter, kan det i vissa fall vara bäst att ”gilla läget”, vilket här betyder att man försöker *acceptera omständigheterna som de är just nu*. På lång sikt går det att förändra sig själv, sin inställning till livet, sitt sätt att leva med mera, men här och nu kan det ibland vara klokt att acceptera mera av hur man är och hur ens liv är. För de allra flesta går livet upp och ned med både behagliga och obehagliga perioder, vilket är helt naturligt för en ”ofärdig människa”, ett *sfinxväsen* eller en *sårad flykting mellan två riken*.

Kunskap om de bakomliggande principerna

Att studera en världsbild som ger svar på många av livets stora frågor kan ge en slags grundtrygghet i livet, även om det inte alls betyder att man blir immun mot disharmoni, nedstämdhet eller andra former av problem i sitt liv. Men en stabil grundtrygghet och en ökad förståelse av livets bakomliggande principer kan göra att man successivt får det lite lättare att hantera sina ”sår”, utmaningar och problem. Bara det att Martinus livsanalyser visar att disharmoni, oro samt lidanden och problem av olika slag är en naturlig del av att vara ett övergångsväsen eller sfinxväsen kan ge ett visst lugn, speciellt eftersom de även visar att våra nuvarande ”mörka” erfarenheter lägger grunden för en betydligt ”ljusare” framtid. Men är det verkligen möjligt att få en ökad förståelse av livets bakomliggande principer genom att studera Martinus livsanalyser? Det är upp till alla som vill att själv undersöka den saken på olika sätt för att se om de verkar stämma med andra källor man har tagit del av om livets stora frågor samt för att utforska om Martinus förklaringar kan vara till någon hjälp i vardagen.

Andlig vetenskap

Som nämndes i förordet kallar Martinus sina analyser av livet för en *andlig vetenskap*. Huvudsyftet med den andliga vetenskapen kan sägas vara att ge de människor som är intresserade av den, en gedigen förklaringsgrund till livet. En sådan förklaringsgrund kan bidra till en inre trygghet och en mer djupgående förståelse av vad som händer i oss, runt omkring oss och i världen som stort. Ett annat viktigt syfte med Martinus andliga vetenskap är att den ska ge inspiration till att vilja arbeta med sig själv, försöka stötta sig själv och hjälpa andra människor så gott det går.

I Nationalencyklopedin står följande under ordet *vetenskap*:

”En av vetenskapens, särskilt naturvetenskapens, huvuduppgifter brukar sägas vara att förklara verkligheten för att kunna förutsäga kommande händelser. Inom humanvetenskaperna vill man snarare förstå mänskligt handlande och beteende för att klarlägga mönster i samhällen och hos individer.”

Begreppet *andlig* beskrivs i samma uppslagsverk som

”*motsats till kroppslig: om sådant som tillhör människans inre liv*”.

Vad betyder då *andlig vetenskap*? Man kan säga att det handlar om en kombination av de två beskrivningarna ovan, nämligen en förklaring av verkligheten som finns bortom den fysiska verkligheten samt att ge analyser till mänskligt handlande och beteende utifrån beskrivningar av vår icke-fysiska inre ”kärna”. Just detta gör Martinus i sina böcker med analyser av livet i sammanhängande tankekedjor. Han gör även förutsägelser om kommande händelser i människans utveckling, både vad gäller nya samhällsformer och generella utvecklingsmönster hos oss jordmänniskor.

Martinus andliga vetenskap skiljer sig från den etablerade vetenskapen på flera sätt, bland annat genom att den fokuserar på det *icke-fysiska* och att den framförallt baseras på intuition. Det lär dröja innan en andlig vetenskap kan ta plats på universitet och högskolor. Men redan nu kan man studera Martinus livsanalyser på egen hand eller tillsammans med andra människor som har ett intresse för dem och utforska dessa analyser i sitt eget liv. Martinus betonar att han inte vill att någon blint ska tro på hans analyser. Han förutser istället att vi ska bli *andliga forskare*, vilket innebär att man utforskar livet så gott det går utifrån sina egna erfarenheter och med hjälp av olika källor, bland annat de intuitionsbaserade livsanalyserna som finns i *Livets Bog* och andra böcker av Martinus.

Intuition

Naturvetenskapen ger oss värdefull kunskap om den fysiska världen, men om det är så att livets innersta väsen inte är fysiskt, ja, i så fall kan naturvetenskapen per definition inte ge oss all kunskap om livet. Martinus menar att det endast är intuition som kan ge oss kunskap om livets innersta struktur. Genom sin väl utvecklade intuitionsförmåga fick Martinus färdiga svar eller "facit" om icke-fysiska realiteter, vilka han sedan analyserade med sin intelligens. På det sättet kunde han beskriva livets innersta kärna och grundläggande principer i livet på ett sätt som ger alla som vill möjlighet att studera dem teoretiskt.

Martinus skiljer på att *förstå livet med intelligens* och *förstå livet med intuition*. Med intelligens kan vi analysera och göra beräkningar. Vi får på så sätt kunskap om sådant som vi kan observera på ett eller annat sätt. Martinus menar att man med intuition kan få kunskap om sådant som inte kan observeras med våra fysiska sinnen eller fysiska apparater. Eftersom vår intuitionsförmåga ännu är helt svag har vi vanligtvis ingen eller endast en ringa erfarenhet av detta sätt att få kunskap om livet.

Nationalencyklopedin beskriver intuition på följande sätt:

"filosofisk term för omedelbar uppfattning av ett objekt där alla moment uppfattas direkt, utan stöd av erfarenhet eller intellektuell analys"

Det stämmer bra med Martinus förklaringar av intuition om man med "objekt" inkluderar även icke-fysiska realiteter.

Enligt Martinus kan en konstnär få starka intuitionsblimtar som ger inspiration till verk av olika slag inom musik, bildkonst och litteratur. En annan typ av intuitionsblimtar är när en forskare får inspiration till nya banbrytande idéer inom sitt forskningsområde, till exempel lär det ha varit så för Einstein vid flera tillfällen. Även uppfinnare eller entreprenörer kan ha stor glädje av sin intuition, vilket till exempel Steve Jobs lyft fram i intervjuer.

Eftersom intuition är något obekant för de flesta av oss kan det ta sin tid att förstå hur den fungerar som en självständig kunskapskälla. Om man är skolad i den akademiska världen kan det vara mycket svårt att smälta att det finns en källa som det inte går att referera till. Något sådant går nämligen emot hela det akademiska arbetssättet. Men vad är det som säger att det nuvarande akademiska tillvägagångssättet för alltid kommer att vara den mest framgångsrika metoden att erhålla ny kunskap om livet? Skulle Martinus beskrivningar av den intuitionsbaserade kunskapen stämma, lär den andliga vetenskapen på sikt kunna bli accepterad i universitetsvärlden allt eftersom fler och fler framstående forskare får en utvecklad intuition på olika områden.

Den andliga vetenskapen är byggd alltså på ett utforskande av livet med intuitionen som den huvudsakliga kunskapsbasen. Hur det kom sig att Martinus kunde använda intuition som bas för att skapa livsanalyser tas upp i nästa kapitel.

Många liv i den fysiska världen

Som nämndes i förordet är reinkarnationstanken utgångspunkten i alla Martinus analyser av vår utveckling från att vara *sfinxväsen* till att i framtiden bli hundra procent *fredsväsen* och allkärleksgenier. För att kunna förklara denna tanke eller princip mer utförligt behövs en belysning av vad vi som levande väsen består av, vilket görs i kapitel 3. I korthet menar Martinus att vi förutom vår *kropp* även består av vårt *medvetande* och vårt *jag*. Delar av vårt medvetande finns i vårt nervsystem när vi är vakna. När vi sover finns en koppling mellan vårt medvetande och kroppen, men när vi dör finns det inte längre någon förbindelse kvar. Vårt medvetande består av något Martinus benämner *strålformig materia*, vilket kan beskrivas som en slags finformig elektricitet. På så sätt kan man säga att vi egentligen är elektriska väsen, men vårt innersta centrum eller vår "fasta punkt" är, enligt Martinus förklaringar, helt immateriell. Denna innersta "del" kallar Martinus för *jaget* eller *det gudomliga något* eller *guldglorian*.

Kroppen och dess mycket avancerade nervsystem känner vetenskapen väl till, men vårt medvetande och dess koppling till vårt jag kan naturvetenskapen inte undersöka, eftersom de inte går att observera med fysiska sinnen eller apparater. Vårt medvetande delar Martinus in i "övermedvetandet" (som är knutet till vårt jag) och "undermedvetandet" som i sin tur består av vårt *dagsmedvetande* (våra tankar och känslor) och vårt *nattmedvetande* (som används när vi inte är fysiskt medvetna, till exempel när vi sover). Samtidigt understryker Martinus att det bara är i analysen som denna uppdelning är möjlig. I realiteten utgör alla våra icke-fysiska "beståndsdelar" en oskiljbar enhet, en *livsenhet*.

Vår fysiska kropp fungerar som ett "redskap" för att vi ska kunna leva i den fysiska världen. När detta redskap inte längre fungerar inträffar den så kallade döden och vårt medvetande lämnar kroppen för gott, vilket gör att den blir livlös. I samma ögonblick som vi "dör" går vi över till att helt använda vårt "nattmedvetande" och lever då i en strålformig eller andlig värld som egentligen består av många av världar uppdelade på olika våglängder eller frekvenser – lite som det kan finnas många olika radiokanaler i vår omgivning. Dessa icke-fysiska världar kanske kan ses som mycket avancerade VR-världar. I de andliga världarna umgås man med likasinnade som har samma huvudintresse som en själv. Livet i den andliga sfären är som en härlig "semester" efter ett mer eller mindre hårt liv i den fysiska världen. När man efter en underbar tid i de andliga världarna är redo för att fortsätta sin "utbildning" blir det dags att förbereda sig för att återigen *inkarnera* till den fysiska världen.

I sina böcker och artiklar ger Martinus detaljerade förklaringar av vår inre struktur, vårt medvetande och vårt jag, samt hur vår reinkarnationscykel fungerar.

Begrepp kopplade till analyserna av vår inre struktur

Martinus använder många olika begrepp i sina analyser av vår inre struktur. Till viss del överlappar de varandra, vilket har att göra med att det bara är i analysen som en uppdelning av vårt innersta väsen är möjligt, för i verkligheten sitter allt ihop i en oskiljbar evig "livsenhet", enligt Martinus förklaringar.

Här följer en lista på begrepp som har att göra med vår inre struktur i Martinus livsanalyser:

- *Jaget*
- *Urbegäret*
- *Moderenergin*
- *Guldglorian*
- *Övermedvetandet*
- *Skapar- och upplevelseförmågan*
- *Den högsta elden (som ligger bakom alla former av kärlekskrafter)*

- *Ödeselementet*
 - o *Talangkärnor*
 - o *Den feminina och den maskulina polen*
- *Undermedvetandet*
 - o *Nattmedvetandet*
 - o *Dagsmedvetandet*
 - o *Medvetandeenergierna*
 - *Instinktenergin*
 - *Tyngdenergin*
 - *Känsloenergin*
 - *Intelligensenergin*
 - *Intuitionsenergin*
 - *Minnesenergin*
 - o *Auran*

För att förstå alla dessa begrepp och hur de hänger ihop kan man behöva läsa *Livets Bog* 1-7 flera gånger. I denna bok kommer de att ges förenklade förklaringar till dem. Tanken är att denna introduktion ska göra det lättare att sedan läsa Martinus egna böcker och förklaringar.

Martinus menar att den allra innersta "delen" av oss är immateriell och att den på det sättet utgör vår *fasta punkt*, vilken existerar utanför tid och rum och bortom det skapade. Övriga "delar" av vår inre struktur är uppbyggda av *strålförmig materia* eller *energi* i olika former. Vi ska återkomma till fler förklaringar kring detta i bokens övriga kapitel, men de bästa och mest omfattande förklaringarna finns så klart i Martinus egna böcker.

Förutom att det kan vara mycket intressant att försöka lära sig mer om dessa teoretiska förklaringar av vår inre struktur, kan de även vara en källa till inspiration och trygghet i vårt dagliga liv. Martinus livsanalyser kan nämligen göra att man börjar att se på sin egen och andras utveckling med nya ögon. Ögon som i bästa fall är mer och mer förstående, förlåtande och fridfulla.

En intressant "resa" ligger framför oss

Som nämndes tidigare använder Martinus *sfinxen* som en symbol för oss människor på jorden. Han beskriver att vi befinner oss mellan djurriket och nästa "rike" i vår utvecklingsbana, vilket han kallar för "det riktiga människoriket". I detta övergångsstadium eller "ingenmansland" gör vi en mängd intressanta men ibland också mycket smärtsamma erfarenheter. Stora delar av det instinktiva vetandet från djurriket har lämnat oss, vilket kan göra oss vilsna när det gäller ett sunt levnadssätt. Vår okunskap på många områden, i kombination med de själviska egenskaper och försvarstendenser som ännu finns i vårt medvetande, sätter käppar i hjulen för oss – både på individnivå, samhällsnivå och global nivå – i form av en mängd problem och påföljande lidanden. Martinus är tydlig med vad han menar behövs för att vi på sikt ska komma ut ur detta tillstånd.

»Det finns absolut ingen annan väg till den verkliga freden eller det sanna människorikets lycka och glädje än bekämpandet i den egna mentaliteten av vrede, hat och bitterhet, missunnsamhet och svartsjuka och varje slag av martyrkänsla« (Martinus i LB6, från st. 2296)

Detta är förstås lättare sagt än gjort för oss idag. Ett sådant "bekämpande" behöver ta sin tid och går i mycket små steg för de flesta av oss. Det är ingen idé att försöka lyfta sig själv i håret när det gäller sin egen utvecklingsnivå. Man kan istället försöka acceptera att man ännu har olika typer av djuriska

tendenser i sitt medvetande samt att man ännu är långt ifrån färdigutvecklad som människa. Det samma gäller så klart även i förhållandet till våra medmänniskor. Martinus ord igen:

»Det är alltså frågan om att förstå, att intet väsen kan vara annorlunda än just sådant som det i dag är. I framtiden kommer det att få egenskaper och anlag som det i dag inte har, och kan då tack vare dessa vara annorlunda än det är i nutiden, alldeles som det i dag är annorlunda än det var i gångna tider, på grund av egenskaper och anlag som det sedan dess har fått. *Att begära att en människa i dag skall utveckla en kärlek eller visa ett beteende, som hon först i framtiden skall få förmåga till, är ju i princip detsamma som att begära att hon skall lyfta en sten som hon inte har krafter till att lyfta. Här måste man absolut hålla i minnet att det är långt ifrån givet, att andra kan lyfta samma sten som man själv, mentalt sett, kan lyfta.*« (Martinus i LB6, från st. 2296)

Vi är alla sfinxväsen med mängder av ofärdiga eller outvecklade delar i vår personlighet. Vi handlar alla utifrån våra tidigare erfarenheter, vilket i detta sammanhang även innefattar erfarenheter från tidigare liv som ofärdiga människor och ännu tidigare som djur samt andra typer av livsformer. Enligt livsanalyserna i Martinus världsbild har vi levt väldigt många liv tidigare i den fysiska världen, här på jorden eller på en liknande planet, och kommer att fortsätta vår utvecklingsresa under ännu många liv i den fysiska världen som sfinxväsen, med både djuriska och mänskliga egenskaper i medvetandet.

Många liv i den fysiska världen är själva grunden i vår "skolgång" i livet eller vår utveckling från djurriket, mot och slutligen *in i* "det riktiga människoriket". Det är bara i den fysiska världen som det gör ont att tänka "fel" eller ologiskt, därför behöver vi återfödas (reinkarnera) gång på gång för att kunna lära oss att tänka "rätt" och utvecklas mot att bli hundra procent fredsväsen och allkärleksgenier, vilket Martinus kallar för *kristusväsen*.

På vårt nuvarande utvecklingssteg är det "fel" att vara allt för självisk och "rätt" att vara osjälvisk i så hög utsträckning som möjligt. Men tidigare i vår utveckling var detta inte fallet och det går därför emot våra vanor från tusentals år bakåt i historien. I djurriket är det nämligen helt naturligt att var och en är sig själv närmast. Målet med vår nuvarande utvecklingsresa är att vi ska bli *fullkomliga människor* eller *kristusväsen* som i alla lägen *förlåter sju gånger sjuttio gånger dagligen, vänder andra kinden till och älskar sin nästa som sig själv*. Slutfasen ut ur djurriket har pågått under många inkarnationer och vi har kommit en bra bit på väg, men ännu återstår en hel del för oss att uppleva och lära oss innan vi är redo att ta steget över till en fantastisk skön värld i fred och harmoni. Det är denna kommande värld som Martinus kallar för "det riktiga människoriket". Sammanfattningsvis: vi utvecklas liv för liv i den fysiska världen som *sfinxväsen* mot att bli mer och mer som *kristusväsen*.

En stegvis utveckling

Blandningen av djuriska tendenser och mänskliga egenskaper kan som sagt göra det svårt för oss i livet på en mängd sätt. Vi ser det till exempel i det mänskliga samspelet när det finns tusen olika uppfattningar om vad som är rätt väg att gå och vem som ska bestämma, vilket ger upphov till en mängd samarbetsproblem. I vissa fall kan blandningen av djuriska och mänskliga egenskaper ge upphov till förskräckliga grymheter av en helt annan magnitud än vad som finns hos djuren. Detta sker när djuriska tendenser kombineras med en känslolös intelligens, tänk till exempel på atombomber, koncentrationsläger, organiserad trafficking, avancerad ekonomisk brottslighet och en hänsynslös exploatering av naturen. Detta benämner Martinus med begreppet "djävulsmedvetande", vilket vi återkommer till längre fram i boken.

Men vi ser också "godartade" blandningar av djuriska tendenser och mänskliga egenskaper som fungerar bra för många moderna människor. Till exempel när den djuriska tendensen att ta hand om

sin avkomma och skydda sin familj blandas med medkänsla och intelligens, då kan det uppstå bland annat harmoniska familjebildningar och ändamålsenliga bostäder. Men vad händer om ena partnern i en harmonisk familj börjar älska en annan människa lika mycket som hen älskar sin "äka hälft"? Då kan det lätt uppstå svartsjuka och olika typer av familjedrama. Kärleken i parförhållanden kan ofta beskrivas med uttrycket "villkorlig kärlek" (man älskar sin partner så länge vissa villkor är uppfyllda) och kärleken till barnen med begreppet "partisk kärlek" (man älskar sina egna barn mer än man älskar andras barn).

Martinus beskriver att det i grunden finns två typer av kärlek: *partisk kärlek* och *opartisk kärlek*. Den partiska kärleken har till stora delar med vår djuriska sida att göra. På sikt kommer den partiska kärleken, vilken innefattar kärlek till några enstaka individer, successivt att bytas ut mot opartisk kärlek, vilken innefattar kärlek till alla levande väsen. Denna omvandling är en central del av vår utveckling som sfinxväsen (övergångsväsen) mot att bli kristusväsen (färdiga människor). Det handlar om en långsam process som kommer att ta tusentals år. Vi kommer att ha gott om tid att leva ut våra önsknings inom familjeliv och partisk kärlek innan dess. Vi behöver alltså inte vara rädda för utvecklingen som ligger framför oss, även om den i perioder kan innehålla stora svårigheter och lidanden, men dessa finns endast för att hjälpa oss komma vidare i utvecklingen ut ur djurriket.

Vi är på jorden för att utvecklas

Det är verkligen ingen lätt väg vi nu färdas på ut ur djurriket. För vissa är vägen svårare än för andra för tillfället, men enligt Martinus förklaringar kommer vi alla att klara det. Fast vi behöver ännu gå igenom olika typer av lidanden för att kunna utvecklas fram till ett stadium på vilket vi i framtiden kommer att leva i gemensam lycka och glädje här på jorden. Det är just genom våra egna lidandeerfarenheter som humaniteten i oss att sakta men säkert ökar, samtidigt som vårt samvete utvidgas och innefattar fler och fler områden. Kortfattat kan man uttrycka det med: *lidande skapar på sikt medlidande*. Vår medlidandeförmåga ökar alltså varje gång vi gått igenom någon form av lidande.

Planen är att vi, liv för liv, ska gå igenom så många olika typer av erfarenheter att vi allteftersom får en stark önskan att vara kärleksfulla och hjälpsamma mot alla människor och djur, oavsett vilken inställning de har emot oss. När vi väl har denna vilja har vi kommit en bra bit på väg, men det kommer att krävas otroligt mycket övning innan vi kan omvandla denna vilja till ett perfekt praktiserande av att vara kärleksfull, tolerant och hjälpsam i alla lägen.

I de fall vi ändå gör "dåliga saker" eller tänker "dåliga tankar", fast vi egentligen inte skulle vilja det, kan vi få dåligt samvete. Även om det kan vara en mycket obehaglig känsla att ha dåligt samvete är det ett tecken på att det går åt rätt håll med ens humanitet. Är man helt utan samvetsqual när man på något vis allvarligt skadat eller sårat en annan människa har man ännu mycket att gå igenom vad gäller eget lidande för att på så sätt få en större medlidandeförmåga.

Att be om förlåtelse när man gjort något "dumt" är ett viktigt steg för att kunna släppa taget om en jobbig händelse, samtidigt kan det också vara en god idé att förlåta sig själv och även andra i sin omgivning. *Vi handlar alla efter våra tidigare erfarenheter* är något som Martinus ofta återkommer till. Det kan låta som en klyscha alla vi alla handlar utifrån våra tidigare erfarenheter, men det är precis vad det handlar om. Lyckas man införliva det tankesättet i sig själv finns goda chanser att man lättare kan förlåta andra och sig själv samt på så sätt skapa mer balans i sitt inre.

Vi är alltså här på jorden för att lära oss saker och för att utvecklas vidare mot att bli mer kärleksfulla, toleranta och harmoniska. Som tur är har vi, enligt Martinus förklaringar, många liv på oss att fortsätta denna spännande men inte helt enkla utveckling som sfinxväsen ut ur djurriket mot det

riktiga människoriket. Liv för liv blir vi lite mindre av "djur" och lite mer av "människa". Uppskattningsvis behöver de flesta av oss ännu cirka 20 inkarnationer för nå fram till att bli "färdiga människor", vilket vi återkommer till längre fram i boken.

Sammanfattningsvis kan man säga att det inte alltid är lätt att vara *sfinxväsen*. Våra själviska eller djuriska sidor behöver sakta men säkert slipas bort från vårt medvetande. En sådan process är ibland mycket smärtsam och den behöver få ta lång tid. Som eviga väsen har vi lyckligtvis "all tid i världen". *Tålmod* och *förståelse* för sina egna och andras ännu ofärdiga sidor blir därför viktiga nycklar till ett mer harmoniskt liv. Som sagt: en ökad förståelse av livet och dess bakomliggande principer kan ge en ökad känsla av mening i livet och ett växande hopp för framtiden, men helt enkelt är det sannerligen inte för oss *sårade flyktingar mellan två riken*. Vi får kämpa på så gott det går!

2. Om Martinus liv – En annorlunda författare

Martinus levde i Danmark från 1890 till 1981. Han ägnade större delen av sitt liv åt att beskriva en världsbild som går under namnet *Martinus kosmologi*. Han var en mycket produktiv författare och föredragshållare. Hans samlade verk har den övergripande titeln *Tredje testamentet*.

Uppväxten

Martinus var ett så kallat *oäkta barn* och växte upp på landet i en fosterfamilj eftersom hans mor inte hade möjlighet att ta hand om honom. Han gick några år i skolan innan han började arbeta på gårdar och sedan på mejerier runt om i Danmark. Martinus var helt obeläst och hade fram till 30 års ålder inga speciella kunskaper om livet. Han kände ingen längtan efter att hitta en partner eller att bilda familj. Däremot hade han en längtan efter att kunna göra något som hade betydelse för andra människor.

Händelser som förändrade Martinus liv

När Martinus var 30 år kom han, via en kollega, i kontakt med orden *meditation* och *reinkarnation*. Martinus visste vid den tiden ingenting om dessa "saker", men han tyckte det lät intressant och fick lite senare låna en bok som bland annat innehöll instruktioner kring hur man kunde meditera över Försynen. En kväll i slutet av mars 1921 tog han plats i sin korgstol och satte en bindel för ögonen för att utestänga allt ljus, enligt de instruktioner han tagit del av. Martinus behövde inte sitta länge i mörkret innan det började hända märkliga saker, enligt hans egna beskrivningar i efterhand. Även dagen efter ville han prova att utföra samma procedur för att se om det skulle kunna ge ett liknande resultat. Enligt hans beskrivningar blev upplevelsen den gången än mer intensiv och påfrestande för hans nervsystem. I korthet kan man namnge dessa två upplevelser som en andlig invigning, vilken aktiverade latent delar av Martinus hjärna och skapade en slags medvetande utvidgning. Vi ska inte gå in på detta närmare, utan nöjer oss med att konstatera att Martinus på relativt kort tid gick från att vara en vanlig "enkelt man" utan utbildning och utan speciella kunskaper om livet, till att bli en mycket produktiv författare och föredragshållare, om ämnen som vi jordiska människor vanligtvis inte har självupplevda kunskaper om.

Om man läser Martinus sju band av *Livets Bog*, blir det tydligt att inte "vem som helst" kan skriva sådana böcker. Även om det kan låta helt otroligt att någon skulle kunna få tillgång till en mängd kunskap om livet genom *en andlig invigning* är det ändå ett faktum att Martinus inom några månader kunde säga upp sig från sitt jobb som kontorist på mejeriet *Enheden* i Köpenhamn för att istället helt ägna sig åt att skapa analyser av livet i text och bild. Detta fortsatte han med i 60 år, ända tills han lämnade den fysiska världen i mars 1981.

OBS: Det finns ingen anledning att blint tro på det Martinus skriver i sina böcker. Det viktiga är att följa sin inspiration. Om man känner en inspiration och har ett intresse av att studera Martinus livsanalyser kan man utmärkt göra det för att se om de kan vara till en hjälp för en själv.

Den första tiden efter de märkliga händelserna

Martinus förstod först inte riktigt vad upplevelserna innebar och var förbryllad över dem, men det skulle strax visa sig att de skulle få stora följder för honom. Efter de omtumlande och starka händelserna hade Martinus under en period smärtor i huvudet eftersom hans nervsystem blivit mycket hårt belastat under dem. Han funderade mycket på vad han egentligen varit med om. På sin fritid satt han vid sitt piano för att lugna tankarna.

Efter några dagar åkte han ut till mannen som han lånat boken av – Lars Nibelvang. Martinus berättade vad han varit med om och "Lasse", som var väl insatt i all världens filosofi och religion, blev mycket intresserad och ville höra mer. De träffades nästan dagligen under tre år för att samtala om

livet. Martinus fick svara på många frågor. Ofta kom det även skeptiska kommentarer, vilket gjorde att Martinus övade upp en förmåga att ge logiska och sammanhängande förklaringar till sina svar. Detta slutade allt som oftast med att Nibelvang utbrast:

»Ja, nu förstår jag! Du har rätt!

Det är aldrig någon som har kunnat se det så klart förut!«

(Från boken *Martinus minnen*)

Personer i Martinus omgivning kunde konstatera att han på några månader hade gått från att vara kontorist på ett mejeri till att bli en expert i kunskaper om vår inre struktur, förhållandet mellan den fysiska och den andliga världen, vad som händer efter döden, människans framtida utveckling och mycket annat. Här bör understrykas att Martinus inte önskade att någon skulle tro blint på hans förklaringar. Alla som vill har möjlighet kan själv bilda sig en uppfattning om hans förklaringar och livsanalyser. Känner man inspiration för Martinus världsbild finns det mycket att studera och utforska, men känner man inte något intresse för den är det så klart bättre att använda tiden till något annat.

Kosmiskt medvetande och kosmiska analyser

De starka upplevelser som Martinus gick igenom under påsken 1921 aktiverade en helt ny förmåga i honom, vilken han kallade för en *intuitionsförmåga*. Man kan säga att Martinus fick en slags invigning i "livsmysteriets lösning". Martinus menade att denna invigning hade gjort att hans medvetande hade "utvidgats" och att han hade fått ett *kosmiskt medvetande*.

Enligt Martinus förklaringar betyder ett kosmiskt medvetande att man har dagsmedveten tillgång till en stor mängd intuition och därigenom kan "se" eller förstå livets mest grundläggande delar som koncentrerade "livsfacit". Genom att bearbeta dessa koncentrerade intuitiva kunskaper med intelligensen kunde Martinus skapa livsanalyser, vilka han ofta kallade för *kosmiska analyser* av livet. Dessa analyser består av logiska tankekedjor och förklaringar om sådant som man inte kan undersöka med hjälp av naturvetenskapen eftersom det ligger "bortom" eller "bakom" det fysiska livet. Sådana kosmiska analyser arbetade Martinus med i text och bild mellan 1921 och 1981.

Begreppet "kosmiska analyser" betyder ungefär: *klargöranden genom sammanhängande logiska förklaringar som härstammar från en utvecklad intuitionsförmåga*. Genom att ta del av dessa förklaringar kan man få en större teoretisk förståelse av livet och därmed ökar chansen att man kan se en mening i allt som sker samt även känna ett stort hopp för framtiden. Det är framförallt detta som denna bok vill lyfta fram. Förutom de teoretiska förklaringarna i Martinus världsbild, kan hans böcker, artiklar och föredrag ge inspiration till att försöka praktisera teorin. Det är framförallt praktiserandet av "älska sin nästa som sig själv" som är det viktiga i livet, enligt alla Martinus livsanalyser.

Kan låta märkligt

Självklart kan det verka väldigt suspekt när en person påstår sig gått igenom starka upplevelser och sedan fått ett utvidgat, kosmiskt, medvetande som gör att hen via intuition kan ta del av koncentrerade kunskaper om livet. Få moderna människor kan tro på något sådant idag av förklarliga skäl. Det låter helt enkelt för otroligt och märkligt. Betyder detta att den världsbild som Martinus beskriver är resultatet enbart av hans egna tankar, fantasier och resonemang? Det skulle kunna vara så. Men själv menade Martinus att den är resultatet av hans intuitionsförmåga och att den kunskap om livet som finns förklarad i hans verk kommer ifrån de högre andliga världarna som vi vanliga människor ännu inte kan uppleva direkt själva. För att kunna bedöma denna fråga ordentligt kan man

behöva läsa första delen av Martinus verk *Livets Bog*, vilken innehåller inledande förklaringar till hans upplevelser, intuition och kosmiska medvetande.

Ordet *kosmiska* förekommer ofta i Martinus texter, till exempel i uttryck som *kosmiska analyser*, *kosmiska glimtar*, *kosmiskt medvetande* och *kosmisk klarsyn*. Ordet har en stark koppling till begreppen *intuition* och *andlighet*. Det handlar alltså om sådant som ligger utanför vår upplevelsehorisont och som därför lätt kan upplevas som överkligt, främmande och märkligt till en början. Men som bekant finns det en hel del märkliga saker i livet. Därför kan det vara klokt att inte dra förhastade slutsatser när man ställs inför något nytt och främmande som vid första anblick verkar orealistiska och överkliga.

Intuition – en annorlunda typ av kunskapskälla

I förra kapitlet togs det upp en del om intuition. Den medvetandeenergi som gör att man kan uppleva utanför tid och rum samt att färdiga idéer eller nya insikter kommer in medvetandet, benämner Martinus *intuitionsenergi*. I vanliga fall har vi jordmänniskor mycket begränsade erfarenheter av intuitionsenergin. Men det är inte helt ovanligt att stora konstnärer, forskare eller entreprenörer får hjälp av sin intuition inom sitt verksamhetsområde. Längre fram i utvecklingen kommer intuitionsenergin att bli betydelsefull för alla människor, menar Martinus.

»När individen nått så långt i utvecklingen att han utstrålar ren kärlek, inträder han i en ny fas i tillvaron, där han blir permanent mottaglig för tillvarons högsta grundenergi, "intuitionsenergin". Denna energi utgör nämligen, enligt senare analyser i Livets Bog, den enda grundenergi i tillvaron som genomtränger absolut allting, vilket vill säga att individen genom denna blir i stånd att "se" tillvarons högsta realiteter eller livets facit.« (Martinus i LB1, från st 179)

Martinus hade efter sina upplevelser i mars 1921 en väl utvecklad intuitionsförmåga som gjorde att han kunde skapa kosmiska analyser om livets bakomliggande principer. Martinus beskriver att vi alla kommer att gå igenom liknande upplevelser i framtiden, i kommande liv. Hur det kommer att gå till och exakt hur intuitionsenergin fungerar är inte helt lätt att förstå för oss idag. Det är kanske lite som att en apa ska förstå hur vi internetanvändare kan få information från andra sidan jorden blixtnabbt. Martinus har förklaringar även om hur intuitionsenergin fungerar och hur processen som aktiverar en stor intuitionsförmåga kommer att gå till för oss i framtiden, vilket tas upp längre fram i boken.

Vem var egentligen Martinus?

Var Martinus en "skojare" eller kanske en "psykopat" som ville få uppmärksamhet och själv stå i centrum för en skara mer eller mindre lättlurade beundrare? De som kände Martinus menar att han absolut inte önskade någon personkult. I övrigt beskriver de Martinus som en positiv och glad människa som hade lätt till skratt och skämt. Förutom att han ägnade många timmar av dagen åt att jobba med sina analyser, hade Martinus även tid till att vara social och hjälpa människor med problem, genom att tala med dem och svara på brev.

Martinus hade många nära vänner men levde utan partner hela sitt liv och kände aldrig någon lust att bilda familj, vilket har att göra med att han var *dubbelpolig*, det vill säga att hans *maskulina* och *feminina pol* var helt i balans. Martinus menar att vi alla har en feminin och maskulin pol i vårt övermedvetande, alltså i vår inre andliga eller psykiska struktur. Hos oss jordiska människor är de två inre polerna ännu inte i jämvikt. Hos en kvinna är den feminina polen den dominerande och hos en man är den maskulina polen dominerande. Den motsatta polen växer sig starkare liv för liv, samtidigt som den dominerande polen minskar liv för liv. När en människa har utvecklats till att bli helt dubbelpolig är hon varken kvinna eller man i sin psykiska struktur, utan en "färdig människa" – ett

”kristusväsen”. Den så kallade *polutvecklingen* är ett mycket stort ämne som tas upp längre fram i boken.

Många som intresserar sig för den kosmiska världsbilden menar att Martinus var en ”gäst” från en annan värld med uppgiften att lägga fram grunden till en ny världsbild som kan hjälpa människor att skapa en *ny kultur* på jorden – en kultur för fred och harmoni. Det kommer förmodligen att ta flera hundra år innan en sådan ny kultur kan utveckla sig till en världskultur, men alla som vill och kan har möjlighet att börja jobba för den redan nu med sitt sätt att vara mot andra människor, djuren och naturen. Man kan se Martinus som en människa som ligger långt före oss i utvecklingen. Tack vare sin mycket utvecklade intuitionsförmåga kunde han beskriva och förklara saker som vi ännu inte kan uppleva direkt själva. Dessa förklaringar ger förståelse samt trygghet och ett hopp för framtiden. På så sätt kan Martinus bli som en trogen vän i ens liv fast man aldrig har träffat honom.

Ingen religion

Lite skämtsamt kan man säga: *Martinus kosmologi är ingen religion, men den är fan så religiös*. Det finns inga ceremonier eller något medlemskap i samband med Martinus världsbild. Men i Martinus verk ingår begrepp som *Gud, världsåterlösare, reinkarnation, karma, skyddsandar, ”domedagen”, ”Kristi återkomst”, ”djävulsmedvetande”* och *”Hjälparen, den heliga ande”* fast de flesta av dem har andra betydelser än i religioner där de förekommer. Martinus ger detaljerade och intellektuella förklaringar till dessa begrepp som gör att man kan förstå dem teoretiskt och successivt ta dem till sig i den takt som känns bekväm för en själv. All Martinus litteratur är fritt tillgänglig för alla som vill undersöka den på egen hand eller tillsammans med andra som också intresserar sig för hans verk.

En utmanande titel

Martinus världsbild finns beskriven i hans böcker, artiklar, föredrag och genom hans så kallade ”symboler”, vilka är illustrationer av principer och lagar i den icke-fysiska världen. Sammanlagt tecknade Martinus 100 symboler. De mest omfattade böckerna heter *Livets Bog*, som består av sju band, och *Den eviga världsbilden* som består av sex delar. I slutet av sitt liv bestämde sig Martinus för att ge den övergripande titeln *Tredje testamentet* till sitt samlade verk. Anledningen till detta var att han såg sitt arbete som en intellektuell fortsättning av kristendomen, men det handlar som sagt inte om en ny religion eller en sekt. Det handlar istället om att Martinus ger förklaringar till många uttalanden och liknelser som finns i Bibeln och sätter in dessa i ett större sammanhang, det vill säga i den kosmiska världsbild som han presenterade.

Under sina sista levnadsår ägnade Martinus mycket tid åt att färdigställa en bok som han hade tänkt ge namnet *Tredje testamentet*, men 1978 kom han fram till att det var hela hans samlade verk som skulle få denna titel. Martinus huvudverk *Livets Bog* återutgavs senare med den nya huvudtiteln och två omslagsbilder, nämligen symbol nr 19 (”Genom invigningens mörker (helvete eller ragnarök)”) på baksidan och nr 23 (”Den färdiga människan som Guds avbild och honom lik”) på framsidan. Dessa två symboler kan sägas illustrera *mörkret* och *ljuset* eller följderna av ”djävulsmedvetande” respektive av ”kristusmedvetande”.

(Bland de som är intresserade av Martinus världsbild finns lite olika syn på huruvida man ska lyfta fram titeln *Tredje testamentet* eller inte när man informerar om Martinus livsanalyser. Vissa föredrar istället att använda begreppet *Martinus kosmologi*. Båda begrepp kan sägas ha sin roll – det ena är namnet på Martinus samlade verk och det andra är namnet på den världsbild han presenterade.)

Martinus förhållande till kristendomen

Martinus läste aldrig Bibeln, men i skolan fick han lära sig bibelhistoria, vilket han tyckte mycket om. Som 14-åring blev han konfirmerad och lyssnade ivrigt på det prästen berättade, men flera saker

kunde han inte förstå. Bland annat tyckte han det var mycket konstigt att barn som dog och inte hunnit bli döpta kom till helvetet, vilket prästen påstod. För Martinus lät det även märkligt att så kallade oäkta barn skulle hamna i helvetet, han var ju själv född utom äktenskapet och kunde inte tro att Gud skulle vara arg på honom för det. Martinus insåg att han inte skulle kunna vara aktiv inom den kyrkliga kristendomen, även om han var mycket intresserad av dess kärnbudskap.

Jesus var redan tidigt i livet en stor förebild för Martinus. Han berättade att när det uppstod en situation i vilken han var osäker på vad han skulle göra, tänkte han »*Hvad mon Kristus ville gøre?*« (Vad skulle Kristus göra?) och så fick han en förnimmelse av hur han skulle agera i den aktuella situationen.

Senare när Martinus hade sina stora andliga upplevelser var det just en kristusfigur han såg komma emot sig och som fortsatte in i honom. Genom den kraft som då uppstod fick han en slags *ut-ur-kroppen-upplevelse* under vilken han såg jorden från ovan i olika vyer. Denna mycket märkliga upplevelse tolkade han längre fram som att hans arbete skulle vara en fortsättning på det Kristus hade startat på jorden, vilket Martinus ibland kallade "kristusmissionen". Genom att skapa ett *tredje testamente* med nya förklaringar till en del av det som finns i Bibeln och med analyser kring livsmysteriets lösning, vilka lägger grunden för en andlig vetenskap eller en vetenskap kring allkärleken, kan man säga att Martinus arbete är en fortsättning av kristendomen.

Martinus syn på Jesus

Enligt Martinus var Jesus inte "guds enfödde son" utan en "gudason", precis som alla andra levande väsen är en "gudason", det vill säga en individ med en evig inre kärna som är en del av universum, den totala helheten som kan kallas *världsalltet*, *Gud*, *gudomen* eller *Försynen*. (Här får alla feminister ha överseende med att Martinus använder begreppet "gudason" för både kvinnor och män.) Även Jesus var en färdig människa, en dubbelpolig människa, ett kristusväsen med kosmiskt medvetande med ett speciellt uppdrag på jorden.

Jesus uppdrag eller mission gick bland annat ut på vara själva modellen för hur en färdig människa bemöter andra i en svår situation. Här lyfter Martinus fram korsfästelsen av Jesus då han på korset med stora fysiska smärtor uttalade orden "Fader, förlåt dem, de vet inte vad de gör" (Luk 23:34). Jesus uttalanden, liknelser och ageranden har under två tusen år inspirerat många människor till att vara så godhjärtade som möjligt, både i tanke och handling, men Jesus hade inte till uppgift att ge förklaringar till varför man bör "vända den andra kinden till", "förlåta sju gånger sjuttio gånger dagligen", "sticka sitt svärd i skidan", "älska sina fiender" och så vidare. Martinus såg det som sin uppgift att förklara många av Jesus uttalanden och ge intellektuella analyser av dem. Detta kan man tycka vara förmätet av Martinus, men han kände det som sin plikt att berätta för omvärlden om den mission som han menade sig ha på jorden.

Verket *Tredje testamentet* vänder sig inte till troende kristna, vilka förmodligen inte är speciellt intresserade av Martinus uppdrag eller mission att föra kristendomen vidare till ett intellektuellt plan. Målgruppen för Martinus verk kan istället sägas vara "humana materialister" som längtar efter förklaringar till livets stora frågor. Med det menas människor som är mätta på religiösa ceremonier och dogmer men som ändå har ett intresse för livsfrågor och andlighet, förutsatt att det ges logiska förklaringar och analyser kring dem som känns meningsfulla och trovärdiga.

Skrivande, tecknande, föredragshållande och samtalande

När Martinus hade vant sig vid sitt nya utökade medvetande och lärt sig att använda sin intuition, började han göra skisser till bilder med förklaringar av grundläggande principer i livet – dessa kallade han för "kosmiska symboler" eller bara "symboler". Martinus köpte även en skrivmaskin och satte

igång att skriva texter. Detta kunde han snart göra på heltid tack vare ekonomiskt stöd från människor som blivit intresserade av hans nya kunskaper om livet. Men det tog hela sju år innan Martinus var helt redo att börja skriva på sitt huvudverk – *Livets Bog*. Sammanlagt består de sju banden av *Livets Bog* av 2 201 sidor. År 1928 började han med den första delen och drygt 30 år senare gavs den sista delen av *Livets Bog* ut. Under den tiden hade han parallellt även skrivit många artiklar och småböcker samt tecknat flera symboler. Det blev till slut 100 stycken symboler som gestaltar olika delar av den kosmiska världsbilden. (Dessa finns att beskåda på www.martinus.dk med sammanfattande förklaringar.)

Förutom att skriva och teckna symboler höll Martinus en mängd föredrag för intresserade människor. I början i Köpenhamn, sedan i andra delar av Danmark och ibland även i Sverige och några andra länder. Ofta tog Martinus emot människor som ville prata med honom om livet och han var en flitig brevskrivare. Martinus tyckte om att vara social och hade många medarbetare som han umgicks med och som hjälpte honom med det praktiska arbetet.

Kosmos ferieby, Martinus Institut och studiecenter

Allteftersom det blev fler och fler som intresserade sig för Martinus förklaringar av livet ökade behovet av att ha ett slags studiecenter i Danmark. 1935 kunde Martinus med hjälp av medarbetare upprätta *Kosmos ferieby* precis vid havet nära byn Klint på Själland. Till en början var det bara en stor tomt med några enstaka småhus. Allteftersom har det byggts fler hus och samlingslokaler. Numera finns där ett modernt studiecenter med en vegansk restaurang, ett kafé, en föredragssal och flera hus för boende. Det kallas *Martinus Center Klint* och har kurser vår, sommar och höst. Under sommarveckorna är det vanligtvis cirka 200 gäster på centret.

Efter att ha haft några små kontor i Köpenhamn kunde Martinus 1943 grunda *Martinus Institut*, i Köpenhamns utkant, i ett stort hus med bland annat en föreläsningssal, administration, bokförsäljning och några övernattningsrum. Där bodde och arbetade han resten av sitt jordeliv. Idag drivs *Martinus Institut* av några fast anställda och flera ideellt engagerade människor.

Man kan säga att *Martinus Institut* och *Martinus Center Klint* utgör ryggraden i *Martinus* sak. Utöver den finns en handfull mindre center runt om i Danmark och i Sverige. I Stockholm finns *Stiftelsen Martinus Kosmologi* och i Göteborg finns *Stiftelsen Tredje testamentet* som båda anordnar föredrag och kurser. Kurser ges också av *Martinus Center Varnhem* på sommaren.

Överblick över *Martinus* liv på jorden

Här följer några årtal med korta beskrivningar av viktiga händelser i *Martinus* liv på jorden:

1890: *Martinus* föddes. Uppväxten skedde i en fosterfamilj under enkla förhållanden på landet. Han gick några år i skolan och började tidigt arbeta, framförallt på mejerier runt om i Danmark.

1921: *Martinus* genomgick i slutet av mars två mycket starka andliga upplevelser som helt kom att ändra hans liv. Därefter hade han ett *kosmiskt medvetande* och fick på så sätt tillgång till ny kunskap om livet.

1922: *Martinus* kunde sluta att arbeta som kontorist för att på heltid arbeta med att presentera en världsbild i text och bild, tack vare ekonomiskt stöd från intresserade vänner.

1932: *Martinus* gav ut första delen av *Livets Bog* som följdes av en mängd andra böcker, symboler och artiklar. Han höll även många föredrag och hjälpte människor med olika problem.

1933: *Martinus* startade tidskriften *Kosmos* med artiklar av honom och medarbetare. Idag finns den på fem språk: danska, svenska, engelska, tyska och spanska.

1935: Martinus upprättade tillsammans med många frivilliga krafter *Kosmos ferieby* vid Klint på Själland, som numera är ett studiecenter kring hans världsbild med kurser vår, sommar och höst.

1943: Martinus grundade *Martinus Institut*, i ett stort hus i Köpenhamn, med en föreläsningssal, arkiv och en administration.

1978: Martinus beslutade att ha titeln *Tredje testamentet* som ett samlingsnamn för hela sitt verk. Detta för att understryka att han såg det som en intellektuell fortsättning på kristendomen.

1980: Martinus höll sitt sista föredrag för ca 1 200 personer i Köpenhamn i samband med sin 90-årsdag. Han avslutade talet med orden:

»Och så måste jag säga att även om jag inte håller föredrag längre, så är jag inte död ännu, och även om jag är död, kan ni vara övertygade om att jag är hos er. - Jag är hos er! - Men på ett annat sätt än idag. - Och så vill jag säga tusen tack för att ni kom!«
(Martinus i sitt avslutningstal som finns återgivet i artikeln *Kristusprincipen*, Kosmos 1991 nr. 8)

Martinus lämnade den fysiska världen några månader senare, efter att ha arbetat in i det sista på en ny bok, vilken gavs ut efter en viss redigering år 2004. I 60 år verkade Martinus som författare, symbolskapare och föredragshållare. Den 8 mars 1981 tog han sina sista andetag i kroppen som tjänat honom väl i drygt 90 år. Han lämnade efter sig en stor mängd förklaringar och analyser av livet. Senare samma år återutgavs *Livets Bog 1* med huvudtiteln *Det Tredje Testamente*.

Martinus syn på livet och sina analyser

Martinus ville hjälpa alla som känner inspiration för hans världsbild att få en bättre förståelse av sig själv och livet i stort. Studier av Martinus andliga vetenskap kan ge en ökad trygghet och en önskan om att träna sig i att vara förstående, vänlig och omtänksam gentemot sin omgivning och även sig själv. Martinus underströk ofta att hans analyser bör omsättas i praktiken.

»Men låt oss genast tillägga att den fulla förståelsen av livets högsta analyser, och därmed upplevelsen av den högsta sanningen, omöjligt kan uppnås enbart genom att läsa analyserna. Den kan man endast nå genom att leva dem. Läsningen kan ge eleven motivering för det fullkomliga levnadssättets viljeföring i kontakt med kärlekslagen. Men praktiserandet av denna form av viljeföring är det absolut enda som helt kan öppna elevens medvetande för livets största invigning: den egna upplevelsen av de eviga fakta, hans egen odödliga existens såsom varande ett med Gudomen.« (Martinus i LB4, från st. 1062)

Kärlekslagen som Martinus refererar till i citatet är kopplat till budet "älska din nästa som dig själv", vilket tas upp i kapitel 4.

I detta kapitel har vi gett en överblick av Martinus liv och snuddat vid de upplevelser som ledde fram till att han blev författare och föredragshållare på heltid under 60 år. Om du kära läsare vill, är det upp till dig att försöka bilda dig en egen uppfattning om Martinus förklaringar som presenteras i de kommande kapitlen. Tänk i så fall gärna på att ett självständigt tänkande och även en stor ödmjukhet inför att det finns en mängd saker som vi människor idag inte har kunskap om, är viktiga egenskaper för att kunna utforska livets stora frågor. *God fornøjelse!* (Mycket nöje!)

3. Grundläggande livsanalyser – För mer förståelse i livet

Vad i oss är det som upplever, har vilja och bestämmer? Vad består vi av "innerst inne"? Vad består vårt medvetande av? Vad händer när vi dör? Hur ser människans framtida utveckling ut? Dessa frågor är komplexa och svåra. Ingen av mänsklighetens nuvarande vetenskaper kan med säkerhet svara på dem. Martinus ger sina svar på dessa frågor i den världsbild han presenterade i sitt verk Tredje testamentet som består av många böcker, artiklar och 100 stycken illustrationer. Här följer en beskrivning av några av Martinus analyser av de bakomliggande principerna i livet. Sist i kapitlet ges några exempel på hur Martinus livsanalyser kan kopplas till vår vardag.

Det bör understrykas att Martinus analyser av livet är förenklingar av verkligheten. Detta för att vi, som ännu inte har en stor mängd intuition, ska kunna förstå dem. I denna bok presenteras summeringar av Martinus omfattande livsanalyser. Boken är alltså tänkt att fungera som en introduktion till Martinus kosmiska analyser.

Vårt medvetande

Vårt medvetande är ett område som innehåller många frågetecken för dagens forskare. Vetenskapen vet helt enkelt ännu inte med exakthet hur vårt medvetande fungerar, vad det består av i detalj och hur kopplingen mellan vårt nervsystem och vårt medvetande ser ut. Enligt Martinus förklaringar är det inte hjärnan som är upphovet till vårt medvetande – vårt medvetande existerar helt oberoende av vår fysiska organism, menar han. Men självklart är vi beroende av att vår hjärna fungerar som den ska, för att vi ska kunna leva fullt ut här i den fysiska världen.

Samspelet mellan kropp och medvetande

Enligt Martinus analyser är det vårt medvetande som gör att vår fysiska kropp framstår som levande. När vi är vakna kan man säga att vårt medvetande är i en slags *symbios* med vårt centrala nervsystem, det vill säga att de lever tillsammans i ett nära samarbete. Medvetandet verkar i nervsystemet och gör att vi kan styra vår kropp. Samtidigt som våra fem sinnen via vårt nervsystem ger signaler till vårt medvetande. Denna tvåvägskommunikation fungerar på ett sådant nära och precist sätt, att vi lätt kan uppleva det som att vi *är* vår kropp. Det är alltså lätt att uppleva sig som enbart ett fysiskt väsen, men det stämmer inte med Martinus förklaringar av vår inre struktur som vi strax ska titta närmare på nedan.

När vi sover djupt har vårt medvetande till stora delar lämnat vår kropp tillfälligt, detta för att nervsystemet ska kunna återhämta sig och repareras, men det finns hela tiden kvar en förbindelse mellan vår kropp och vår innersta kärna, vårt *jag*. När vi dör lämnar vårt medvetande vår kropp för gott. Vår kropp blir då livlös och går mot en upplösning, men det betyder inte att vi som levande väsen upphör att existera. Martinus använder ibland uttrycket "det levande i det levande väsendet" för den allra innersta delen av vår inre struktur som han menar är evig, det vill säga inte är skapad utan som alltid har funnits och alltid kommer att finnas. Vårt jag och vårt övermedvetande är de eviga delarna av oss, de utgör tillsammans en oskiljbar livsenhet. Till denna livsenhet eller vår innersta kärna är vårt medvetande kopplat som i sin tur är förbundet med vår kropp så länge vi lever i den fysiska världen. Lite förenklat består vi alltså av: *vår inre livskärna* (vårt jag och vårt övermedvetande med en evig skapar- och upplevelseförmåga), *vårt medvetande* och *vår kropp*.

Vad består vårt medvetande av?

Enligt Martinus analyser består vårt medvetande av en slags mycket fin form av elektricitet som han kallar *strålförmig materia*. En sådan "elektricitet" eller strålförmig materia finns i vårt nervsystem och även runt omkring oss i ett energifält som kan benämnas *vår aura*. På liknande sätt som vi inte märker att det finns en mängd radiovågor runt omkring oss i luften, märker de flesta av oss inte

heller att vi har vårt egna energifält av "vågor" och "strålar" omkring oss. Radiovågor, som till exempel våra WiFi-nät använder, kan mätas och registreras av olika apparater, men vågorna i vårt medvetande kan endast avläsas av den mest avancerade "apparaten" på jorden, nämligen vår hjärna. Detta görs så effektivt och smidigt att vi som sagt kan uppleva det som att vi är ett med vår fysiska kropp.

Medvetandets grundenergier

Enligt Martinus förklaringar består vårt medvetande alltså av "strålformig materia", en slags finformig elektricitet. Vidare menar han att vårt medvetande är uppbyggd av sju *medvetandeenergier* eller *grundenergier*, vilka kan kombineras på ett oändligt antal sätt. (Tänk på hur många färger man kan skapa genom att blanda rött, grönt och blått.) Här följer en kort överblick av dessa *grundenergier* som finns i olika kombinationer i vårt medvetande:

Instinktenergin

Denna medvetandeenergi ligger till grund för våra instinktmässiga beteenden och en eventuell religiös tro. Den religiösa instinkten kan leva kvar långt upp i utvecklingen och gör i vissa fall att människor tror på rätt naiva dogmer, även om de på andra områden har en hög intelligens. I djurriket är instinktenergin mycket tongivande tillsammans med tyngdenergin (se nedan). De vilda djuren vet ofta exakt vad de ska göra och vid vilken tidpunkt för att kunna överleva på bästa sätt, dessa saker finns inprogrammerat i dem genom instinkter. Även hos många människor på jorden är instinktenergin stark på olika områden, till exempel vad gäller att skydda sin avkomma och sätta sina egna behov i första hand enligt principen "var och en är sig själv närmast".

Tyngdenergin

Denna medvetandeenergi är till sin natur en explosiv energi som ligger till grund för bland annat kamplust, irritation, hetsighet, aggression och hat när den har övervikt i medvetandet. Men när tyngdenergin domineras av en kombination av känslö- och intelligensenergin ingår den i kärlekens värmande kraft. Spänningen mellan tyngdenergin och känslöenergin utgör själva livskraften i oss. När tyngdenergin har övertaget över känslöenergin kan vi bli överaktiva och lättirriterade. När istället känslöenergin har övertaget över tyngdenergin känner vi oss lugna och stilla i sinnet. Tyngdenergin har tjänat oss väl genom historien när vi var jägar- och krigarfolk, men för den moderna människan är en övervikt av tyngdenergin ett stort problem på en mängd sätt som på sikt kommer att ändras, vilket sker när vår känslöenergi och vår intelligens växer sig så starka att de har tyngdenergin under kontroll. Tyngdenergin behöver numera tyglas för att kunna vara oss till gagn. Detta kräver utveckling och övning. Martinus förklaringar kan hjälpa oss att tänka tankar som håller tyngdenergin i schack.

Det är kombinationen av instinktenergi och tyngdenergi som utgör den djuriska delen av oss. Under årmiljoner har den varit dominerande i vårt medvetande. Det är alltså inte så konstigt att vi har rester av den kombinationen kvar i oss, vilket kan vara bra att påminna sig om då och då. Bara för att vi kallar oss *människor* betyder det inte att vi är "färdiga människor". Som tagits upp tidigare kan man istället se oss jordmänniskor som *sfinxväsen*, vilket understryker att vi har både djuriska och mänskliga sidor i vårt medvetande. Men nu när vi är på väg att helt lämna djurriket kommer mängden instinkt- och tyngdenergi succesivt att minska. Istället kommer mer plats ges åt tre andra medvetandeenergier, nämligen *känslö-*, *intelligens-* och *intuitionsenergi*.

Känslöenergi

Denna grundenergi är till sin natur en sammandragande energi eller kraft som ligger till grund för stillhet, lugn och ro. Känslöenergin växer i oss till följd av de lidanden vi genomgår. Lidande skapar på sikt en större medlidandeförmåga, vilket är detsamma som att mängden känslöenergi ökar i vårt medvetande. En utvecklad känslöenergi i jämvikt med intelligensenergi och en viss del tyngdenergi

ger upphov till en värmande allkärlek. Allkärleken inkluderar alla levande väsen, till skillnad från en mer instinktbaserad partisk kärlek som är högst begränsad i sin omfattning. En blandning av känslenergi och instinktenergi kan ge upphov till religiös fromhet samt en längtan efter stämmingsfulla ceremonier av olika slag. En kombination av "primitiv känsla", det vill säga känslenergi blandad med tyngdenergi, och religiös instinkt kan ge upphov till fanatism och hat mot människor utanför den aktuella tron, samfundet eller sekten. Utan en tillräckligt stor intelligens i förhållande till vår känslenergi tenderar "dumsnällhet" eller överdriven känslighet att ta över. Allt eftersom vi utvecklas mot att bli färdiga människor ökar mängden känslenergi i vårt medvetande.

Intelligensenergi

Denna grundenergi används när vi analyserar information och löser olika slags problem, praktiskt eller teoretisk. Intelligensen i vårt medvetande används även för att binda eller tygla vår tyngdenergi och känslenergi. Intelligensenergin kan användas både till "goda" och "onda" syften, den är på det sättet neutral i sin grundform. Om en stor mängd tyngdenergi blandas med en kall intelligens (intelligensenergi utan en motsvarande mängd känslenergi) uppstår något som Martinus kallar för "djävulsmedvetande", vilket ligger bakom de mest fruktansvärda handlingar och uppfinningar som existerar på jorden. Djävulsmedvetande skapar lidande, lidande skapar på sikt medlidande, medlidande i kombination med intelligens skapar allkärlek, allkärlek skapar framtidens harmoni och fred i alla människor på jorden. Allt eftersom utvecklingen fortskrider kommer människors intelligens mer och mer att användas i kombination med känslenergin vilket ger upphov till smarta och kärleksfulla lösningar, i stort och i smått, som kommer till glädje för alla levande väsen, vilket är långt ifrån fallet idag.

Intuitionenergi

När vi når en högt utvecklad känslenergi som är i jämvikt med vår intelligensenergi, börjar en större mängd intuitionenergin träda in i vårt medvetande. Denna medvetandeenergi ligger till grund för nya idéer, kreativitet och även "kosmisk klarsyn" som gör att man får en självupplevd kunskap om livet. Än så länge har de flesta av oss en mycket ringa erfarenhet av intuitionenergin, men allt eftersom vår känslenergi och intelligens växer och kommer i en inbördes balans, kommer även vår intuition att växa. (Mer om denna energi nedan.)

Minnesenergi

Denna grundenergi ligger till grund för vår minnesförmåga och våra minnen. Minnesenergin är enligt Martinus förklaringar på en relativt låg nivå i oss, jämfört med andra grundenergierna, och kommer att minska än mer i vår framtida utveckling – tanken är att vi ska leva mer och mer i nuet. När intuitionenergin växer får vi tillgång till en stor mängd livskunskap. Dessutom förbättras hela tiden de tekniska hjälpmedlen för att hitta fakta och information. Detta tillsammans gör att vi inte behöver komma ihåg saker på samma sätt som vi behövt tidigare i utvecklingen.

Moderenergin

Denna grundenergi fungerar som samordnare av de övriga energierna. Moderenergin ligger utanför vår upplevelsehorisont och kan inte förnimmas som en del av vårt medvetande, vilket inte är så konstigt eftersom den inte finns där. Moderenergin bygger istället upp den realitet Martinus kallar för "övermedvetandet" som är en slags mellanled mellan vårt medvetande och vårt jag (se mer nedan).

I Martinus böcker finns detaljerade förklaringar till grundenergierna och hur dess sammansättningar ändras under utvecklingens gång i vårt medvetande. De sex medvetandeenergierna kan som sagt kombineras på väldigt många sätt. Martinus använder följande färger för att representera dem i sina illustrationer eller symboler:

- Instinktenergin, röd färg
- Tyngdenergin, orange färg
- Känslenergin, gul färg
- Intelligensenergin, grön färg
- Intuitionsenergin, blå färg
- Minnesenergin, indigo färg
- Moderenergin, violett färg

Alltså, regnbågens färger.

Framtidens medvetandeenergi

Det är tack vare intelligensens starka utveckling som vi på jorden fått en mängd fantastiska tekniska "hjälpmedel" under de senaste århundradena – elektricitet och internet kan nämnas som två exempel. Den tekniska och vetenskapliga utvecklingen kommer att fortsätta även i framtiden, men då kommer intelligensen och den fysiska vetenskapens resultat endast användas i "goda" syften. Idag används en stor mängd intelligens även i "onda" syften, till exempel för att skapa effektiva militärkomplex och avancerade system för maktkorruption, maximalt vinstuttag, drokarteller, trafficking med mera.

I många människor har känslenergin inte utvecklats lika mycket som intelligensen, vilket alltså ger upphov till en övervikt av själviska användningar av intelligens. Allteftersom utvecklingen fortskrider kommer detta att förändras. Vi kommer att ha mindre instinkt- och tyngdenergi i vårt medvetande och istället blir det en jämlik kombination av känsl- och intelligensenergin som blir dominerande. Detta gör att ett *freds- och kärleksmedvetande* skapas, vilket betyder att framtidsmänniskan bara vill andra väsen gott och även handlar därefter.

Samtidigt som ett freds- och kärleksmedvetande växer fram kommer intuitionsenergin att ge sig tillkänna, vilket gör att den egenupplevda kunskapen om livet ökar markant. Detta sker genom de fenomen Martinus kallar *kosmiska glimtar* (starka intuitionsnedslag i medvetandet) och *kosmiskt medvetande* (dagsmedveten tillgång till en stor mängd intuition), vilka gör att man kan "skåda in i själva evigheten" samt uppleva de principer och lagar som ligger bakom allt i livet. Enligt Martinus förklaringar blir framtiden mycket ljus för mänskligheten på sikt, allteftersom utvecklingen fortskrider och kombinationen av grundenergierna successivt förändras i vårt medvetande.

Vår förståelse av livet utvidgas

Hos många moderna människor är den religiösa instinkten på en sådan låg nivå att de inte längre känner inspiration för religiösa dogmer eller ceremonier. Man har helt enkelt inte längre förmågan att *tro* på auktoriteter inom en viss religion och har på det sättet tappat sin religiösa förmåga. Om man saknar förmågan till religiös tro och samtidigt inte känner sig helt nöjd med de förklaringar som ges inom den naturvetenskapliga världsbilden vad gäller livets stora frågor, kan en känsla av vilshenhet i livet uppstå. Det är helt naturligt på nuvarande utvecklingssteg, menar Martinus.

Som vi tidigare nämnt kallar Martinus människan på jorden för "en sårad flykting mellan två riken". Vilket alltså innebär att vi varken är djur eller helt människa, enligt hans definitioner. Martinus menar alltså att vi är *sfinxväsen* med både djuriska tendenser och många mänskliga egenskaper, men ännu utan en djup förståelse av livets innersta delar. Vi kan ses som "ofärdiga människor" som är på väg mot att bli "färdiga människor" med en djup förståelse av livets innersta delar tack vare intuitionens utveckling i oss tills vi får ett "kosmiskt medvetande". Begreppen *intuitionsförmåga*, *kosmiska glimtar* och *kosmiskt medvetande* har alla nämnts tidigare, men det kan vara på sin plats att försöka förtydliga vad de betyder. De utgör nämligen själva grundbultarna till de analyser av livet som

Martinus beskriver och till den andliga vetenskap som enligt honom kommer att växa fram på jorden och få en stor betydelse för enskilda människor och tillslut för hela mänskligheten.

Intuitionsförmåga

Den medvetandeenergi som gör att man kan uppleva "utanför tid och rum" samt att färdiga idéer eller vetande kan tränga in medvetandet, benämner Martinus *intuitionsenergi*. Denna energi är latent i djurriket, därför har vi i vanliga fall inga egna erfarenheter av den. Men ju mer vi utvecklas, liv för liv i den fysiska världen, desto mer kommer vi att få självupplevd kännedom om intuitionsenergin. Exakt hur intuitionsenergin fungerar är svårt för oss att förstå idag eftersom den alltså knappt finns i vårt medvetande än. Den förmåga som växer sig starkare allt eftersom intuitionsenergin ökar i vårt medvetande kallar Martinus för intuitionsförmågan. Intuitionsförmågan kan betecknas som en andlig *synförmåga* eller som en "kosmisk klarsyn", vilken gör att man får möjlighet att förnimma "inåt" i vårt innersta väsen.

»Den [intuitionsförmågan] utgör ett hundra procentigt andligt eller psykiskt sinne. Dess funktion består bland annat i att föra kunskapsimpulser från väsendets innersta kosmiska struktur och fram till dess undermedvetande och vidare fram till dess vakna dagsmedvetande. I och med intuitionsförmågans utveckling får väsendet alltså förmåga att förnimma inåttill på det fält som ligger bortom den fysiska världen. Alldeles som synen, hörseln, lukten, smaken och känseln kan föra kunskapsimpulser utifrån den fysiska världen och in till väsendets vakna dagsmedvetande, så kan intuitionsförmågan föra kunskapsimpulser från väsendets innersta kosmiska struktur, genom undermedvetandet och fram till dagsmedvetandet.« (Martinus i LB6, från st. 2189)

Vad gäller vår innersta kosmiska struktur så handlar det om vårt *jag* och vårt *övermedvetande* som båda existerar utanför tid och rum och därför bortom det vi på vårt nuvarande utvecklingssteg kan uppleva direkt.

Kosmiska glimtar

En kosmisk glimt är som ett "nedslag" av intuitionsenergi i medvetandet vilket resulterar i en kort men mycket intensiv upplevelse av något som existerar "bortom" den fysiska världen. Till exempel kan det handla om att man får kunskap om att vi är odödliga eller att vi lever många liv i den fysiska världen. Det är först när det finns en balans mellan en utvecklad medlidandeförmåga och en utvecklad intelligens i medvetandet som intuitionsenergin kan börja tränga in i medvetandet. Än så länge är det relativt få människor som upplevt en kosmisk glimt, men mindre inslag av intuitionsenergin i medvetandet är mer vanligt förekommande framförallt hos utvecklade konstnärer, forskare och uppfinnare som kan få god hjälp av intuition i sitt arbete vad gäller färdiga idéer eller uppslag till något nytt inom deras område.

Kosmiskt medvetande

Efter att man har fått uppleva en mängd kosmiska glimtar under flera liv börjar man närma sig ett tillstånd av permanent kosmiskt medvetande. Det vill säga ett utökat medvetande som gör att man kan använda sig av intuitionsenergin med hjälp av sin vilja. Martinus menar att det i hjärnan finns latent delar som kommer att aktiveras allteftersom vi får fler och fler kosmiska glimtar för att på så sätt förbereda den för att på sikt kunna bära ett kosmiskt medvetande. Ett sådant medvetande gör bland annat att man får en helt annan syn på döden eller den process som gör att vi byter ut en fysisk kropp mot en annan. Martinus menade sig ha ett kosmiskt medvetande från och med 30 års ålder.

Att bli kosmiskt medveten är detsamma som att bli "dagsmedveten i övermedvetandet" (LB2, stycke 467), vilket innebär att man med intuitionens hjälp får insyn i hela sin inre struktur som levande

väsen. Denna vår inre struktur beskriver Martinus i detalj i Livets Bog, vilket förmodligen är första gången i mänsklighetens historia som det sker. Nedan kommer en överblick av dessa beskrivningar av vårt medvetande, vårt övermedvetande och vårt jag.

Vår inre struktur

Enligt Martinus förklaringar består vi människor av vår fysiska kropp, vårt medvetande och även något mer. I sina analyser av ett levande väsen utgår han ibland från följande påstående:

"Rörelse" kan inte uppleva "rörelse".

All materia och energi består av "rörelse" på det sättet att dess minsta beståndsdelar rör sig på molekyl- och atomnivå, samt ännu längre ner i mikrokosmos. Allt som är skapat består av "rörelse" eftersom det skapade har en början och ett slut – det skapade befinner sig i ständig förändring eller "rörelse".

Låt oss anta att påståendet ovan stämmer, alltså att "rörelse" inte kan uppleva "rörelse", vad skulle det i så fall innebära? Eftersom det är ett faktum att vi människor *upplever*, skulle det betyda att vi i vårt innersta väsen består av något annat än "rörelse", det vill säga något som inte är materia eller energi och något som inte är skapat. Det i sin tur skulle medföra att vi består av något mer än vår kropp och vårt medvetande som båda är uppbyggda av olika typer av "rörelse". Både vår kropp och vårt medvetande består av olika former av materia – fast, flytande, gasformig och strålförmig – dessutom är de båda hela tiden i förändring.

Med detta resonemang kommer man fram till att vi, förutom vår kropp och vårt medvetande, består av *något* som inte är "rörelse" om påståendet om att *rörelse inte kan uppleva rörelse* stämmer. Detta *något* existerar således bortom "rörelsevärlden", vilket betyder *bortom det som vi kan uppleva med våra sinnen och bortom den skapade verkligheten*.

Martinus beskriver detta *något* som den "fasta punkten" i oss och kallar den för vårt *jag*. I sin innersta natur är detta vårt jag en absolut "stillhet", eftersom det inte är "rörelse". Detta i sin tur betyder att det är evigt och existerar utanför tid och rum – för något som inte är "rörelse" och därför existerar utanför den skapade verkligheten kan varken ha en början eller ett slut. Med andra ord: det allra innersta i oss, vårt jag, är inte något skapat utan en evig realitet.

Sammanfattningsvis: Om påståendet "rörelse" kan inte uppleva "rörelse" stämmer så skulle det innebära att vi består av en del som är absolut "stillhet". Denna del, som man kan kalla vårt *jag*, är immateriell och därför evig. Vårt eviga jag utgör vår "fasta punkt" eller vårt allra innersta väsen.

I sitt huvudverk *Livets Bog* ägnar Martinus hundratals sidor åt att analysera jaget och dess samspel med våra övriga beståndsdelar. Det är inte helt lätt att förstå dessa detaljerade analyser för oss ännu icke kosmiskt medvetna jordmänniskor, men genom att studera dem noggrant kan man få en teoretisk förståelse av vår inre struktur. Denna förståelse kan vara till hjälp och stöd på olika sätt i ens liv.

Övermedvetandet – ett mellanled mellan jaget och vårt medvetande

Om vårt jag innerst inne är en "absolut stillhet", och därför en *immateriell* realitet som existerar utanför tid och rum, och vårt medvetande är "rörelse" eller *energi*, hur kan då dessa två realiteter ha kontakt och påverka varandra? Martinus svar är att de inte har en *direktkontakt* med varandra och inte heller en *direkt* påverkan på varandra. Däremot har jaget direktkontakt med moderenergin som är en speciell form av energi som inte är förnimbar med våra sinnen. Moderenergin förtonar sig in i jaget och jaget förtonar sig ut i moderenergin. Moderenergin står även i kontakt med våra

medvetandeenergi. Tack vare jagets delvisa identitet med moderenergin har det en förmåga att reagera inför de övriga energierna som bygger upp vårt medvetande. (Se LB2, st. 532)

Vidare beskriver Martinus hur jagets beröring med moderenergin gör att ett "urbegär" uppstår i vårt innersta väsen. Detta "urbegär" gör att det i oss alltid finns en lust till manifestation, en lust till livet. I och med att jagets kontakt med moderenergin är evig, är även vårt "urbegär" evigt. (Om man förlorar sin livslust helt, är det egentligen lusten till den speciella situationen i den fysiska världen som försvinner tillfälligt.)

Martinus beskriver alltså att det i vårt innersta finns en övergång eller ett mellanled mellan *jaget* (i sitt inre "stillhet", immateriellt) och *medvetandet* ("rörelse", energi). Detta mellanled kallar han för vårt *övermedvetande*, vilket till största delen består av moderenergin. Precis som vårt jag, befinner sig vårt övermedvetande utanför det vi kan uppleva med våra sinnen.

I vårt övermedvetande lagras alla våra förmågor och anlag som självständiga centra, vilka Martinus kallar för *talangkärnor*. Vi har "myriader" av olika talangkärnor i vårt övermedvetande, menar Martinus. Våra talangkärnor har en mycket stor betydelse för vårt framträdande som levande väsen och för vårt öde, därför kallar Martinus organet i vilket dessa finns lagrade för vårt *ödeselement*, vilket är en del av vårt övermedvetande.

Här följer nu en kortfattad sammanfattande överblick av vår struktur utifrån Martinus analyser av det levande väsendet:

Jaget (X1)

Vårt jag är det innersta i oss, "den fasta punkten" i vårt inre. Vårt jag är kopplat till vårt övermedvetande. Dessa två realiteter utgör egentligen en enhet som upplever, skapar och bestämmer. Enheten av vårt jag och vårt övermedvetande ligger "bortom" det sinnliga och kan inte upplevas direkt av oss, men däremot indirekt som vårt inre centrum. Martinus använder ofta beteckningen "X1" för vårt jag som är en "absolut stillhet". Ibland använder Martinus uttrycken *det levande i det levande väsendet* eller *guldglorian* för vårt innersta väsen – vårt eviga jag och dess eviga övermedvetande.

Vårt övermedvetande (X2)

Vårt övermedvetande är ett slags *mellanled* mellan vårt jag och vårt medvetande. I vårt övermedvetande lagras våra uppövade kunskaper och förmågor i talangkärnor. Vi har en mycket stor mängd talangkärnor som vi är helt beroende av för att kunna fungera som människor med olika kroppsliga självständiga funktioner och psykiska förmågor. Martinus kallar övermedvetandet även för *vår skapar- och upplevelseförmåga* och använder ofta beteckningen "X2" för det. I samband med övermedvetandet använder Martinus även begreppen: "moderenergin", "ödeselementet", "den feminina polen" och "den maskulina polen" samt "den högsta elden". Den intresserade läsaren hänvisas till *Livets Bog* för mer information.

Vårt medvetande (den strålförmiga delen av X3)

Allt som är skapat ingår i den princip Martinus kallar "X3". De andra två principerna är "X1" som är jaget eller det som skapar och upplever medan "X2" är skapar- och upplevelseförmågan eller övermedvetandet. Alla dessa tre X är eviga realiteter som evigt hänger samman och tillsammans utgör ett levande väsen. X3 är alltså det skapade, vilket i detta sammanhang innebär våra tankar, upplevelser, känslor, minnen, talanger och även vår fysiska kropp. Vårt medvetande kan man alltså se som den strålförmiga delen av X3 och vår kropp som den fysiska delen av X3.

Vårt medvetande är våra tankar, upplevelser, känslor, minnen och talanger som är skapade av olika kombinationer av medvetandeenergierna. Vårt medvetande är kopplat till vår kropp via hjärnan och det övriga nervsystemet. Vårt medvetande är även kopplat till vårt övermedvetande som i sin tur är kopplat till vårt jag. I praktiken är vårt jag, vårt övermedvetande och vårt medvetande en sammanhängande *livsenhet* som även kan kallas vår *ande*. Vårt medvetande, både dagsmedvetandet och nattmedvetandet, kan man kalla vår *själ*.

Martinus delar in vårt medvetande i *dagsmedvetande* och *nattmedvetande*. Dagsmedvetandet är det vi använder när vi är vakna och nattmedvetandet är det vi använder när vi sover eller när vi befinner oss mellan två inkarnationer. Nattmedvetandet vet vi inte mycket om, men en liten del av det kan vi ibland uppleva som drömmar. Fast våra drömmar är oftast en märklig blandning av saker vi upplevt med vårt dagsmedvetande och vårt nattmedvetande. När vi sover passar vår kropp på att reparera vårt nervsystem som "slits" när vårt dagsmedvetande använder det fullt ut, alltså när vi är vakna.

Vår fysiska kropp (den fysiska delen av X3)

Vår kropp är ett fantastiskt verktyg för att vi ska kunna leva här i den fysiska världen. Vår kropp behöver underhållas och skötas väl för att kunna fungera som det är tänkt, utan smärtor och besvär. Det är tack vare vårt medvetande som vår kropp är levande. Genom vårt nervsystem existerar ett nära samarbete mellan vår kropp och vårt medvetande i en slags tvåvägskommunikation – vår kropp ger signaler till vårt medvetande via nervsystemet och vårt medvetande styr vår kropp också via nervsystemet. När vårt medvetande helt lämnar kroppen, blir den livlös och är inte längre vårt verktyg – kroppen är då ett lik. Vi som levande väsen är beroende av vårt fysiska verktyg så länge vi lever i den fysiska världen. När vi "dör" lever vi vidare med andra verktyg eller kroppar i den andliga världen. Dessa andliga kroppar ingår i den strålförmiga delen av X3, precis som vårt medvetande.

En sammanhängande *livsenhet*

Man kan alltså säga att vi består av *en immateriell del* (vårt jag), *en strålförmig del* (vårt övermedvetande och vårt medvetande) samt *en fysisk del* (vår kropp med ett avancerat nervsystem), enligt Martinus analys av det levande väsendets struktur.

En annan uppdelning är att vi består av **X1** (vårt jag, innerst en absolut stillhet), **X2** (vårt övermedvetande, ett slags mellanled, vår skapar- och upplevelseförmåga) och **X3** (det skapade vårt medvetande och vår organism). Men Martinus understryker att det endast är i analysen av vår inre struktur som denna uppdelning kan göras, i praktiken hänger alla delarna ihop som en sammanhängande *livsenhet* som utgör själva det levande väsendet.

Vad hjälper dessa förklaringar?

Vad är vitsen med att fördjupa sig i vad vi består av? Spelar det någon roll om man ser vårt medvetande som en produkt av processer i hjärnan eller om man ser det som en del av vår inre struktur som existerar oberoende av vår fysiska kropp?

Ja, det kan spela en stor roll för ens livssyn och inställning till livet. Om man får en förståelse för att vi levt många gånger tidigare i den fysiska världen som människor på jorden eller på någon liknande planet, då kan man lättare förstå att det finns naturliga orsaker till att vi är olika, befinner oss på olika steg i utvecklingen och tycker helt olika i en mängd frågor. Även en förståelse av att vi har många liv *framför* oss i den fysiska världen kan vara av stor vikt, eftersom vi då kan se vårt nuvarande liv här på jorden som en del i en mycket stor utvecklingsprocess i vilken det råder både rättvisa och jämlikhet sett över en period på flera tusen år. Vårt nuvarande liv är på sätt och vis en förberedelse för framtida liv, eftersom de talanger och egenskaper vi övar upp i nuvarande liv lagras i vårt övermedvetande som talangkärnor vilka i högsta grad kommer att påverka vår framtid.

I en världsbild som bygger på odödlighet och reinkarnation eller återfödelse, är det naturligt att se livet här på jorden som en slags skolgång i vilken motgångar och svårigheter är själva orsaken till att vi är här i den fysiska världen. Martinus menar att det bara är i den fysiska världen som vi stöter på "motstånd" av olika slag, och att dessa problem eller "motstånd" på sikt verkligen hjälper oss att utvecklas i och med att de både utvecklar vår känslenergi och vår intelligens. I korthet: lidande skapar på sikt en större medlidandeförmåga (känslenergi) och alla typer av problemlösning skapar på sikt en förmåga att tänka mer logiskt (intelligensenergi). (Mer om detta i kapitel 5.)

I en världsbild som bygger på att allt är materia, är det svårt att ge förklaringar på de synbara orättvisor och allt lidande som existerar på jorden. Ett materialistiskt synsätt kan därför i perioder leda till en pessimistisk inställning vad gäller mänsklighetens utveckling på jorden. Allt kan kännas meningslöst, man kan få uppfattningen att slumpen bestämmer det mesta och att en människa försvinner för gott när hon dör, vilket kan ge upphov till en stor oro och sorg.

En förståelse av de icke-fysiska delarna, som Martinus ger förklaringar till i sina analyser av vår inre struktur, kan leda till en mer optimistisk syn på livet, både när det gäller utmaningar i vardagen, vad som händer efter döden och hela utvecklingen av mänskligheten. En sådan optimistisk inställning i ens medvetande kan betyda oerhört mycket när det gäller att skapa en grundtrygghet i livet, även om man långt ifrån alltid lyckas vara i balans och harmoni med sig själv och andra – som sfinxväsen har vi alla mycket kvar att jobba med innan vi blir så kallade "färdiga människor". På det sättet kan man se Martinus världsbild som en bas för *mer förståelse, mening och hopp i livet*.

Vi lär så länge vi lever

Martinus menar att alla levande väsen består av en odödlig kärna (jaget, övermedvetandet och medvetandet) och det är den som är själva det levande i oss. Vår kropp kan ses som ett verktyg för att vi ska kunna existera och agera här i den fysiska världen. En annan viktig grund i hans analyser av livet är att det hela tiden sker en utveckling av oss som levande väsen. Erfarenhet för erfarenhet blir vi successivt mer utvecklade. Speciellt våra lidandeerfarenheter gör att vi på sikt utvecklas i humanitet och moral, menar Martinus.

Enligt Martinus analyser lagras de förmågor och talanger som vi övar upp här i den fysiska världen i vårt övermedvetande i något han kallar för talangkärnor, vilka existerar i ett andligt organ som han kallar för ödeselementet. Han menar att vi alla har "myriader" av talangkärnor i vår inre struktur från miljontals år av utveckling i den fysiska världen. Vissa av dessa talangkärnor styr funktioner i vår fysiska kropp, andra har med våra övriga förmågor att göra, till exempel vår förmåga att känna medlidande med andra eller vår förmåga att känna hat eller vår musikaliska förmåga.

Det är våra uppövade talangkärnor som avgör vad vi har lätt för, våra behov och eventuella laster. De ligger alltså till grund för en stor del av vår personlighet och även vårt öde. Dessa talangkärnor byggs upp och bryts ned allteftersom vi liv för liv lever i den fysiska världen och gör erfarenheter. Att bygga upp eller bryta ner en talangkärna tar tid, ibland mycket lång tid, det är därför inte så konstigt att det tar tid att ändra sin personlighet. Paulus dilemma – *"Det goda som jag vill, det gör jag inte, men det onda som jag inte vill, det gör jag"* – får här sin naturliga förklaring.

Många liv, många chanser

Vårt medvetande utvecklas allteftersom vi lär oss nya saker och gör nya erfarenheter i livet. Martinus menar alltså att det framförallt är i den fysiska världen som vi utvecklas och lär oss nya saker eftersom vi här möter på motstånd av olika slag, dels från materien och dels från andra människor och djur. Men ett liv på jorden är inte mycket i förhållande till hur mycket det finns att uppleva, lära sig och utvecklas i. Speciellt om man tänker på alla som bara får en kort tid på jorden. Skulle det inte

vara bra om man kunde få leva många gånger i den fysiska världen, i en mängd olika miljöer och förhållanden? Tänk vilken lättnad ett sådant upplägg skulle vara för alla människor som idag närmar sig döden och är missnöjda med hur deras nuvarande liv har utspelat sig på jorden.

I Martinus världsbild är *reinkarnation* en mycket central del. Enligt hans förklaringar betyder reinkarnation att vi haft många liv som människor (långt tidigare som apor, än tidigare som andra livsformer) i den fysiska världen – antingen här på jorden eller på en annan planet med en liknande mänsklighet som den vi har här. Reinkarnation i Martinus världsbild innebär bland annat att man har många chanser på sig som människa vad gäller att uppleva sådant man längtar efter. Har man till exempel en stor längtan efter att bli *bra* inom ett visst område så kommer man också att kunna bli det, förutsatt att man har inspiration, vilja och uthållighet att öva upp en viss talang under flera liv. Av detta följer att en person som har en stor talang från tidig ålder har övat mycket inom det området, eller ett liknande, i tidigare liv.

Utveckling under många liv innebär också att man får många chanser att "lyckas i livet", det vill säga att man får möjlighet att göra och uppleva det man verkligen längtar efter. På sikt kommer denna längtan mer och mer gå ut på att man vill bygga upp ett stabilt och kärleksfullt psyke, med vilken man kan hantera alla möjliga situationer och skapa goda relationer till sina medmänniskor genom att behålla ett lugn, en optimistisk hållning, en förlåtande inställning samt en inre kärleksfull harmoni, vilken smittar av sig till andra. För att nå ett sådant tillstånd krävs att vi fortsätter att utvecklas i flera avseenden, vilket vi alltså gör liv för liv i den fysiska världen. Så även om vi idag inte är nöjda med oss själva eller vår situation i livet, kan vi vara helt trygga med att det kommer att bli bättre i framtiden. Som tröst kan man tänka på att vi alla behöver uppleva en liknande mängd problem och lidande för att nå fram till att bli "färdiga människor" med kosmiskt medvetande.

Mycket vi ska uppleva och lära oss

Förutom att reinkarnation innebär att vi får många chanser i livet innebär det också att vi får uppleva väldigt mycket mer än vad vi hinner med under nuvarande liv. Martinus menar att det är livets mening att vi ska uppleva både "mörker" och "ljus", både lidande och glädje. Detta krävs för att vi på sikt ska bli fantastiskt kloka och hundra procent kärleksfulla. Som vi nämnde ovan, är vårt eget lidande själva grunden till att vi ska kunna utveckla en mycket stor medlidandeförmåga. En person som känner ett stort medlidande med människor och djur idag, har under tidigare liv själv gått igenom en stor mängd lidande, vilket gör att hen inte vill delta i något som medför att andra levande väsen utsätts för obehagligheter. Martinus menar att utvecklingen av vår medlidandeförmåga till slut kommer att göra att vi hellre tar på oss ett eget lidande än att vi utsätter någon annan för lidande.

Som vi ska komma in mer på i kapitel 5 är det idag helt naturligt för oss människor på jorden att inte lyckas med allt som vi vill. Även om viljan finns i oss så betyder det inte att vi övat upp de förmågor eller har gjort de erfarenheter som behövs för att vi ska kunna leva upp till våra egna eller andras förväntningar. Ofta kan det vara så att våra misslyckanden är helt nödvändiga för att vi ska komma framåt i utvecklingen. Misslyckanden av olika slag skapar nämligen ödmjukhet hos oss och ödmjukhet är "nyckel till visdomens port", enligt Martinus.

Förutom en utvecklad medlidandeförmåga och en stor ödmjukhet behöver vi även en hög intelligens för att kunna bli intellektuella kärleksväsen. Intelligensen och känslöenergin behöver vara i balans och tillräckligt starka för att kunna tygla tyngdenergin och för att intuitionsenergin ska kunna ta plats i vårt medvetande. Varje gång vi utför någon typ av problemlösning, praktiskt eller teoretiskt, behöver vi använda vår intelligens. Ju mer vi tänker och löser problem desto mer utvecklas vår intelligens. Problem som vi lyckas lösa är alltså något positivt för oss. Faktiskt även problem som vi

inte lyckas lösa för de skapar vanligtvis ett lidande för oss, vilket också är till godo för oss på lång sikt, vilket följer av resonemanget ovan.

Utvecklingen av vårt medvetande sker alltså på olika sätt. År för år och liv för liv. Vi behöver lång tid för att nå till den nivå, att vi alltid är i balans och helt kärleksfulla mot andra och oss själva. Tid har vi, tack vare att vi har många liv på oss. Frågan är om vi har tålmod nog för att låta det ta den tid det behöver ta. Successivt övar vi upp även ett stort tålmod, det kommer med att vår ökade känslenergi gör oss lugna och trygga i oss själva. Tillsvidare kan en teoretisk förståelse av detta och de bakomliggande processerna i livet vara värdefulla verktyg i många sammanhang och för att skapa en känsla av mening och hopp i oss.

Ett flerlivsperspektiv kan hjälpa

Ett flerlivsperspektiv innebär att man ser utvecklingen som en process som pågår under många liv i den fysiska världen. Ett sådant perspektiv kan alltså ge en mening och ett hopp för framtiden, trots alla stora problem och utmaningar som finns på jorden – både på individnivå, samhällsnivå och globalt. På lång sikt utvecklas vi och även de samhällen som finns på jorden, vilket gör att vi sakta men säkert går mot fantastiskt ljusa tider på jorden, även om det idag kan se mörkt ut på många sätt i världen. Det kan kännas mycket sorligt för stunden när det sker tragiska händelser i vår närhet eller ute i världen, men dessa stunder kan ändå bli lättare att bära om man har en förståelse av vår utveckling genom reinkarnation samt den övergripande planen med oss människor på jorden.

Om man har ett flerlivsperspektiv kan både ljusa och mörka perioder ses som något värdefullt på lång sikt. Martinus förklarar att vi, liv efter liv, gör erfarenheter som är mycket viktiga för vår framtid och fortsatta utveckling. Ur det perspektivet är svåra och riktigt tunga perioder betydelsefulla för oss, eftersom de ger oss helt nödvändiga erfarenheter för att vi i framtiden ska kunna få en bättre förståelse för andra och en utökad förmåga att känna medlidande som i sin tur ligger till grund för en större ödmjukhet och kärleksförmåga.

Målet med vår nuvarande utveckling är att vi ska bli *allkärleksväsen* som är helt i balans, alltid kan förlåta andra och alltid ser optimistisk på tillvaron. Självkärligt tar en sådan utveckling lång tid.

Olika stadier i vetande och lärande

Martinus talar om tre stadier i en lärprocess, alltså tre stadier av *förståelse* eller *vetande*:

- **A-vetande:** när man tar till sig kunskap teoretiskt, till exempel genom att läsa livsanalyser i *Livets Bog*.
- **B-vetande:** när man försöker praktisera sitt A-vetande inom ett visst område, till exempel att man ska förlåta alla och inte döma någon – eftersom man teoretiskt vet att alla handlar efter sina tidigare erfarenheter och därför inte kan vara på ett annat sätt än de är just nu.
- **C-vetande:** när man redan övat upp en viss förmåga och därmed en talangkärna, till exempel för att alltid i sitt hjärta förstår att ingen kan vara annorlunda än hen är just i dag och därmed utan problem lyckas förlåta "sjuttio gånger sju gånger" dagligen.

I exemplet ovan tar A-stadiet ofta flera år och B-stadiet kan ta flera liv i den fysiska världen innan man börjar närma sig C-stadiet på detta område. Om man istället tänker på ett helt annat område, till exempel att lära sig att köra bil, går det vanligtvis på några månader eller enstaka år att ta sig från A-stadiet, via B-stadiet, till C-stadiet.

När man har övat upp ett C-vetande inom ett visst område, har en talangkärna skapats – vilket gör att denna förmåga går på autopilot eller av sig själv utan att man behöver tänka medvetet på det som ska göras. Som nämndes tidigare har vi myriader av olika talangkärnor i vårt ödeselement

(andligt organ i vårt övermedvetande), vilka vi övat upp under mycket lång tid, speciellt dem som styr funktionerna i vår organism men även vad gäller egenskapen att vilja försvara sig när vi upplever en hotfull situation. Just den förmågan har varit livsviktig för oss under många, många liv tidigare i djurriket. Därför är det inte konstigt att våra försvarstendenser är mycket djupt rotade i oss.

Som vi ska återkomma till i nästa kapitel är det viktigt att inte döma sig själv eller andra. Att *teoretiskt* förstå bakomliggande principer i livet är en viktig grund, men inte samma sak som att man alltid är i balans, har gott om livskrafter och verkligen har lärt sig att aldrig bli irriterad eller döma någon. Det tar mycket lång tid innan man når en utvecklingsnivå på vilken man alltid *älskar sin nästa*. I nästa kapitel ska vi se närmare på detta att förlåta och älska sin nästa och sig själv. Där ligger själva kärnan i Martinus kosmiska världsbild.

Ett "gigantväsen"

Nu ska vi se på en annan mycket viktig "del" i den världsbild som Martinus presenterat, nämligen själva helheten – Universum eller Gud. Martinus benämner Gud ibland för ett "gigantväsen" som utgör allt som finns, allt som har funnits och allt som kommer att finnas.

Här följer en liknelse som Martinus använder för att förklara Guds jag: Tänk dig en stark glödlampa med en omslutande lampskärm (som helt täcker glödlampan) med många små hål i. Från lampan går på så sätt många ljusstrålar ut från lampskärmen (om lampan är på och det är helt mörkt i rummet). Martinus beskriver hur vårt innersta, vårt eviga jag, är en stråle från livets eviga källa. Denna eviga livskälla kan man kalla *Livets jag* eller *Universums jag* eller *Guds jag*. Enligt denna förklaring är vi alla en del av en *helhet* som Martinus ofta benämner *Gud* eller *gudomen*. Gud finns, enligt denna förklaring, i allt och alla.

Martinus använder begreppen *guds primära medvetande* och *guds sekundära medvetande* för att tydliggöra att det finns två delar i livet – en del med levande väsen som har kosmiskt medvetande och en del med levande väsen som inte har kosmiskt medvetande. På jorden finns för närvarande representanter för guds sekundära medvetande eftersom vi som lever här ännu saknar ett kosmiskt medvetande. I de högre andliga världarna i jordklotets aura finns högt utvecklade väsen som inte längre behöver inkarnera, de tillhör guds primära medvetande och har ett kosmiskt medvetande – Martinus kallar ofta denna grupp för *Försynen*.

Först en teoretisk förståelse

Så länge vi inte är *färdiga människor* med "kosmiskt medvetande" kan vi inte uppleva Gud mer än teoretiskt, såvida man inte har en stark religiös instinkt med vilken man har en gudsrelation baserad på suggestion. Det är först när det finns en harmonisk balans i vårt medvetande mellan känsla och intelligens som vi börjar få en utvecklad intuitionsförmåga, med vilken man verkligen kan uppleva Gud i allt och alla. Martinus rekommenderar att man redan nu börjar öva sig i att försöka se Gud i allt och alla samt att man även försöker lära sig att ha en korrespondens med Gud genom inre bön, trots att man kanske inte alls tror på Gud.

Gudsförhållanden genom utvecklingen

Martinus beskriver att vi som naturnära människor hade ett naturligt förhållande till "gudar" och "andeväsen". Även senare i utvecklingen trodde vi på olika typer av gudar och varelser i vår omgivning. Vår religiösa instinkt omvandlades än senare i utvecklingen på ett sätt som gjorde att vi trodde på endast en gud, till exempel i de fall vi även tidigare levte i nordens och blivit kristna för några hundra år sedan. Under flera liv har vi i västvärlden varit kristna och trott på Jesus och Gud. Men när vår religiösa instinkt minskade i styrka, minskade även vår förmåga att tro på det som prästen sa i predikstolen. Steg för steg blev den religiösa tron mindre viktig för oss. En religiös mättnad uppstod i

många människor under framväxten av naturvetenskapen och upplysningen, vilket gjorde att stora delar av befolkningen till slut blev ateister och materialister.

Att efter en lång period där vi levit "utan" Gud nu återigen börja tala om Gud, be till Gud och att "se Gud i allt och alla" kan givetvis ta emot rejält. Men Martinus menar att detta på sikt är en nödvändighet för att kunna komma vidare i utvecklingen. Han menar att vi alla i framtiden kommer att ha ett mycket nära och personligt förhållande till Gud, men inte genom en religiös instinkt, som var fallet tidigare i vår utveckling, utan genom en utvecklade intuitionsförmåga, ett kosmiskt medvetande. Samtidigt är det viktigt att komma ihåg att vi ska följa vår egen inspiration, även när det gäller vårt förhållande till Gud. Som Martinus brukade säga, vi kan ta till oss det av hans världsbild som passar oss nu och låta resten ligga.

Vi befinner oss på en utvecklingsresa

Enligt Martinus beskrivningar av livet kan man säga att vi alla befinner oss på en *utvecklingsresa* som på mycket lång sikt kommer leda oss till samma "mål". Det är ett mål som ligger långt in i framtiden, flera inkarnationer bort, men som kan vara bra att redan nu känna till. Martinus menar att målet med vår nuvarande utveckling är att vi ska bli hundra procent kärleksfulla fredsmänniskor med en perfekt själslig balans. När vi nått det utvecklingssteget blir vårt inre annorlunda än det är idag, enligt Martinus analyser av utvecklingen. Vår feminina pol och vår maskulina pol, två organ eller talangkärnor i vårt övermedvetande, kommer då att vara helt i balans. När man nått en perfekt balans i sitt inre, alltså när ens feminina och maskulina pol är jämbördiga, då är man enligt Martinus ett *kristusväsen* och är "ett med Fadern", vilket är det samma som att man tillhör guds primära medvetande. Martinus menar att alla människor på jorden kommer att lyckas med denna "resa" och nå nya fantastiska höjder i utvecklingen under kommande inkarnationer.

Stöd finns alltid att tillgå

När vi möter smällar i livet och genomgår någon form av lidande är det en form av utbildning för oss, enligt Martinus förklaringar. På sikt ska vi lära oss att alltid förlåta, att alltid "vända andra kinden till" och ha en förståelse för andras ageranden. Men detta kan verkligen vara lättare sagt än gjort, speciellt om man upplever mycket stress eller är nedstämd och ur balans. Martinus ger oss rådet att be i alla tänkbara situationer. Han förklarar i detalj "börens mysterium", det vill säga hur bön fungerar och hur inre bön kan användas.

Enligt Martinus förklaringar finns det en mängd, för oss osynliga, väsen som hör våra innersta tankar och "böner" om hjälp. Dessa människor i den andliga världen kan ge oss vägledning och stöd i livet. Han kallar dem för skyddsandar eller skyddsänglar och beskriver att de kan vara utvecklade människor som befinner sig mellan två inkarnationer eller färdiga människor som lever i de högre andliga världarna där reinkarnationen för länge sedan har upphört. Martinus menar att alla människor på jorden har sina egna skyddsandar – en ordinarie skyddsande som följer oss under många liv och även andra som följer oss under en tid i livet.

Vår ordinarie skyddsande är ett högt utvecklat väsen som är invigd i livets mysterium och därför vet att vi på vårt nuvarande utvecklingsstadium behöver både mörka och ljusa upplevelser, vilket betyder att hen kan leda oss bort från mörka händelser, när det är det mest lämpliga för vår utveckling, och även kan leda oss till mörka händelser, när det är det som är det mest lämpliga för vår utveckling. Detta kan låta märkligt. I kapitel 5 och 6 kommer mer om detta svåra ämne – "lidandets mission". I kapitel 6 görs även en genomgång av *Fader vår* utifrån Martinus förklaringar.

Försynen – högt utvecklade väsen

Martinus menar att det finns olika "riken" av levande väsen. *Mineralriket*, *växtriket* och *djurriket* känner vi väl till här på jorden. De övriga rikena är ännu okända för oss för de finns inte tillgängliga för oss dagsmedvetet. Martinus benämner dessa "det riktiga människoriket", "visdomsriket", "den gudomliga världen" och "salighetsriket" (i vilket mineralriket utgör den andra hälften).

Som vi varit inne på tidigare är vi jordmänniskor på väg att utvecklas till att bli färdiga människor med kosmiskt medvetande. När vi väl nått ditt lämnar vi djurriket helt och kommer in i den fysiska delen av det riktiga människoriket. Martinus menar att det riktiga människoriket kommer att finnas här på jorden om cirka 3000 år.

Ännu längre fram i utvecklingen är man inte beroende av den fysiska världen. Man behöver inte längre inkarnera utan lever enbart i de högre andliga världarna. Där finns högt utvecklade människor som kan beskrivas som *änglar* eller *kristusväsen* tillhörande Guds "primära medvetande". Det kan vara svårt att föreställa sig hur dessa väsen lever och vilka förmågor de har. Martinus menar att de med telepatiska egenskaper kan ta del av allt som händer på jorden och även på andra planeter. De kan även förflytta sig mellan olika planeter på ett ögonblick. I den andliga världen finns inga *avstånd* utan endast *tillstånd*, beskriver Martinus.

En stor grupp av sådana kristusväsen har till uppgift att följa och styra all utveckling här på jorden. Martinus kallar denna grupp för *Försynen*. De ser bland annat till att rätt uppfinningar kommer vid rätt tid och att mänsklighetens utveckling går åt det håll den ska gå, vilket inte sällan innebär att de planlägger konflikter och krig. Krig och konflikter är nämligen helt nödvändiga för att människor ska kunna leva ut de sista resterna av sitt "djävulsmedvetande" – en kombination av den djuriska tyngdenergin och en kall intelligens.

Martinus understryker att vi kan lita på att Försynen har läget under kontroll. Allt är som det ska vara, sett från ett flerlivsperspektiv. Det är tack vare intuitionens energi som färdiga människor i de högsta andliga världarna kan ha koll på allt som händer här på jorden och andra planeter. Det är inte helt lätt att förstå hur detta går till. Kanske är det ungefär lika svårt för oss att förstå det som det är för en schimpans att förstå hur vi med vår dator och en bra internetuppkoppling kan skåda in i främmande "världar" runt om på jorden. Det går inte för en apa att sätta sig in i hur denna teknik fungerar eftersom den saknar en utvecklad intelligens. På liknande sätt är det för oss, vi kan inte förstå i detalj hur Försynen fungerar så länge vi saknar en utvecklad intuition.

Utveckling i spiralkretslopp

Som nämndes tidigare tar utvecklingen inte slut när man blivit en "färdig människa" med kosmiskt medvetande. Då tar en annan typ av utveckling vid, nämligen en utveckling som baseras på harmoni, lycka och allkärlek. Denna utveckling pågår under miljontals år – först i det riktiga människoriket, sedan i visdomsriket och vidare i den gudomliga världen. Martinus kommer med en del förklaringar till dessa riken, men lägger samtidigt till att vi inte i vår vildaste fantasi kan föreställa oss hur underbart livet är i dessa högsta andliga världar.

Efter att ha levet mycket lång tid i ljus och åter ljus, börjar man att längta efter mörkret igen. Detta har med *principen hunger och mättnad* att göra, enligt Martinus vokabulär. Han beskriver att man till slut blir mätt på ljuset och börjar längta efter mörkret och att man då går in i en inre värld av minnen och salighet, där dessa minnen gör att längtan efter den fysiska världen, med alla dess äventyr, börjar växa i ens inre. Detta gör att man påbörjar en "inveckling" in i materien, man glider in i mineralriket och därefter kommer man in i växtriket och så småningom in i djurriket. Denna process tar miljontals och åter miljontals år. Nästa gång vi kommer in i ett nytt spiralkretslopp med samma riken, men i en

utvecklingspiral som ligger på en högre nivå än där vi för närvarande befinner oss. På det sättet fortsätter ens utveckling med omväxlande epoker av mörker och ljus – livets två stora kontraster.

I *Livets Bog* och *Den eviga världsbilden* finns förklaringar om vår utveckling i spiralkretslopp under miljarder och åter miljarder år. Livsanalyser med utgångspunkt i ett evigt jag kan sannerligen vara häpnadsväckande på flera sätt.

Teoretiska förklaringar som hjälper oss förstå mer av livet

Martinus använder uttrycket *man kan inte måla strålande konstverk i vit färg på vit duk*. Med det menar han att våra livsupplevelser bygger på kontrastupplevelser. Som sfinxväsen i slutet av djurriket är vi generellt mycket trötta på mörkret. Vi vill vanligtvis inte längre kriga, dräpa, hamna i konflikter, sår andra eller själv lida. Istället eftersträvar vi mer och mer att kunna ha harmoniska förhållanden till våra medmänniskor och till naturen. Men innan vi kan lyckas med att hela tiden ha harmoni, fred och lycka i våra liv behöver vi lära oss att "så" (sprida, sända ut) harmoni, fred och lycka till vår omgivning. Att bygga upp sådana talanger till genialitet tar som sagt lång tid. Martinus understryker att det är tack vare att vi lär känna mörkret som vi kan uppleva ljuset. Därför finns det han kallar "forcerad utveckling" med en koncentrerad upplevelse av mörkret. I och med att vi är eviga väsen behöver vi uppleva stora kontraster för att kunna ha en evig livsupplevelse. Med andra ord behöver vi leva i mörker, i hat och i brist på kärlek för att kunna uppleva dess kontrast, nämligen att *älska vår nästa* i alla lägen och på så sätt leva i kärlek.

När vi ser krig och lidande runt om i världen kan det vara en hjälp att ha de teoretiska förklaringarna om kontraster och om spiralkretsloppet i bakhuvudet. Även när vi själva upplever konflikter och lidanden kan det vara en hjälp att veta att dessa upplevelser behövs för att vi ska kunna uppleva dess kontraster, ja för att vi över huvud taget ska kunna ha en livsupplevelse. Dessutom behövs lidandet för att vi ska kunna komma vidare vår i utveckling. Det är så klart inte alltid dessa teoretiska förklaringar ger en hjälp i vår vardag, men de kan hjälpa oss att börja tänka mer logiskt i förhållande till mörkret och lidandet, vilket på sikt kan ge oss ett stort stöd i livet. Samtidigt understryker Martinus att en kärleksfull människa inte är likgiltig för eller oberörd av andra väsens lidande.

Avslutningsvis ett citat av Martinus som tar upp hur hans kosmiska analyser kan vara en hjälp till oss som ännu inte har förmågan att älska vår nästa i alla lägen men som är trött på mörkret vi skapar för andra och oss själva genom våra djuriska eller själviska anlag som ligger kvar i vårt medvetande.

»Även om de djuriska anlagen hos den jordiska människan ännu på många områden inte står under viljans makt och väsendet inte av hjärtat kan känna kärlek till sin nästa, så är det likväl en stor tillgång för henne att teoretiskt känna till de kosmiska lagarnas verkningar och att tack vare denna kunskap kunna bekämpa sina olyckliga anlag så mycket som möjligt. Hon kan då, så långt detta bekämpande räcker, undgå ett mörkt öde. Och det är just för den skull som dessa kosmiska analyser kommer till, så att de kan bli en teoretisk hjälp åt den som själv börjar ta itu med sin egen utveckling och själv vill hjälpa naturen eller livet och därmed Gudomen med sin egen avveckling ur fångenskapen i djurriket. Väsendet kan sålunda med hjälp av de kosmiska analyserna påbörja sin egen inveckling i människorikets levnadsart och därmed i livets högsta fullkomlighet, kulminerande i visdom, kärlek, skönhet och glädje.« (Martinus i LB6, från st. 2292)

Förutom alla de teoretiska förklaringarna som Martinus presenterar i sitt omfattande verk, vilka kan vara till hjälp för att förstå bland annat vår inre struktur och betydelsen av både ljus och mörker, sett i ett evighetsperspektiv, så ger Martinus även rådet att använda inre bön för att så gott som det går

lyfta fram våra kärleksfulla sidor istället för våra djuriska sidor som vi alltså bör försöka bekämpa i så stor utsträckning som möjligt. (Mer om inre bön kommer i kapitel 6.)

Sammanfattning i tre punkter

Det är lätt hänt att fokus hamnar på olika tekniska detaljer kring de livsanalyser som Martinus presenterar i sitt verk eftersom de är omfattande, unika och fascinerande. Men de är inte alltid helt lätta att förstå. Det viktigaste är ändå att försöka använda Martinus grundläggande analyser i sin vardag för att ge hjälp och stöd till andra och även till sig själv efter bästa förmåga.

Här följer tre punkter utifrån de livsanalyser som behandlats i detta kapitel. Tanken är att de ska kunna fungera som ett stöd i ens vardag.

Alla olika, alla lika, alla har samma värde

Vårt innersta centrum, jaget, är immateriellt och evigt. Jaget är knutet, via vårt övermedvetande, till vårt medvetande som formats av våra erfarenheter under många liv i den fysiska världen. Tack vare att vi består av en evig inre kärna kan vi leva många gånger i den fysiska världen och göra många erfarenheter, både ljusa och mörka. På det sättet får vi många chanser i livet samtidigt som vi utvecklas i små steg för varje inkarnation. Eftersom vi har olika bakgrunder har vi olika erfarenheter i livet, vilket gör att vi är olika som personer. Vi är ännu inte färdigutvecklade som människor – och är därför ofta mycket subjektiva och partiska i våra bedömningar. Allt detta gör att det lätt uppstår meningsskiljaktigheter och konflikter mellan oss människor. Men vi har alla samma inre struktur och är alla en del av Universum eller Gud. Innerst inne är vi förenade och har precis samma värde i livet, oavsett var vi befinner oss i utvecklingen och oavsett vad vi anser om andra och oss själva.

Allt vi möter är *livets tal*

Allt vi möter och upplever gör att vi utvecklas i små steg och berikas med nya erfarenheter – liv för liv. Vårt medvetande slipas och putsas när vi möter olika typer av utmaningar i livet. Vi får möta precis det vi behöver för vår vidare utveckling, vilket inte alltid är behagligt. Allt kan ses som en del i en mycket stor *utbildning*. Vår inställning till det som sker i vårt liv och i världen runt om oss är av stor betydelse. Om man lyckas se allt som *livets tal*, en utbildning för vårt eget bästa på lång sikt, kan det vara till en stor hjälp för oss. Men detta kan vara betydligt lättare sagt än gjort, speciellt när man har det tufft av olika skäl. Vi har stöd av och kan få vägledning av våra skyddsandar. Till dem kan vi vända oss telepatiskt via inre bön.

Alltid finns övningsmöjligheter

Vi kan alltid *försöka* öva oss i att till exempel förstå, förlåta, acceptera, vara toleranta, kärleksfulla, ödmjuka och närvarande i livet. Vi kan öva oss i en optimistisk livssyn. *Hinder* kan ses som övningsmöjligheter. *Problem* kan ses som övningsmöjligheter. *Nedstämdhet* kan ses som en övningsmöjlighet. Det är inte alltid lätt i livet och det ska det heller inte vara här i den fysiska världen för oss sfinxväsen. Allt är som det ska vara, sett ur ett flerlivsperspektiv. Vi får många chanser i livet. Vi kommer alla att utvecklas till att få en stabil inre harmoni, men innan dess är det helt naturligt att i perioder tappa balansen på det ena eller andra sättet. Vi är på jorden för att vi ännu inte är färdigutvecklade som människor, vilket så klart innebär att vi ännu inte kan agera som färdiga människor med kosmiskt medvetande. Det är därför helt naturligt att vi gör misstag i livet. Successivt lär vi oss av våra misstag. Vi gör så gott vi kan utifrån våra tidigare erfarenheter. Allt kommer att ordna sig på bästa sätt.

4. Det största budet ("kärlekslagen") – Möjliga långsiktiga mål i livet

Det finns många levnadsbud eller levnadsregler från olika kulturer och tidsepoker. Ett bud som Martinus ofta återkom till i sina föredrag och böcker är följande:

»Du ska älska Gud över alla ting och din nästa som dig själv.«

Han kallar det bland annat för *världens största ideal* och *lagen för tillvaron*. I detta kapitel ska vi fördjupa oss i denna mening och se hur den kan vara till hjälp även för människor som inte är religiösa men öppna för nya förklaringar till livets "mysterier".

Källan till budet

Enligt en berättelse i Nya testamentet hände följande i Jerusalem kring år 33:

»En av de skriftlärdade som hörde dem diskutera märkte hur väl Jesus svarade och kom fram och frågade honom: "Vilket är det viktigaste budet av alla?"

Jesus svarade: "Viktigast är detta: Hör, Israel, Herren, vår Gud, är den ende Herren, och du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta, av hela din själ, av hela ditt förstånd och av hela din kraft. Sedan kommer detta: Du skall älska din nästa som dig själv. Något större bud än dessa finns inte."« (Mark 12:28-31)

Det finns liknande citat på andra ställen i Bibeln, i lite olika versioner beroende på översättning. Martinus använde ofta sin egen version (den ovan), men ibland använde han även andra varianter. Vilken version som används spelar mindre roll eftersom de alla har samma andemening.

Vad är kärlek?

För att kunna älska måste det finnas kärlek i medvetandet. Men vad innebär *kärlek*? Hur förklarar Martinus *kärlek*? Båda dessa frågor är komplexa och kan besvaras på en mängd olika sätt.

Förenklat kan man säga att vi med ordet *kärlek* vanligtvis menar en känslomässig värme, ömhet och omtänksamhet till den man känner kärlek för. Med andra ord, om man känner kärlek till någon så vill man den individen gott på en mängd olika sätt, vilket inte sällan innebär att man vill ta hand om och skydda "kärleksobjektet".

Martinus beskriver kärlek på fler sätt i sina texter, här följer ett litet exempel:

»"Kärlek" är alltså inte ren "känslenergi", utan en harmonisk kosmisk-kemisk sammansättning av de nämnda tre grundenergierna "tyngd", "känsla" och "intelligens".« (Martinus i LB2, från st. 362)

Man kan alltså se kärlek som en *kosmisk-kemisk sammansättning* i vilken medvetandenergierna tyngdenergi, känslenergi och intelligensenergi ingår och där de två sista dominerar. I andra sammanhang talar Martinus om "två slags kärlek" – den partiska och den opartiska formen.

Partisk och opartisk kärlek

Martinus gör i sina analyser en åtskillnad mellan *partisk kärlek* och *opartisk kärlek*. Partisk kärlek betyder till större eller mindre del *självisk kärlek*, d.v.s. att kärleken i huvudsak riktas till vissa individer eller ges i hopp om att få något tillbaka. På det sättet är partisk kärlek en form av egoism eller egenkärlek eller egendoms kärlek (man vill äga för sig själv).

I djurriket (till vilket vi ännu hör, enligt Martinus förklaringar) är det den partiska kärleken som dominerar, vilket vanligtvis innebär att man håller av och vill skydda sin avkomma och flocken. För många jordmänniskor innebär det att kärleken till sin partner, sina barn, sin familj, sin grupp med

likasinnade och ofta även sin egen nation (eller sitt "folk" i de fall nationen består av flera folkslag) är viktigare än allt annat i deras liv. Den partiska kärleken kan vara mycket stark och ligga till grund för en mängd fina och betydelsefulla handlingar. Man kan säga att den varit och ännu är helt avgörande för mänsklighetens överlevnad på det nuvarande utvecklingsstadiet. Men den är ändå inte slutmålet med utvecklingen av vår kärleksförmåga, enligt Martinus förklaringar.

Martinus menar att alla människor en gång i framtiden kommer att älska allt och alla helt opartiskt, vilket innebär att man gärna *ger* utan att få något tillbaka och att man älskar precis alla oavsett vilket förhållande man har till dem. Man har då nått ett stadium på vilket man fullt ut *älskar Gud över alla ting och sin nästa som sig själv*. Här ett citat av Martinus i vilket han beskriver vad det innebär:

»Ser vi på de så kallade högt utvecklade människorna, kan vi där se att det finns något som de är mer utvecklade eller frigjorda ifrån än de mindre utvecklade. *Således kan vi se, att ju högre utvecklade väsendena är, desto mindre har de kvar av djuriska anlag i sin mentalitet. De ljuger inte, de varken mördar eller lemlästar, de varken rövar eller plundrar, de är varken intoleranta eller svartsjuka. Ja, de känner överhuvud taget ingen bitterhet, antipati eller vrede mot någon eller något. De nämns inte vålla något levande väsen förtret. De nämns inte avvisa andra människor som ber dem om hjälp. De önskar i verkligheten leva för att vara till glädje och välsignelse för alla andra levande väsen. De har sålunda i denna högsta mentala sfär inte längre någon förmåga att hata eller förfölja. De kan bara förstå, och därmed förlåta. De är i högsta grad osjälviska och uppfyller kärlekslagen om att älska Gud över alla ting och sin nästa som sig själv.*«
(Martinus i LB6, från st. 2287)

Resten av detta kapitel ägnas åt "det viktigaste budet" eller "kärlekslagen" med kopplingar till våra liv som sfinxväsen.

Älska sig själv

En viktig del i budet, som man kanske inte vanligtvis tänker på, är de avslutande orden: "... som dig själv". Att verkligen älska sig själv på ett balanserat sätt kan vara nog så svårt, framförallt för självkritiska personer eller människor som ofta har en negativ inställning till sitt liv, inklusive sin egen personlighet.

En självkritisk eller självnegativ person kan vara bra på att stötta andra människor på olika sätt, men har ofta svårt att ge stöd till sig själv. "Fan vad korkad jag är", "Alltid ska jag misslyckas" och "Jag är värdelös på allt" är exempel på tankar som kan dyka upp i ett självkritiskt eller självnegativt medvetande. Men om samma person skulle tala med en vän som råkat göra något mindre lyckat eller haft en dålig dag eller känner sig allmänt nedstämd, då är det istället vanligtvis mer stödjande och uppmuntrande ord som formuleras.

Självmedkänsla är en viktig nyckel

För att kunna älska sig själv på ett balanserat sätt och sin nästa i så hög utsträckning som möjligt behövs en god *självmedkänsla*, enligt de psykologer och forskare som introducerat begreppet i västvärlden. Grunderna i *självmedkänsla* kommer ursprungligen från buddhismen där *kärleksfull vänlighet* och *medkänsla* är centrala, vilka innefattar en kärleksfull vänlighet även mot sig själv och en balanserad medkänsla också med sig själv.

I korthet handlar självmedkänsla om att vara sin egen stöttande och hjälpare vän, istället för att klanka ner på sig själv och komma med hård självkritik eller negativitet. Lyckas man stötta sig själv i de flesta lägen, är chansen större att man kan behålla sin inre balans även i utmanande stunder. Är man själv i balans är chansen i sin tur större att man kan hjälpa och glädja andra människor oavsett

sin egen situation. Alltså, ju oftare man kan stötta sig själv på ett passande sätt, desto oftare har man krafter till att hålla sig i balans och undvika att hamna i nedstämdhet. Skulle man ändå hamna i nedstämdhet eller i en personlig kris, vilket är lätt hänt om man har tendenser att ösa kritik eller negativitet över andra och sig själv, kan självmedkänsla vara ett värdefullt verktyg för att ta sig tillbaka till en inre balans med livslust och inspiration till att jobba vidare med sig själv.

Det är viktigt att tänka på att vi alla har saker att jobba med vad gäller ofullkomligheter i vårt medvetande, vilket är helt naturligt eftersom vi fortfarande är "ofärdiga" som människor. Detta gäller alla människor som befinner sig på jorden idag. Det finns en anledning till att vi inkarnerat på en planet fylld med utmaningar och problem av olika slag. Vi är här just för att fortsätta vår livsutbildning och vandring mot att bli färdiga människor med kosmiskt medvetande.

Tre komponenter av självmedkänsla

Självmedkänsla brukar sägas innehålla tre komponenter:

- *förmågan att stötta sig själv på ett balanserat sätt*
- *förmågan att känna samhörighet med andra*
- *förmågan att vara medvetet närvarande*

Det finns många böcker, föreläsningar, övningar och hemsidor kring detta. Här förklaras de tre delarna kortfattat för att ge en introduktion.

Förmågan att stötta sig själv på ett balanserat sätt

När det gäller att *älska sig själv* eller att *stötta sig själv i livet* finns bland annat följande två stora utmaningar:

- 1) Älska sig själv lagom mycket vid framgång, och då även komma ihåg sina brister och ha en ödmjuk inställning till livet – *för att undvika högmod.*
- 2) Älska eller verkligen stötta sig själv vid motgångar, misslyckanden eller nedstämdhet – speciellt då behövs en stor medkänsla med sig själv – *för att undvika alltför mycket självkritik eller självnegativitet.*

Det finns ett talesätt som säger *högmod går före fall*. Blir man för självsäker kan man behöva någon typ av motgång för att bli påmind om att man ännu har brister samt att alla är lika mycket värda. (Se stycket "Livet läser korrektur på oss".)

På liknande sätt skulle det kunna finnas ett talesätt som säger att *negativitet går före destruktivitet och kraftlöshet*. Blir man alltför negativ i förhållande till sitt liv är det lätt att man förr eller senare börjar tänka destruktivt angående sig själv och sin omgivning, vilket leder till problem för en själv inklusive en generell kraftlöshet i livet. Ur ett perspektiv är dessa följder bra. Dels för att allt lidande får oss att gå framåt i utvecklingen och dels för att vi ska lära oss att negativt tänkande inte fungerar på lång sikt. Vi behöver lära oss att kraftsamla för att komma ur de negativa tankarna, vilket verkligen kan vara lättare sagt än gjort.

Här har vi ett gigantiskt arbetsområde, nämligen att kunna parera våra negativa tankar av olika slag och upprätthålla krafter nog för att kunna "mata" oss själva med optimistiska tankar så att vi kan upprätthålla vår naturliga livsglädje (vilket kan vara en stilla glädje över att finnas till). Samtidigt behöver vi ibland inse att detta inte är möjligt för oss sfinxväsen i alla lägen. Vi är nämligen ännu inte redo eller färdigutvecklade för att alltid kunna leva i en perfekt inre balans.

Under årtusenden har vi tidigare varit djur och då övat upp en förmåga att leva efter principen "var och en är sig själv närmast", vilket kan ha gett upphov till en talangkärna i oss som per automatik

gjorde att vi försökte trycka ner våra konkurrenter. Med andra ord: vi ville att de andra skulle vara svaga och vi de starka. Kanske är det så att denna talangkärna idag gått över till att även trycka ner oss själva i de sammanhang vi känner oss "svaga" eller underlägsna. Detta skulle kunna förklara varför så många människor brottas med känslor av värdelöshet. Känner man sig i grunden värdelös kan detta lätt göra att ens liv känns meningslöst, vilket leder till negativa tankar och kraftlöshet. Det blir lätt en negativ spiral som är mycket svår att bryta. I sådana lägen kan vi behöva aktivt bekämpa de funktioner som gör att vi ser negativt på oss själva och vårt liv. *Medkänsla* och *vänlighet* mot oss själva är viktiga nycklar, vilket är det samma som att vi försöker *älska* oss själva.

Ett annat scenario är att vi börjar vara negativa mot andra eller mot saker i livet och att vår negativitet fyller oss med negativa tankar, vilket gör att vi tappar i livskraft samt att vi även blir negativa mot oss själva. Alltför mycket negativt tänkande gör alltså att livsglädjen minskar och då även livskraften och livsfunktionen. En ond spiral uppstår. Det gäller att vara vaksam när negativitet börjar uppstå i oss. Genom att tidigt bli medveten om den kan vi försöka få stopp på vår negativitet innan den påverkar oss. Alltså: *Mota Grin-Olle i grind*. Förutom medvetenhet kan inre bön vara till stor hjälp här: *Hjälp mig att vara så kärleksfull som möjligt. Hjälp mig att tänka positivt och ta livet som det kommer*. (Mer om inre bön kommer i kapitel 6.)

Förmågan att känna samhörighet med andra

Om man känner sig i obalans eller missnöjd med sig själv, kan man påminna sig om att det finns många andra människor som också befinner sig i en lidandesituation. Man kan sända en tanke till alla som lider på ett eller annat sätt och önska dem krafter till att gå igenom sin svåra situation. Man kan på så sätt få en förnimmelse av att man inte är ensam i sitt lidande. Detta tankesätt kan ge en själv en ökad kraft att ta sig igenom svårigheter och styrka att bära sitt lidande om det är långvarigt.

Martinus understryker att alla levande väsen har en kosmisk samhörighet, eftersom vi alla är en del av Livet, Universum eller Gud på det sättet att vårt innersta, vårt eviga jag, är en del av Guds eviga jag. Att vilja sända stödjande och kärleksfulla tankar till sina medväsen, speciellt till dem som för stunden har det svårt, är därför helt naturligt, om man har denna insikt. Vi är alla en del av samma helhet.

Förmågan att vara medvetet närvarande (mindfulness)

Medveten närvaro eller mindfulness är ett mycket stort område och innefattar såväl olika typer av övningar som förmågan att vara medvetet närvarande i vardagen, till exempel genom att man utför en enkel syssla på ett medvetet sätt för att på så sätt stilla sitt sinne. Det ingår även olika mentala *inställningar* i mindfulness som går ut på att acceptera det nuvarande läget, att vara icke-dömande samt att känna tillit och nyfikenhet i livet, vilka alla stämmer mycket bra med Martinus analyser.

Genom att vara medvetet närvarande gentemot sina känslor och tankar kan man lära sig att hantera dem på ett balanserat och fridfullt sätt. Men som med alla nya förmågor krävs det mer än teoretisk kunskap för att bli en "mästare", så det är framförallt mycket övning och praktiserande som behövs.

Martinus nämner inte mindfulness i sitt verk, däremot förklarar han vikten av att vara medveten om att man möter Gud i andra människor och att Gud talar till oss genom allt som vi möter oavsett om det rör sig om något behagligt eller obehagligt. Det obehagliga vi möter utgör Guds undervisning av oss. Vidare betonar Martinus vikten av att ofta be till Gud, vilket vi återkommer till.

När det gäller konceptet *medveten närvaro* är det lätt att förstå att det buddhistiska sättet med mindfulness passar många sekulariserade västerlänningar bättre än att genom inre bön försöka vara i kontakt med Gud. De flesta moderna människor är helt enkelt för mätta på religioner för att kunna ta till sig något som har med bön att göra. Men i framtiden kan dessa båda "vägar" komma att gå

samman i en gemensam kraft. För som ordspråket säger: *alla vägar bär till "Rom"*, vilket i detta sammanhang betyder att vi på helt olika vägar kommer att färdas fram till att bli färdiga människor. När man nått så långt i utvecklingen har man "mindfulness" i sig på alla tänkbara sätt. Det fantastiska är att vi alla kommer att nå dit, enligt Martinus livsanalyser.

"Livet läser korrektur" på oss

Martinus använder ibland uttrycket "*livet läser korrektur*" i betydelsen att vi får möta det vi behöver möta för att vi på sikt ska bli av med högmod och andra egoistiska karaktärsdrag i vårt medvetande.

»Livet självt läser korrektur på människornas tankar och idéer genom den process vi kallar ödet, och livet, som är detsamma som Gudomen eller Försynen, använder det närmast liggande redskapet eller instrumentet för denna korrektur, och det är vår nästa eller andra levande väsen. Om man binder andra, blir man själv bunden. Ger man andra fri, blir man själv fri. Hela tillvaron är en enda stor kärleksprocess, och det är min uppgift att försöka visa er detta genom mina analyser.«

(Martinus i ett föredrag som finns återgivet i artikeln *Frihet - frigjordhet och fred*)

"Korrekturläsningen" är till för att vi ska bli medvetna om de brister eller ofärdiga sidor som ännu finns i oss. Men det är viktigt att inte förstora dem eller att använda dem för att trycka ner sig själv. För på liknande sätt som *högmod går före fall* kan man säga att *självkritik går före fall* eller en krasch, även om den senare vanligtvis är en mer utdragen process. Genom en långvarig självkritik finns risken att man nöter ner sin livsglädje över tid. Det är här som vår självmedkänsla kommer in i bilden, som en motkraft till tid den nedåttryckande självkritiken.

Om vi lyckas balansera våra inre nedtryckningar med "upplyftande" tankar, kan vi hålla oss flytande och i en viss balans med tankar som: *Vi vet att vi är långt ifrån perfekta eller färdigutvecklade, samtidigt som vi är medvetna om att vi kommer att bli det genom vår nuvarande och vår framtida utveckling under kommande inkarnationer. Med andra ord: vi vet att vi är sfinxväsen (sårade flyktingar mellan två riken) på väg mot att långt i framtiden bli kristusväsen (färdiga människor som älskar alla levande väsen) och vi vet att alla jordmänniskor är inne i samma process. Vi kommer alla att lyckas nå "målet", men genom olika vägar och på olika tidpunkter. Livet är ingen tävling. Utvecklingen har inget "slutmål", men däremot flera "delmål" där "den stora födelsen" (invigningen som leder till kosmiskt medvetande) är ett mycket stort sådant. Alla levande väsen är lika mycket värda, oavsett var vi just nu befinner oss på "vägen" eller "utvecklingstrappan".*

Även självinsikt och självbild är viktiga begrepp i detta sammanhang. Har man en självbild som grundar sig på att man själv är mer värd än andra människor, kommer man att stöta på problem i livet som gör att man blir besviken på sig själv och även känner avundsjuka gentemot andra människor som man upplever lyckas oförtjänt bra i livet. Detta innebär i sin tur att man får uppleva nedstämdhet eller andra inre lidanden, vilket så klart är obehagligt, men helt nödvändigt för att man på sikt ska få en mer balanserad självbild och verkligen förstå att vi alla är lika mycket värda, helt oavsett vår personlighet eller våra prestationer i livet. Vårt medvetande "slipas" på olika sätt i livet tills den blir som en *diamant*.

(*Ni îĝos diamantoj* på språket esperanto kan översättas till både "Vi kommer att bli diamanter" och "Vi kommer att bli gudsälskare." – båda översättningarna stämmer bra med Martinus analyser av vår framtida utveckling. Vi kommer att bli mänskliga diamanter själsligt sett och vi kommer att bli gudsälskare kosmiskt sett.)

Att älska sig själv genom att ta hand om sig själv

Förutom att jobba med sin självmedkänsla, självbild och självkänedom är det klokt att ta hand om sig själv även på andra sätt, till exempel vad gäller kost, sömn, motion, vila och sociala kontakter. Enligt Martinus livsanalyser är en helt växtbaserad kost det bästa för oss av flera skäl, bland annat för att vår kropp mår bäst av att vi undviker animalier i alla dess former och för att risken för att råka ut för olika typer av olyckor höjs när man, direkt eller indirekt, deltar i en industri som skapar ofantligt mycket lidande och död för miljontals djur varje år. (Detta tillhör en stor fråga som kommer att behandlas i kapitel 6, nämligen den så kallade *ödeslagen* eller *karmalagen*.)

Vad gäller vår sömn menar Martinus att det bästa är att ha sådana rutiner att man inte behöver använda en väckarklocka. Detta för att vårt nervsystem behöver tiden då vi sover naturligt länge för att det ska hinna reparera eller återhämta sig fullt ut. Med en väckning innan vi vaknar av oss själva avbryts denna reparation eller återhämtning innan den är klar, vilket leder till "slitage" av vårt nervsystem som på sikt kan ge upphov till olika typer av problem.

Att hitta en passande balans mellan vila och arbete (vilket här även innefattar studier och ideellt arbete) är ännu ett viktigt område, liksom att ha en balans mellan fysisk aktivitet och "stillasittande" samt att få till en balans mellan sociala kontakter och tid för sig själv. Det är många områden man behöver vara uppmärksam på när det gäller att ta hand om sin kropp och sitt inre. Om vi lyckas med det, har vi bättre förutsättningar för att kunna tjäna och älska vår nästa, vilket är själva *kärlekslagens uppfyllelse*, enligt Martinus formulering.

Att älska sig själv teoretiskt

I Martinus världsbild ges förklaringar till att vi alla har ett jag, ett övermedvetande, ett medvetande och en organism. Jaget kallar Martinus även för "det gudomliga något" och övermedvetandet för "den gudomliga skaparprincipen". Vårt jag och vårt övermedvetande är i realiteten en oskiljbar *livsenhet*. Denna livsenhet eller vår inre kärna är alltså *gudomlig*, enligt Martinus sätt att beskriva den. Vilket vill säga att vi alla innerst inne är gudomliga. Denna teoretiska förståelse kan man använda för att lättare kunna älska eller tycka om både sig själv och andra.

- Alla är en del av Gud. Även jag är en del av Gud.
- Alla är innerst inne gudomliga. Även jag är innerst inne gudomlig.
- Alla handlar utifrån sina erfarenheter. Även jag handlar utifrån mina erfarenheter.

Att älska sin nästa

För Martinus är vår *nästa* mer än våra medmänniskor. I hans analyser är även djuren, naturen och vår kropp med alla sina "mikroindivider" (organ, celler med mera i vår kropp) vår nästa, alltså allt levande som vi kommer nära eller är nära.

Våra medmänniskor

Här har vi det största arbetsfältet av alla och ett för närvarande ofta omöjligt sådant. Omöjligt eftersom vi ännu inte är färdigutvecklade som människor och därmed inte har en tillräckligt stor kärleksförmåga för att kunna älska ALLA människor oavsett vad de gör eller hur de betett sig tidigare. Dessutom gör vår "polkonstellation" att de flesta människor ännu inte kan älska kvinnor och män på samma sätt. Men utvecklingen för oss sakta men säkert fram mot det stadiet, vilket till slut gör oss till "färdiga människor", det vill säga dubbelpoliga människor med kosmiskt medvetande. (Mer om detta i nästa kapitel.)

Att älska dem man redan tycker mycket om är för det mesta ingen svår konst, även om man kanske inte alltid lyckas uttrycka sin kärlek till dem på bästa sätt. Att älska de människor man har svårt för är

en betydligt större utmaning. Här gäller det att medvetet påminna sig själv om att *alla handlar efter sina erfarenheter* och att alla är en del av helheten, Livet, Universum eller Gud. *Alla är vi gudomliga i vår innersta struktur.*

Genom att tänka på sådana *alla-mantran* kan det bli lättare att förstå övriga människor och på det sättet kunna tycka om dem. Martinus säger också att man kan tänka på hur en människa, som man har svårt för, kommer att bli i framtiden, då hon utvecklats bort från sina mindre goda sidor och är betydligt mer kärleksfull i sin utstrålning. Vi kommer alla att bli allkärleksgenier i framtiden.

Men *"älska era fiender och be för dem som förföljer er"* (Matt 5:44) kommer ännu inte av sig självt för oss jordmänniskor, även om vi teoretiskt kan förstå att det är det bästa och det enda rätta ur ett kosmiskt perspektiv. Denna kunskap är ännu ett A-vetande (teori) och ibland ett B-vetande (försök till praktik) för oss. Genom att gång på gång försöka praktisera kärleksbudet i vår vardag och genom våra misslyckanden, och det påföljandet lidandet, utvecklas vi steg för steg fram emot nå ett C-vetande (en väl utvecklad förmåga eller talang). Men att bygga upp en allkärlekstalang tar tid, många liv, och kräver mer än vilja och övning från vår sida, enligt Martinus förklaringar.

Till stor del handlar det om en utvecklingsfråga huruvida man kan älska sin nästa fullt ut. Så länge vi till stor del är enpoliga människor och har en viss mängd instinkt- och tyngdenergi i vårt medvetande är det framförallt vår familj, våra likasinnade (vår flock) och vår folkgrupp som vi kan älska med full kraft. Det är först när våra inre poler är i balans och medvetandeenergierna *känsla* och *intelligens* är i balans som vi verkligen kan älska allt och alla fullt ut. (Denna utveckling beskrivs i nästa kapitel.)

Martinus menar att det är först när vi kan undvika att bli besvikna, irriterade, nedstämda, bittra och hämndlystna som vi börjar bli mänskligt mogna på riktigt. En mänskligt mogen människa kan hela tiden förlåta sin nästa och upprätthåller på så sett en inre balans och en kärleksfull inställning till sin nästa och sig själv. För att nå dit pekar Martinus ut framförallt följande tre områden:

- 1) *Våra lidandeserfarenheter* (den väsentligaste delen, själva basen för vår allkärleksförmåga)
- 2) *Den andliga vetenskapen* (ger en teoretisk förståelse av livet och uppmuntran till övning)
- 3) *Andra människors exempel* (kan ge stor inspiration och hopp för framtiden)

1) Lidandeerfarenheter som bas för medlidande och vår allkärleksförmåga

Martinus betonar att förmågan att känna kärlek till vår nästa är helt beroende av vår utveckling genom våra egna lidandeerfarenheter för att på så sätt få en förmåga att känna medlidande med andra. Lidande föder medlidande. Medlidandeförmågan är grunden för allkärleksförmågan.

»Som vi redan vet, är utveckling detsamma som skapande av erfarenhet. Den utvecklade människan kolliderar ständigt med de av samhällets och naturens lagar som hon ännu inte känner och därför inte kan efterleva. Därigenom uppstår lidandet eller det så kallade olyckliga ödet. *Detta lidandesöde är det absolut enda som kan ändra väsendets plats på utvecklingsstegen. Lidandeserfarenheterna hopar sig i väsendets medvetande. Dessa kan till en början göra väsendet bittert mot Gud och människorna, eftersom det inte förstår meningen eller den gudomliga kärleksplan som ligger dold i dess öde. Men även om väsendets organism skall dö, så dör inte dess själ eller psyke, och de här uppsamlade minnena utplånas inte. Men som vi senare skall få se, övergår lidandesminnena, vilka är bilder eller kopior av upplevelsena, som mellankosmiska elektriska impulser till ett speciellt batteriorgan i ödeselementet för att därifrån i det kommande nya jordelivet kunna återgå till väsendets fysiska dagsmedvetande och åstadkomma sin verkan. Denna verkan blir dock inte av väsendet upplevd eller uppfattad som minnen. En sådan förmåga är förbehållen ett senare utvecklingsstadium i det stora*

spiralkretsloppet. Däremot blir dessa minnesimpulser i väsendets nya liv överförda till väsendets fysiska dagsmedvetande som en förmåga att i förekommande fall mentalt eller själsligt uppleva andra levande väsens lidande. Denna förmågas kapacitet eller styrka är alltså beroende av hur pass stort område av lidandesminnen som man hopsamlar i sitt ödeselement i tidigare liv. Denna förmåga att själsligt förnimma andra levande väsens lidande känner vi till under beteckningen "medlidande", som i verkligheten är detsamma som nästakärleksförmågan.» (Martinus i LB6, st. 2228)

Martinus menar alltså att det i allas våra öden ligger en "gudomlig kärleksplan", vilket är det samma som att det finns en plan för hur vi ska nå fram till att förstå naturens lagar, Guds vilja, och bli hundra procent kärleksväsen. Denna plan innefattar både "mörker" (lidande, obehag) och "ljus" (njutning, behag), där upplevelsen av *mörkret* utgör själva basen för att vi på sikt ska kunna uppleva mer och mer *ljus*, enligt Martinus andliga vetenskap.

2) Den andliga vetenskapen

Syftet med Martinus livsanalyser är att ge alla som är intresserade av dem en bättre förståelse av livet, vilket innefattar en bättre förståelse av oss själva och vår nästa. Denna förståelse syftar i sin tur till att öka vår förmåga till att förlåta och acceptera allt som det för nuvarande är. Man kan säga att den andliga vetenskapen består av två delar: **1) de teoretiska förklaringarna av livet** (*de kosmiska analyserna*) och **2) den praktiska övningen i att utforska livet** för att på så sätt, efter många inkarnationer, hitta fram till en perfekt inre balans av förståelse och kärlek (*det kosmiska medvetandet*). Martinus betonar att det praktiska utövandet är mycket viktigare än teoretisk kunskap som inte används i praktiken. Men självklart hänger teori och praktik ihop i en vetenskap om livet, humanism och allkärlek. Man kan behöva många år av teori innan "polletten faller ner" och man börjar att se på det som händer i ens liv på ett nytt sätt.

3) Andra människors exempel

Genom historien har det funnits många människor att inspireras av på en mängd olika sätt. I sina böcker, artiklar och föredrag är det framförallt en person som Martinus lyfter fram som den stora förebilden vad gäller uppfyllandet av *kärlekslagen*, nämligen Jesus.

Det allra starkaste exemplet som getts på jorden, enligt Martinus, är när Jesus på korset säger: **Fader, förlåt dem, de vet inte vad de gör.** (Luk 23:34) Dessa ord ska Jesus ha uttalat precis i slutet av sitt liv på jorden då hans kropp befann sig i en otrolig smärta eftersom hans händer och fötter var genomborrade av spikar. Trots de fysiska smärtorna kunde Jesus känna med sina bödlar och be för dem. Martinus menar att denna inställning och detta handlande är själva *modellen* för hur en färdig människa tänker och agerar i alla lägen.

Djuren och naturen

Martinus analyser visar att även djuren och växterna är en del av *vår nästa* som vi bör visa respekt och älska. Hans menar att djuren är levande väsen precis som vi, bara att de inte kommit lika långt i utvecklingen. Även växterna består av levande väsen, men dessa är ännu inte vaket medvetna i den fysiska verkligheten, därför är det ett "mindre ont" att dräpa dessa än att dräpa djur.

Av detta följer att en helt växtbaserad kost är det mest kärleksfulla, eftersom en sådan påför andra levande väsen minst lidande. Martinus menar att mjölk och mjölkprodukter mycket väl kan användas i en övergångsfas från att vara "allätare" till att på sikt bli vegan. Han beskriver även att övergången till en växtbaserad kost bör göras i små steg, så att kroppen hinner ställa om i lugn och ro.

När det gäller naturen, kommer Martinus inte med några speciella analyser, men som alltid gäller att försöka agera så kärleksfullt som möjligt i förhållande till vår omgivning, av vilken naturen utgör en

stor del. Naturen påverkar oss alla på en mängd sätt och är livsviktig för mänskligheten. Att bevara och förbättra tillståndet för floder, sjöar, hav, skogar och andra naturområden kommer att få en högre prioritet i framtida samhällen. Samtidigt nämner Martinus att djungelområdena på sikt kommer att bli mindre på jorden samt att farliga djur på lång sikt kommer att inkarnera på andra planeter istället. Men detta är inget vi behöver vara oroliga för. Martinus går så långt som att mena att vi inte behöver vara oroliga för något alls när det gäller utvecklingen på jorden. Anledningen till detta är att han menar att den är noga planerad och övervakad av högt utvecklat andliga väsen, d.v.s. *Försynen*. Allt från våra enskilda människooöden till världskrig och klimatkatastrofer är *Försynen* inblandad i, menar Martinus. Allt är som det ska vara och allt kommer på sikt att leda till glädje och välsignelse, enligt Martinus förklaringar. Detta kan vara mycket svårt att ta till sig, speciellt om känslöenergin är i övervikt jämfört med intelligensenergin i ens medvetande.

Vår kropp med sina "mikroindivider"

Även vår kropp ingår i begreppet *vår nästa*. Det kan synas märkligt eftersom vår kropp tillhör oss, hur kan den då vara en del av "vår nästa"? Förklaringen ligger i det faktum att vår kropp består av miljarder och åter miljarder "mikroindivider", nämligen våra organ, celler och ännu mindre delar. Martinus menar att vi är som "makroväsen" för dessa och därför har ett stort ansvar för att ta hand om dem på ett så bra sätt som möjligt. Det kan vi göra genom att inta en sund kost, sova tillräckligt, hitta en passande balans mellan arbete och vila, ge vår kropp lagom med fysisk aktivitet, avstå från att använda "gifter" såsom droger, tobak och alkohol, samt att tänka ljusa optimistiska tankar.

För att få tillräckligt med livskraft i våra liv behöver vi träna vår tankeföring. Det gäller att få bort martyrskap, bitterhet och liknande tankar som tar energi ifrån oss och istället försöka fylla vårt medvetande med optimistiska, kärleksfulla och humanistiska tankar. Tacksamhet och ödmjukhet är två andra viktiga nycklar till livskraft. En sådan träning är bra även för våra mikroindivider, de påverkas nämligen av vårt inre tankeklimat. Skratt, glädje, tacksamhet och optimism sänder positiva vågor igenom hela vår kropp.

Martinus lyfter även fram att det inte är så lätt att ändra sin natur. Ibland får man acceptera att man inte förmår upprätthålla sin inre balans genom att tänka optimistiskt på det som händer i ens liv. Det går ju inte att vara perfekt när man ännu inte är färdigutvecklad som människa. Men genom kunskaper i den andliga vetenskapen kan man lättare se att allt som sker oss är det bästa tänkbara för oss på lång sikt. Våra lidanden innebär *en forcerad utveckling* för oss, utan vilken vi inte skulle nå fram till att bli färdiga människor som alltid älskar sin nästa, vilket alltså även inkluderar våra mikroindivider genom en sund livsföring och ljusa tankar.

Att älska "Gud över alla ting"

Genom Martinus analys av det levande väsendet (se kapitel 3) kan man få en teoretisk förståelse för att alla människor och alla djur består av en inre evig del som är en del av *helheten*, Universum eller Gud. Denna gudomliga del utgörs av vårt allra innersta, alltså det som ligger bortom de skapade "tingen" så som vår organism och vårt medvetande.

»Dessa ting, som vi inte skall älska lika högt som vår nästa, är alla de företeelser som hör hemma under begreppet "skapade ting". Det är alltså tydligt, att det är de levande väsendena bakom manifestationerna som skall älskas mer än manifestationerna. Dessa kommer alltså i sista hand. Det som ett levande väsen kan skapa skall således inte vara bestämmande för vår kärlek till nästan, ty då är det dessa skapade ting som vi älskar mer än nästan. Nästan skall ju älskas över tingen. Om tingen är bestämmande för vår kärlek till nästan, då är det endast de stora genierna och de framstående konstnärerna som kan bli älskade, de som kan skapa underbara ting i kulminerande intellektualitet,

medan de mindre begåvade väsendena, som bara har en liten späd och fattig skaparförmåga, blir fullständigt ignorerade av oss. Och hur står det egentligen till med vår kärlek till de så kallade "mördarna", "rövarna", "förbrytarna", "banditerna" eller väsen som i så hög grad åstadkommer ting som inte precis är oss till gagn? - Är det inte här tal om att döma, förakta och hata dessa väsen? - Är det inte tingen som här dirigerar våra sympatier och antipatier mera än väsendet bakom tingen? - Vart tar kärleken till denna vår nästa vägen? - Om den är borta, så betyder detta, att vi här står inför ett fält där vi saknar kärlek till Gudomen. Att älska sin nästa helt oberoende av tingen, oberoende av hennes utseende och av vad hon åstadkommer, detta är att sätta sin nästa över tingen, det är att "älska Gud över alla ting".» (Martinus i LB3, från st. 704)

I detta sammanhang passar talesättet *person före prestation* bra. Det är alltså inte vad en person presterar eller dess personlighet som ska ligga till grund för vår inställning till denne. En personlighet är ju också en skapad realitet som förändras över tid. Därför är det inte personligheten man som färdig människa älskar, utan det levande väsendet som finns bakom personligheten. Då älskar man sin nästa och Gud över alla ting. Det är inte direkt några lätta bud vi får förklarade här!

På sikt ska vi alltså lära oss att älska alla levande väsen, oavsett var de befinner sig på utvecklingsstegen. Men för att lyckas med det behöver vi själva först nå en viss "höjd" på denna "stege" och det får ta sin tid. I nuläget får vi försöka acceptera att vi än så länge i många fall endast kan ha en teoretisk förståelse för att man ska *älska sin nästa som sig själv och Gud över alla ting*, utan att alltid kunna leva upp till det i praktiken. Ett "verktyg" som Martinus ofta lyfter fram som ett stort hjälpmedel för att få krafter att göra sitt bästa när det gäller "kärleksbudet" är den *inre bönen*. Han menar att vi genom att öva upp en förmåga att utöva inre bön med inställningen "*ske inte min utan din vilja*" kan få en stor hjälp inom en mängd områden. Martinus kallar den inre bönen för "vit magi" om den används på rätt sätt.

Sammanfattning i tre punkter

Här följer tre punkter som sammanfattar kapitlets huvudbudskap.

"... såsom dig själv"

Vi bör försöka vara vänliga och stöttande gentemot oss själva. Vi handlar alla efter våra erfarenheter och är ännu ofärdiga människor. Vi är alla lika mycket värda oavsett vad vi gör i livet och oavsett var vi befinner oss på utvecklingsstegen. Självmedkänsla och självkänedom är viktiga delar för hålla oss i balans. Vi bör ta hand om oss själva genom "goda vanor" och tolerans gentemot våra ännu ofärdiga sidor.

"älska din nästa"

Vi bör försöka vara vänliga och stöttande gentemot vår nästa. Både i förhållande till de människor vi tycker om, och även i förhållande till de människor som vi har svårt för, vilket inte alltid är lätt! Vår nästa inkluderar även djuren, naturen och vår egen kropp som består av myriader av mikroindivider. Ett optimistiskt synsätt på livet kan öka våra krafter för att uppfylla "kärlekslagen" i så stor utsträckning som möjligt.

"älska Gud över alla ting"

Gud är livets fasta punkt och finns i var och en av oss genom vårt eviga jag. Alla som vi möter är Guds organ, genom vilka Gud talar till oss. Gud omskapar oss i den fysiska världen, vilket ibland gör ont! Vi kan öva oss i att försöka se, förstå och älska Gud över alla ting, d.v.s. över allt det skapade vilket innefattar personligheter, prestationer och talanger. På sikt kan vi öva upp en förmåga till inre bön för att vara ett med Gud och den *nya världskulturen* som växer sig allt starkare på jorden.

5. Utvecklingen står inte stilla – Lidandet driver den framåt

I många länder är det oroligt idag. I andra länder finns inga stora konflikter eller överhängande hot mot befolkningen, men ändå finns där ofta stora utmaningar vad gäller brottslighet, arbetslöshet, ekonomin, jämlikhet och hälsa. Dessutom, i alla världsdelar finns det miljontals människor som lider på olika sätt, trots att många av dem har det bra materiellt sätt.

Stora utmaningar och problem har alltid funnits i mänsklighetens historia. Mycket är ändå annorlunda idag jämfört med för 100 år sedan, både när det gäller tekniska hjälpmedel och människors tankesätt på olika områden. Utvecklingen står verkligen inte stilla. Men hur kommer det sig att mänskligheten ännu till stora delar lever med svårigheter som skapar en stor variation av lidanden? Vart leder utvecklingen oss på lång sikt? Kommer vi någonsin kunna lösa alla stora problem som finns i världen? Dessa frågor tas upp i detta kapitel utifrån Martinus livsanalyser.

Det är helt naturligt med problem i vår nuvarande utvecklingsfas

Som vi varit inne på tidigare kallar Martinus jordmänniskan för *en sårad flykting mellan två riken*. De två rikena är *djurriket* och det *riktiga människoricet* (i vilket majoriteten är färdiga människor med kosmiskt medvetande). Martinus menar att vi jordmänniskor har förlorat mycket av det instinktmässiga levnadssättet som de vilda djuren har, samtidigt som vi ännu inte blivit kosmiskt medvetna och fått dagsmedveten kunskap om livets innersta delar. Detta gör att vi lätt kan hamna i olika typer av problem i våra liv. På sätt och vis är vi alla mer eller mindre "sårade flyktingar" eftersom vi har "flytt" instinkten i djurriket men ännu inte nått fram till intuitionen (det kosmiska medvetandet) i det riktiga människoricet. Men vi har ju utvecklat en stor mängd intelligens, räcker inte det för att kunna undkomma det flesta lidanden? Intelligensens utveckling har onekligen betytt otroligt mycket för mänskligheten, på både "gott" och "ont". Som ett exempel på det "goda" kan nämnas våra bostäder, vilka skyddar oss från väder och vind och alltså ger oss ett behagligt inomhusklimat året om. Som ett exempel på det "onda" kan nämnas alla avancerade vapen, vilka skapar död och lidande på många ställen i världen. Även enkla vapen och ren kroppsstyrka kan skapa mycket lidande, men genom intelligensen har "slagkraften" blivit betydligt större med olika typer av pistoler, automatgevär, klusterbomber och kärnvapen.

För att få stopp på övergrepp, roffande, konflikter och krig krävs något mer än en högt utvecklad intelligens, nämligen en högt utvecklad medkänsla. Så länge medkänslan inte är tillräckligt utvecklad finns alltid en risk att intelligensen används i ett dräpande syfte. I framtiden kommer hela mänskligheten att ha en mer utvecklad medkänsla. Denna i kombination med vår utvecklade intelligens kommer på lång sikt att ge upphov till skapandet av det riktiga människoricet. Detta rike bygger nämligen på *en intellektualiserad känsla* (en balans mellan utvecklad känslenergi och intelligensenergi i medvetandet) samt en begynnande intuition.

Man kan säga att vi lämnat ett *instinktvetande*, som finns i djurriket, och är på väg mot ett *intuitionsvetande*, som finns i det riktiga människoricet. Idag befinner vi oss mellan dessa två "vetanden". Vi har visserligen ett stort *intelligensvetande* med stora kunskaper om den fysiska världen, men det räcker inte för att skapa en stabil harmoni och trygghet i livet.

På jorden finns oerhört många människor som befinner sig i en svår situation. Över 700 miljoner lever i "extrem fattigdom" och ca 80 miljoner befinner sig på flykt. Lägg därtill alla som är arbetslösa, nedstämnda eller har någon form av skadligt beroende. Och hur många är inte rejält missnöjda eller besvikna i perioder av sitt liv. Det finns dessutom mängder av personliga konflikter som förgiftar mänskliga relationer och ger upphov till mycket lidande. För att inte tala om alla sjukdomar, sömnproblem och andra typer av problem som skapar lidande för människor världen över. På det

personliga planet kan man även ha problem med olika typer av komplex, ångest, nedstämdhet, depression och humörsvingningar, vilket är det samma som inre lidande.

Alla dessa problem och lidanden är helt naturliga för en "sårad flykting mellan två riken", enligt Martinus livsanalyser. Men vore det inte bra om de stora problemen och lidandena kunde försvinna? Enligt de förklaringar som Martinus ger i sin världsbild skulle man kunna formulera ett svar till den frågan på följande sätt: *Jo, på lång sikt, men inte än på några hundra år*. Ett sådant svar kan säkert låta häpnadsväckande och cyniskt om man inte är insatt i "lidandets mission". För lidandet har verkligen en mission eller en mycket stor betydelse för vår utveckling här på jorden sett i ett flerlivsperspektiv.

Lidandet driver utvecklingen framåt – medkänslan ökar

I (människans) alla tider har det funnits lidande på jorden. Allt ifrån "små saker" till helt enorma lidanden, både fysiskt och själsligt. Lidande skapar på sikt en allt starkare medlidandeförmåga hos oss genom att vi får en ökad mängd känslenergi i vårt medvetande för varje gång vi upplever en smärta av något slag. Medlidandeförmågan eller vår medkänsla med andra levande väsen är som en slags omedveten minnesfunktion kopplat till lidande och smärta. Vi kan i vissa fall känna lidandet i vår kropp eller i vårt medvetande när vi indirekt påminns om ett lidande vi själva tidigare gått igenom fast vi inte kan minnas det medvetet eftersom det vanligtvis skedde under ett tidigare liv. Till exempel kan man känna obehagliga rysningar i kroppen om man på film ser en människa eller ett djur som skärs med en kniv.

Liv efter liv får vi uppleva en mängd lidande, under vissa perioder mer än under andra. Våra perioder med mycket lidande kallar Martinus för "forcerad utveckling". En forcerad utveckling kan ske för enskilda individer under olika perioder eller för en hel grupp av människor samtidigt, till exempel under ett krig eller en naturkatastrof. Dessa perioder av koncentrerat lidande är till för att hjälpa oss vidare i utvecklingen, hur märkligt det än kan låta. Det kan ta ett bra tag att smälta en sådan förklaring, vilket är helt naturligt eftersom det går mot hela vår natur att se lidande som något "gott". Detta resonemang hänger endast samman om man ser på vår utveckling under en lång rad liv som ofärdiga människor i den fysiska världen på väg från ett "rike" till ett annat. Övergången mellan djurriket och det riktiga människoriket är den svåraste, mest utmanande och mest lidandeskapande perioden i hela spiralkretsloppet, vilket sträcker sig över många tusen år, så det är verkligen inte märkligt att vi ibland "går på knäna" i vårt liv. I sådana lägen är det naturligt att börja fundera på vad som är meningen med alla problem och allt lidande.

Själv-mord är ingen lösning

När en människa upplever totalt mörker under en längre period kan det uppstå en önskan att göra slut på livet för att slippa lidandet. Martinus menar att vi alla ska gå igenom sådana perioder i vår tusenåriga utveckling mot att bli färdiga människor med kosmiskt medvetande. Samtidigt understryker han att självmord inte är en lösning på problemen för en individ som mår psykiskt dåligt. För det man möter efter den fysiska döden är en kopia på det man upplevde just innan och under dödsögonblicket. Dör man med ångest i medvetandet, upplever man ångest under den första perioden efter det att man lämnat sin fysiska kropp. Dör man med fridfulla tankar, upplever man frid och lycka efter den så kallade döden.

När man begått självmord får man en svår första tid i den andliga världen, men förr eller senare kommer man till ett tillstånd där man ber om hjälp för att slippa den svåra och helt glädjelösa tillvaron. I samma ögonblick träder specialutbildade "skyddsandar" in för att hjälpa individen att komma vidare till ljusare delar av den andliga världen. Där får "själv-mördaren" vila upp sig och hen laddas efter hand med nya krafter för att senare *börja om* i den fysiska världen. Även denna gång

kommer personen ifråga att få uppleva liknande svårigheter som hen hade i det förra livet. Skulle samma sak hända igen, med självmord som resultat, får det gå ytterligare ett varv för individen ifråga. Till slut klarar hen av att gå igenom svårigheterna i den fysiska världen och kommer så vidare i utvecklingen med nya erfarenheter och krafter. Det är mycket möjligt att denna person i framtiden kommer att känna en speciell önskan att vilja hjälpa andra med liknande problem som hen själv gått igenom.

Livet överger ingen, även om det kan kännas eller verka så i de svåraste stunder. Vi får hela tiden nya chanser och berikas med nya förmågor steg för steg och liv för liv. Det är inte alltid lätt att leva, inte heller utan lidande. Men allt lidande har en mening och finns till för att hjälpa oss på lång sikt, även i de mest svåra och mörka människooöden som i värsta fall kan sluta med självmord. Att förstå detta teoretiskt kan vara till en viss hjälp, men så klart är det mycket svårt att sätta sig in i en sådan situation om man inte själv varit med om något liknande.

Problem driver utvecklingen framåt – intelligensen växer

Varje gång vi behöver tänka logiskt för att hitta en lösning till något problem använder vi vår intelligens. Detta sker i vår vardag, ofta utan att vi tänker på det som problemlösning. Mängden intelligensenergi växer i vårt medvetande sakta men säkert liv för liv i den fysiska världen. Martinus menar att det är här i den fysiska världen som vi utvecklar både vår intelligens och vår känslenergi. Detta har att göra med att *materien gör motstånd*, vilket innebär att det får konsekvenser när vi tänker fel eller ologiskt. Även när vi tänker ologiskt kring vårt agerande gentemot andra människor uppstår förr eller senare problematiska konsekvenser. Dessa konsekvenser innebär ofta någon form av obehag eller lidande, vilket så klart är jobbigt men på sikt även utvecklande för oss.

Att armbåga sig fram, med hjälp av en mer utvecklad intelligens för att få fördelar på andras bekostnad kan ge lycka och välgång under en period, kanske under ett helt liv, men att bryta mot *kärlekslagen*, det vill säga att inte älska sin nästa som sig själv, resulterar så småningom i ett olyckligt öde. Detta är helt nödvändigt för att vi ska lära oss att följa denna "lag" bättre och bättre allteftersom vi utvecklas mot att bli logiskt tänkande kärleksväsen. En sådan logik bygger på att vi har en balans mellan en utvecklad intelligens och en utvecklad medkänsla, vilken motverkar att vi vill tillhöra en "överklass" som på olika sätt utnyttjar sina ekonomiska och eventuellt intelligensmässiga övertag till förmån för sina egna intressen.

Målet med vår nuvarande utveckling

Problem, utmaningar, svårigheter och lidanden hjälper oss att utvecklas liv efter liv. Så även om situationer i världen och för oss enskilda människor kan vara mycket utmanande och svåra, finns det en mening med alla dessa, enligt Martinus livsanalyser. Han menar att vi befinner oss här på jorden just för att fortsätta utvecklas mot att bli färdiga människor, vilket bara kan ske i den fysiska världen där det är högst kännbart att tänka *ologiskt*, vilket bland annat innebär att tänka alltför *själviskt*.

I Gamla testamentet finns följande mening: *Och Gud sade: »Låt oss göra människor till vår avbild, till att vara oss lika»* (Mos. 1:26). Enligt Martinus handlar denna mening om en mycket lång process, under miljontals år, där en slags *människoapor* för några miljoner år sedan sakta omvandlades till de första *homo sapiens*. De första människorna brukar sägas ha uppstått för cirka 150 tusen år sedan. Från att ha varit *ett jägar- och samlarfolk* under många tusen år blev vi senare *jordbrukare*, vilket skedde för cirka tio tusen år sedan. Utvecklingen gick vidare och idag är vi moderna *kultur människor* som lever helt andra liv än vad man gjorde för bara ett tusen år sedan. Men utvecklingen går hela tiden vidare.

Martinus menar att vi jordmänniskor ännu är en slags *sfinxväsen* med både djuriska och mänskliga egenskaper som är på väg att utvecklas till *kristusväsen*, helt utan själviska egenskaper, inom en period på några tusen år. Denna process för att "göra människor till vår avbild" pågår alltså under en mycket lång tid, genom reinkarnation och karma. Ödeslagen eller karmalagen gör att vi får uppleva konsekvenserna av vårt eget handlande och på det sättet får vi verkligen lära känna mörkret, vilket är en förutsättning för att man ska kunna utvecklas till att bli en färdig människa. Man kan säga att denna omvandlingsprocess just nu är inne i en intensiv slutfas där mycket ska hända i oss. Mycket ska även hända i våra samhällen och i världssamfundet för hela mänskligheten under de kommande århundradena.

I slutfasen av denna enormt stora omvandlingsprocess, vilken mynnar ut i att vi blir allkärleksgenier med kosmiskt medvetande, krävs ibland mycket smärtsamma händelseförlopp. Man kan säga att livet använder både sandpapper, fil, rasp, hyvel och stämjärn vid skulpteringen av oss i syfte att vi ska bli färdiga människor. Det handlar i dessa fall om att vi får tillbaka mörk karma i koncentrerad form från många tidigare liv i den fysiska världen. Här gäller principen *många karmabäckar små*, det vill säga att en uppsjö av mindre eller större överträdelser av kärlekslagen samlas ihop till en koncentrerad karmavåg som sköljer över oss när det passar för vår framtida utveckling.

En sådan koncentrerad karma kan ta sig uttryck i en långvarig sjukdom, tortyr, en mardrömstillvaro i ett koncentrationsläger eller i en svår invaliditet på grund av en olycka. Efter sådana mycket smärtsamma "skulptureringsingrepp" behöver vi inte längre mer av "den grova karman", utan då räcker det med mer "finkänsliga verktyg" i form av "slipande" och "putsande" på vår karaktär i vardagen. Detta kan vara smärtsamt psykiskt och även fysiskt vid olyckstillfällena eller kortare sjukdom, men allteftersom vi lär oss av våra misstag och börjar praktisera kärlekslagen i våra liv återstår endast smärre justeringar att göra, för att vi ska bli *färdiga människor* eller *kristusväsen* som i alla lägen till hundra procent älskar nästan och Gud över alla ting.

I denna slutfas ingår mycket dramatiska händelser på jorden, såsom det första och andra världskriget. Martinus tog flera gånger upp i artiklar och i föredrag att det behöver komma ytterligare två eller tre världskrig innan hela mänskligheten är redo för den "nya kulturen", i vilken alla människor hellre ger än tar och hellre själv lider än låter andra lida. Samtidigt underströk han att Skandinavien inte kommer att vara direkt inblandade i dessa kommande världskatastrofer.

Vår inre struktur, medvetandeenergierna och polutvecklingen

Som togs upp i kapitel 3 består vi, enligt Martinus livsanalyser, av mycket mer än vår fysiska kropp. Martinus lägger stor vikt vid att beskriva vårt medvetande och vår allra innersta struktur som han benämner med orden "*det levande i det levande väsendet*" eller "*guldglorian*" eller "*vår ande*" eller "*vårt jag*" och "*vårt övermedvetande*".

När det gäller jaget är det helt utan analys förutom att det är "något som är", det vill säga att det är helt immateriellt och existerar utanför tid och rum. Även vårt övermedvetande existerar utanför det som vi kan uppleva direkt, medan vårt medvetande och vår kropp båda är skapade realiteter som vi har en direkt upplevelse av. Martinus använder beteckningen "X1" för *jaget*, "X2" för *övermedvetandet* och "X3" för *allt skapat*, i vilket vårt medvetande och vår fysiska kropp ingår.

X1 och X2 utgör tillsammans en oskiljbar enhet som är själva det levande i oss och alltså vår allra innersta kärna. Men X1 och X2 är alltid kopplat till ett medvetande som består av olika grundenergierna vilkas kombinationer är i ständig förändring och därför tillhör vårt medvetande X3, det skapade. Grundenergierna är som vi tidigare nämnt: instinkt-, tyngd-, känslö-, intelligens-, intuitions- och minnesenergi samt moderenergin som bygger upp X2 och därmed fungerar som en koppling eller

övergång mellan X1 och X3. Mängden av de olika grundenergierna och deras inbördes förhållanden avgör vilken typ av medvetande ett levande väsen har, vilket kan vara allt ifrån ett mycket primitivt medvetande i outvecklade djur till ett "djävulsmedvetande" i en intelligent men känslolokall individ och senare i utvecklingen ett "kristusmedvetande" eller kosmiskt medvetande i en färdig människa.

Tack vare Martinus stora intuition kunde han "se" saker som den jordiska vetenskapen ännu inte känner till. Vår inre struktur är ett sådant exempel. Vi vanliga jordmänniskor kan ännu inte ha en egenupplevd kunskap om de "substanser" Martinus beskriver som delar i vår inre struktur, men en teoretisk kännedom om dessa kan vara till stor hjälp. Våra medvetandeenergierna och våra inre "poler" påverkar i allra högsta grad vår nuvarande utveckling.

Medvetandeenergierna under utvecklingen

Enligt Martinus förklaringar har vi levt väldigt lång tid tidigare i den fysiska världen och för miljoner år sedan var vi en slags människoapor som började utvecklingen mot att bli en människa. Detta kan för vår del ha skett här på jorden eller på någon annan planet med liknande förutsättningar som på jorden. Sedan dess har det hänt en hel del med både våra kroppar och vårt medvetande. Martinus beskriver i detalj hur de sex medvetandeenergierna förändras i styrkeförhållanden under denna utveckling. Här följer några översiktliga grupperingar och exempel på stadier som finns på jorden idag.

Instinkt- och tyngdenergiövervikt

"Den primitiva naturmänniskan" lever i en stam utan, eller sällan i, kontakt med det moderna samhället. Flockmedvetandet är stort vilket gör att man håller ihop. Den religiösa instinkten gör att den naturnära människan upplever andar eller gudar i naturen. Endast en mycket liten del av jordens befolkning hör numera till denna grupp.

Tyngdenergiövervikt

Den människa som lätt blir intolerant eller hatisk och som inte drar sig för att attackera oliktankande verbalt och ibland även fysiskt. Man är dock mycket mån om sin familj, men kan bli våldsam mot familjemedlemmar om en provokation uppstår. Olika typer av grov brottslighet kan förekomma om tyngdenergin har en stor övervikt.

Instinkt- och känslöövervikt

Den mycket religiösa människan som är uppslukad av sin religion och tror på alla dess dogmer samt deltar i dess ceremonier med stor inlevelse. En sådan människa kan visa stor empati mot alla som har det svårt. Det finns en risk att denna empati kan slå över i "dumsnällhet" om inte intelligensenergin begränsar känslöövervikten.

Instinkt- och känslöövervikt med starka inslag av tyngdenergi

Den religiöst fanatiska människan som ser andra människor utanför religionen som hedningar. Här kan det vara tal om extremister av olika religiösa uppfattningar som lätt kommer i konflikt med varandra. Anklagelse om "hädelse" kan användas mot oliktankande som en förevändning för våld eller hårt straff.

Känslöövervikt utan religiös instinkt

Den känslolokall konstnären som hellre går på sin "känsla" än att lyssna på vetenskapen. Ofta passionerad i sin konstutövning och med många mänskliga relationer. Starka förälskelser flera gånger i livet är vanligt hos denna människokategori.

Intelligensövervikt

Den något känsloloka materialisten som är hundra procent säker på att hjärnan är upphovet till vårt medvetande och att det inte finns ett liv efter döden. Jobbar vanligtvis inom ekonomi, teknik eller naturvetenskap. Har det ofta bra materiellt sätt och kör på i livet utan grubblande, men kan känna stor sorg vid nära dödsfall.

Intelligens med tyngdenergiövervikt

Den sofistikerade men delvis riktigt "onda" människan som har ett "djävulsmedvetande", vilket ligger bakom grymheter som tortyr, grovt utnyttjande av andra människor, storskalig ekonomisk brottslighet och koncentrationsläger. Dessa övergrepp sker inte genom rå kraft utan med avancerade metoder och noggrann planering.

Balans mellan känsla och intelligens

Den fredsälskande humana människan som förstår att alla handlar efter sina erfarenheter och därför lätt kan förlåta andras misstag eller felsteg. Har inget behov av att armbåga sig fram i livet. Blir sällan eller aldrig förnärad. Lever vanligtvis som vegetarian och är mån om sin hälsa samt att inte påföra djur eller människor lidande.

Balans mellan känsla och intelligens med starka intuitionsinslag

Framtidsmänniskan som verkligen älskar sin nästa i alla lägen och som upplevt en eller flera kosmiska glimtar. Dubbelpoligheten har blivit märkbar psykiskt och till viss del även fysiskt (se nedan).

Vi kan ha tendenser från flera av de ovanstående exemplen i olika perioder under en livstid och det finns många mellanting av dem. Generellt kan man säga att vi alla är på väg att lämna tillstånden med instinkt- och tyngdenergiövervikt bakom oss för att mer och mer få en balans mellan vår intelligens och känslenergi. Denna balans kallar Martinus för *intellektualiserad känsla*. När vi får en balans mellan intelligens och känslenergi i vårt medvetande uppstår även en balansering av våra inre poler. Utvecklingen av våra medvetandeenergi och våra poler går hand i hand.

Polutvecklingen påverkar oss alla

Vår feminina och maskulina pol finns i vårt övermedvetande (X2) och ligger därför utanför vår direkta upplevelseförmåga. Förutom att polernas relativa styrka bestämmer vårt kön och lägger grunden för vår sexuella läggning, har de en mer allmän funktion, nämligen "mottagande" och "avgivande" av energi i förhållande till jaget. På det sättet utgör de en slags "generalorgan" för upplevelse och skapande. Men analyser av dessa ska vi inte komma in på närmare här. Här ska vi istället fokusera på förhållandet mellan den feminina och den maskulina polen samt hur en begynnande "dubbelpolighet" (när polerna kommer mer och mer i balans) är starkt kopplat till vår framtida utveckling.

En färdig människa med kosmiskt medvetande har en perfekt balans mellan sin feminina och maskulina pol, vilket betyder att hen är helt *dubbelpolig* och därmed varken har han-kön eller hon-kön rent psykiskt sätt. (Utvecklingen av den fysiska kroppen släpar efter något, men på sikt blir den färdiga människan även kroppsligen utan han- eller honkön.)

Innan vi har kommit så långt i polutvecklingen att vi börjar bli *dubbelpoliga* är vi mer eller mindre *enpoliga*, det vill säga att vi har en ordinarie pol och en motsatt pol. Om den ordinarie polen är den feminina och den motsatta den maskulina, är individen en kvinna. Om det är tvärtom är individen en man. Vår motsatta pol tilltar sakta, liv efter liv, samtidigt som vår ordinarie pol sakta minskar något. Detta pågår ända tills de båda polerna är helt i balans och man blir totalt dubbelpolig i sitt inre (det yttre, kroppsliga, kommer något senare).

Om den motsatta polen skulle få en forcerad tillväxthastighet, det vill säga att den växer snabbare än vad den normalt skulle göra, kan det uppstå en sexuell "urspårning", enligt Martinus vokabulär. Dessa "urspårningar", i förhållande till den stora massans polutveckling, förekommer i olika grader och visar sig på olika sätt. (Martinus analyserar detta i del 5 av Livets Bog.)

För de allra flesta märks utvecklingen av den motsatta polen som något positivt och helt naturligt. En människa med en framskriden motsatt pol, utan att den vuxit onaturligt snabbt, framträder som balanserad och kärleksfull, utan starkt maskulina eller feminina drag. En sådan person känner en stor sympati för både kvinnor och män, dessutom är hen vanligtvis intellektuell och har ofta ett intresse för någon typ av konst eller vetenskap. Långt fram i polutvecklingen blir familjelivet helt ointressant i och med att individen psykiskt sett inte längre är en man eller kvinna. Istället ligger fokus helt på att tjäna andra till exempel inom en vetenskap eller en konststart eller i en internationell organisation eller i sin egen vardag. Sexualiteten i en naturlig polutveckling går från att man vill "äga" en människa av motsatt kön till att man vill "erbjudas" smekningar och intimitet till andra människor oavsett kön, med andra ord går jordmänniskan från "parningssexualitet" till "smekningssexualitet".

Det dröjer ännu ett tag innan vi kan älska vår nästa helt och hållet i alla situationer, fast redan nu finns möjligheten att teoretiskt förstå vad som krävs för att kunna göra det. Martinus menar att det är först när man är fri från hankön och honkön som man verkligen kan älska alla fullt ut och därmed bli en *Kristus* eller *Buddha*. Men vägen dit är lång och inte helt utan risker, då vi nu i slutet av djurriket inte längre har så mycket instinktenergi att falla tillbaka på och dessutom lätt kan bli vilsna på det sexuella området när frestelserna är stora.

De inre polerna genom utvecklingen

Martinus gör omfattande analyser av hur den feminina och maskulina polen påverkar utvecklingen genom hela spiralkretsloppet från *växtriket*, till *djurriket*, vidare till *det riktiga människoriket* och även i de högre andliga världarna och slutligen i *salighetriket*, i vilket *mineralriket* ingår i sista hälften. Växtriket består av väsen som ännu är dubbelpoliga och har sitt dagsmedvetande på det andliga planet. Men allteftersom växter, under årmiljoner, omvandlas till insektsätande växter och senare till djurväsen, sker en mycket långsam "inveckling" i den fysiska världen, det vill säga att det levande väsendet mer och mer får fokus på det materiella, kampen om en partner samt sin egen överlevnad i den ofta hårda omgivningen.

Det som driver denna utveckling framåt är i grunden förhållandet mellan de sexuella polerna, enligt Martinus förklaringar. I slutet av växtriket börjar den ena polen att minska och den andra att växa och växtväsendena är då på väg vidare till nästa rike i utvecklingen. Detta resulterar så småningom, efter miljontals år, i att djuren blir så enpoliga som ett levande väsen kan bli – antingen är det den feminina polen som är dominant och den maskulina polen som är latent (för ett djur av honkön) eller så är det tvärtom (för ett djur av hankön). I slutet av djurriket, det vill säga där vi jordmänniskor befinner oss, är vår enpolighet betydligt mindre och den blir hela tiden mindre och mindre, vilket resulterar i att vår dubbelpolighet börjar framträda i vårt medvetande. Detta tar sig i uttryck på olika sätt.

Sju stadier i vår polutveckling

Här följer ett försök att exemplifiera sju olika stadier i polutvecklingen, från en forntidsmänniska till en framtidsmänniska. (De sju stadierna är hämtade från symbol nr. 96 av Martinus.)

Återigen bör vi påminna oss om att alla människor är lika mycket värda oavsett var man befinner sig i utvecklingen. De som är "högt utvecklade idag" har alla varit "primitiva människor" tidigare i

utvecklingen och de som idag är "lågt utvecklade" kommer i framtiden att bli fantastiska allkärleksgenier. Alla människor behövs. Vi är alla en del av Universum, Livet eller Gud.

Stadium 1 - En människoliknande apa för ca 2 miljoner år sedan

I övermedvetandet hos en sådan mycket tidig version av en jordmänniska var en av polerna betydligt mycket större än den andra. Medvetandet bestod nästan uteslutande av instinkt och tyngdenergi. Det fanns bara en liten mängd intelligensenergi och känslöenergi i medvetandet på dessa första människoliknande varelser. Det var framförallt "förprogrammerade" instinktfunktioner som styrde en sådan individ. Enpoligheten var mycket stark och kropparna "grova" i sin utformning.

Stadium 2 - En stenåldersmänniska för ca 10 000 år sedan

Fortfarande var den primära polen helt dominant jämfört med den sekundära polen, vilket gjorde att individen generellt kände stark sympati för en partner av det motsatta könet och sin avkomma. Även här var det instinkt och tyngd som till största delen fyllde medvetandet. Intelligensen hade utvecklats så pass att individen kunde skapa och använda primitiva vapen, konstruera enkla boplatser och även börja bruka jorden. Känslöenergin hade utvecklats något vilket gjorde att viss medkänsla för andra människor fanns.

Stadium 3 - En mycket religiös människa för ca 500 år sedan

Den ordinära polen har minskat betydligt och en viss balans mellan polerna har börjat uppstå. I medvetandet är det, förutom instinkt och tyngd, ytterligare en energi som är framstående, nämligen känslöenergi. Känslöenergin tillsammans med en religiös instinkt gör att individen i fråga är djupt troende och baserar stora delar av sitt liv på sin religion. Intelligensen är något större än tidigare i utvecklingen, men ännu betydligt mindre utvecklad än känslöenergin. Religiös fanatism uppkommer om tyngdenergin blandas in i den religiösa instinkten, vilket leder till stor intolerans mot oliktankande. Om personen var religiöst kristen var Jesus den stora förebilden. Men istället för att ha fokus på att se Jesus som en modell för sitt eget liv så har många starkt kristna en "blind tro" på att Jesus tagit på sig deras synder genom att låta sig korsfästas samt att tron och ceremonier är viktigare än handlingar.

Stadium 4 - En materialistiskt inställd människa

Skillnaderna mellan polerna är något mindre jämfört med den mycket religiösa människan. Den religiösa instinkten är helt utlevd och därför minimal. Instinktenergin har avsevärt avtagit i takt med att intelligensen har ökat i medvetandet. Känslöenergin är ännu inte lika högt utvecklad som intelligens. Det materiella är i fokus. Intresset för det religiösa och det andliga är vanligtvis obefintligt. Allt går att förklara genom den materiella vetenskapen på detta stadium. När det finns en viss balans mellan en högt utvecklad intelligens och känslöenergin blir personen i fråga en stor tillgång på det materiella planet vad gäller arbeten som kommer mänskligheten till gagn genom teknikutveckling, naturvetenskap eller innovationer. Genom lidanden ökar känslöenergin samtidigt som polutvecklingen fortskrider, vilket för individen fram till nästa stadium.

Stadium 5 - En harmonisk människa med stor humanism

När både känslöenergin och intelligensenergin blivit relativt väl utvecklade samt kommit i en inbördes balans, börjar en ny energi tränga in i medvetandet, nämligen intuitionsenergi. Intuitionsenergin gör att individen intuitivt kan börja förstå livet på ett annat sätt än tidigare. Den kan även medverka till att en konstnär gör extraordinära verk eller att en författare, musikkapare, forskare, entreprenörer eller pedagoger får fantastiska och nydanande idéer i sitt arbete. De inre polerna börjar nu närma sig en jämvikt, men ännu är den ordinära polen något större. För dessa människor kan ett andligt intresse finnas, men inte som en dogmatisk religion utan som en ödmjuk

inställning till livet och dess stora frågor. Dessa mycket humana människor får förr eller senare en stor hjälp av den andliga vetenskapen, vars grunder finns presenterade i Martinus verk.

Stadium 6 - En människa som upplevt kosmiska glimtar

När utvecklingen av den motsatta polen gått så långt att den feminina polen och den maskulina polen är nästan helt i balans är individen i stort sett dubbelpolig och börjar därmed uppleva kosmiska glimtar. Första gången kan det komma en sådan glimt under ett liv, i nästa jordeliv kan det komma två eller flera kraftiga glimtar. Vid det här laget är individen inte längre intresserad av familjeliv eller av parförhållande med en person av motsatt kön. Däremot växer behovet av att visa ömhet gentemot individer av det egna könet, men helt utan förälskelsetendenser eller ägandebegär. Dessa högt utvecklade människor är ännu sällsynta på jorden och lever ofta en tillbaka draget liv med en lägre befattning i arbetslivet som passar deras försynta personlighet, enligt Martinus förklaringar.

Stadium 7 - En färdig människa med kosmiskt medvetande

Efter att en människa har levt flera liv med kosmiska glimtar är medvetandet mycket förfinat och domineras av en stor intellektualitet samt en varm villkorlös kärlek till allt och alla. Denna individ är helt dubbelpolig, de två sexuella polerna är i perfekt balans, och det är dags för "den stora födelsen" som ger individen en utökning av medvetandet, ett så kallat kosmiskt medvetande eller ett kristusmedvetande. På det sättet kommer vi alla i framtiden att helt lämna djurriket och gå in i det riktiga människariket. Ännu finns det inga människor på jorden som uppnått detta stadium, fast både Jesus och Martinus var gäster med ett kosmiskt medvetande. I framtiden kommer fler och fler att få kosmiskt medvetande och om 3000 år kommer de allra flesta av dagens jordmänniskor blivit en människa med kosmiskt medvetande, enligt Martinus uppskattning.

De ovanstående beskrivningarna är exempel på stadier i vår mycket långa utveckling, från en djurmänniska till en färdig människa med kosmiskt medvetande. Självklart finns det ett stort antal stadier mellan dessa exempel och en mängd olika varianter av de ovan beskrivna stegen. Därför är det helt naturligt om man själv inte känner igen sig i något av de stadier som vi just gått igenom.

Gissningsvis är det så att ca 95 % av jordens befolkning befinner sig på eller någonstans mellan stadium 3, 4 och 5 i dagsläget, där stadium 3 är en mycket religiös människa, stadium 4 en materialist och stadium 5 en mycket human människa. Om cirka 500 år kommer förmodligen en stor andel av mänskligheten att vara kring stadium 5 och 6, där stadium 6 en människa som upplevt kosmiska glimtar, och om cirka 3000 år befinner sig den stora majoriteten kring stadium 6 och 7, där stadium 7 är en människa som fått kosmiskt medvetande.

När polutvecklingen gått så långt på jorden att i stort sett alla är av "fri-kön" (inte längre kvinna eller man psykiskt sätt) då kommer fortplantningen att upphöra på det sätt som vi känner den idag, istället kommer en annan mekanism att vara på plats för att människorna ska kunna vara omväxlande i den fysiska och i den andliga världen. Detta ligger mycket långt fram i framtiden, men Martinus beskriver den ändå med begreppen *materialisation* och *dematerialisation*.

Kvinnor blir mindre kvinnliga och män mindre manliga

Polförvandlingen försiggår i oss alla under mycket lång tid och är av största betydelse för våra liv, speciellt nu när vi alltmer börjar närma övergången då vi blir "färdiga människor". Förhållandet mellan vår ordinära pol (den feminina för kvinnor och den maskulina för män), som är avtagande, och vår motsatta pol (den maskulina för kvinnor och den feminina för män), som är växande, påverkar oss mer än vad de flesta idag känner till. Detta kan komma att bli ett stort och intressant forskningsområde i framtiden, när Martinus analyser nått in i universitetsvärlden.

Allteftersom vi närmar oss *det riktiga människoriket* blir männen mindre manliga och kvinnorna mindre kvinnliga. Detta har att göra med att styrkeförhållandet mellan polerna i övermedvetandet håller på att jämnas ut. Här följer några exempel på tecken av en allt mer långtgående polförvandling i vårt samhälle idag i förhållande till hur det såg ut för 100 år sedan:

- Fler kvinnor satsar på en karriär i yrkeslivet.
- Fler kvinnor lever ett självständigt liv.
- Fler par väljer att inte skaffa barn.
- Fler människor lever utan ett långvarigt förhållande.
- Fler så kallade regnbågsfamiljer uppstår med olika typer av familjekonstellationer.
- Fler män tar ett större ansvar i hemmet och spenderar mer tid med sina barn.
- Inställningen gentemot homosexuella har blivit avsevärt mer tolerant i många länder.
- Förhållandet mellan kvinnor och män har blivit mer jämställt.
- Fler kvinnor har ledande positioner både i forskarvärlden, i politiken och i näringslivet.

Generellt kan man säga att kvinnors framväxande maskulina pol gör att många av dem tar för sig mer i samhället idag, samtidigt som fler och fler män på sikt kommer att bli mindre inriktade på karriär och istället önskar leva ett något tillbakadraget liv.

Polutvecklingen sker naturligt i sin egen takt

Vad ska man göra för att bli helt dubbelpolig? Ingenting, det kommer av sig självt i en naturlig takt. Men det kan ändå vara till stor hjälp att känna till polförvandlingen och vilka stadier vi jordmänniskor kan gå igenom från enpolighet till dubbelpolighet, detta för att få en ökad förståelse för människors olika utvecklingsvägar mot dubbelpolighet.

På lång sikt kommer stora förändringar att ske med oss både i det inre och i det yttre, enligt Martinus förklaringar. Vi behöver inte vara rädda för denna utveckling, den pågår stilla och lugnt i oss, såvida vi inte råkar ut för någon typ av sexuellt övergrepp som barn, vilket kan göra att vår motsatta pol får en forcerad utveckling som kan leda till olika typer av svårigheter, men i så fall ingår de i vår utvecklingsplan.

Alla som ännu känner en stor längtan efter förälskelse, att bilda familj och skaffa barn kommer naturligtvis att kunna fortsätta med det under flera liv framåt, ända tills en mättnad uppstår och man istället börjar att längta efter andra typer av mänskliga relationer.

Det är framförallt de jordmänniskor som gått igenom stora lidanden och svårigheter under flera liv som ligger nära ett stadium där polerna uppnått en inbördes balans samt har en balans mellan känslöenergin och intelligensen. Men även för dessa jordmänniskor återstår flera liv i den fysiska världen innan polerna är helt i balans och individerna blir hundra procent dubbelpoliga. I denna slutfas av polutvecklingen blir det mer och mer aktuellt för människor att studera Martinus kosmiska analyser för att få mer förståelse, mening och hopp i livet.

Polförvandlingen är ett mycket omfattande område. Den intresserade läsaren hänvisas till Martinus huvudverk – *Livets Bog* (framförallt del 5), *Den Eviga Världsbilden* (till exempel symbolerna 33 och 93-96) samt i den lilla boken *Två slags kärlek*.

Från sfinxväsen till kristusväsen

Under lång tid utvecklas vi från enpolighet mot dubbelpolighet och våra medvetandeenergi ändras från att domineras av instinkt och tyngdenergi till att domineras av känslöenergi och intelligens i en fin balans. Denna utveckling pågår alltså under många tusen år och bygger helt på att vi lever många liv i den fysiska världen som i perioder utgör "livets hårda skola" när vi får möta problem, lidanden

och utmaningar av olika slag. Successivt förvandlas vi från att vara *sfinxväsen* (ännu inte färdigutvecklade människor) till att bli *kristusväsen* (färdigutvecklade människor med kosmiskt medvetande).

Genom denna epok, precis i slutet av djurriket, går vi igenom en mängd erfarenheter och olika utvecklingsstadier. Till exempel kan vi gå från att vara troende på andar i naturen till en religiös fas med en stark gudstro och vidare till att bli gudsförnekande materialister och senare till att återigen börja ana att livet är mer än materia. Martinus beskriver hur vårt gudsförhållande kommer att ändras under våra sista inkarnationer mot den stora födelsen. Det är ett svårt område för många som känner en stor mättnad på allt som har med religion att göra. (Mer om detta kommer i nästa kapitel.)

Stöd i livet av "skyddsänglar"

När vi föds har vi vanligtvis två "skyddsänglar" i våra föräldrar som gör sitt bästa för att ta hand om oss under de första åren och ofta ända till att vi blir vuxna. (Om våra första år kantades av misskötsel eller allvarliga misstag av dem som tog hand om oss, kan man se detta som något vi *skulle* möta denna gång vi startade ett fysiskt liv och något som vi själva var den djupaste orsaken till genom att vi enligt ödeslagen gjort liknande saker i tidigare liv. Martyrskap är ett fullständigt ologiskt tänkande, enligt de förklaringar Martinus presenterat i sitt omfattande verk.)

En annan typ av "skyddsänglar" är de som finns i den andliga världen och som följer våra liv här i den fysiska världen. Som Martinus förklarar i citatet nedan är dessa människors uppgift inte alltid att skydda oss från hemskheter, men de finns där för att ge oss kraft, stöd och vägledning när vi behöver det. (Att vi ännu inte har förmågan att använda denna hjälp i alla lägen är delvis en övningsfråga.)

»Vi har ju ett öde. Vi ska uppleva verkningarna av det vi gör eftersom det är oerhört nödvändigt, och eftersom det är därigenom vi utvecklas. Det är därigenom vi blir till den fullkomliga människan. Om mördare och rövare kunde styra och ställa som det behagade dem, och så länge de hade lust, skulle de ju aldrig komma vidare. Men det kan de inte, för man kan bara mörda och dräpa intill en viss grad, sedan kommer verkningarna tillbaka, och då blir man själv mördad och dräpt. Om man kunde fritas från att uppleva denna återvändande kraft, skulle man ju aldrig någonsin komma vidare. Därför är bönen inte inrättad för att frita människorna från verkningarna av deras handlingar. Skyddsänglarna är inte till för att beskydda människorna mot dessa verkningar, utan skyddsänglarna är till för att kunna ge dem en mycket stor kraft när ödet är över dem, när människorna upplever sitt Getsemane.« (Martinus i föredraget *Genom döden 2*)

Uttrycket "sitt Getsemane" anspelar på de problem Jesus upplevde i Getsemane trädgård just innan han skulle gripas, förhöras och fängslas. Martinus menar att Jesus då befann sig i en mörk stund, men att han där fick ett stort stöd genom inre bön och att denna styrka sedan hjälpte honom att gå igenom korsfästelsen. (Mer om inre bön kommer i kapitel 7.)

All utveckling i världen styrs av Försynen

Martinus menar att alla stora händelser på jorden övervakas och styrs av Försynen. Försynen består av högt utvecklade andliga väsen som inte längre behöver inkarnera i den fysiska världen, eftersom de för länge sedan blivit helt dubbelpoliga och fått ett kosmiskt medvetande. I Försynen för jordmänniskligheten ingår med största sannolikhet både Jesus och Martinus som haft speciella uppgifter här på vår planet. Tack vare sina psykiska förmågor kan de som ingår i Försynen iakttä allt som sker på jorden. Tack vare sitt kosmiska medvetande har de samsyn på allt och de vet att allt

lidande på jorden ingår i den stora plan som kommer att leda mänskligheten mot det riktiga människoriket.

Martinus förklarar att Försynen övervakar och till viss del planerar inför alla stora krig och katastrofer. Alla krig och katastrofer ingår i den jättelika plan som finns för att vi jordmänniskor ska utvecklas till att bli i "Guds avbild", alltså att vi om några tusen år blir färdiga människor med kosmiskt medvetande. I denna plan har vårt lidande en mycket stor roll eftersom det är nödvändigt för utvecklandet av vår känslenergi och vår medlidandeförmåga. Något som är nödvändigt, vårt lidande i detta fall, är samtidigt något "gott", trots att det gör ont. Mörkret eller lidandet behövs för att vi ska kunna få en framtid utan mörker och lidande när vi berikats med en stor medkänsla och en stor allkärleksförmåga.

Självklart är det inte behagligt att lida, inte heller att se andra lida, men inställningen att *allt lidande hjälper oss på lång sikt*, kan vara en tröst och även bidra till krafter för att gå igenom de svårigheter vi ställs inför. Dessa svårigheter och den smärta vi upplever bottnar ofta i ofärdiga sidor i vårt medvetande som förr eller senare behöver "slipas bort". Det kan inte nog upprepas att vi behöver uppleva svårigheter och lidanden för att kunna nå fram till "den stora födelsen" och på så sätt bli färdiga människor med kosmiskt medvetande samt att vår utveckling övervakas och styrs av högt utvecklade andliga väsen. Ingen människa behöver uppleva mer lidande än vad som är absolut nödvändigt för vår utveckling mot ljuset.

Framtida katastrofer snabbar på utvecklingen

Martinus förutsåg stora katastrofer över stora delar av jorden under de kommande årtiondena. Dessa ingår i en "forcerad utveckling" av mänskligheten som gör att många människor tar stora steg i den humana utvecklingen på grund av allt lidande och alla stora problem som de får möta. Efter dessa mycket turbulenta år finns en möjlighet att det kan börja att bildas en stark världsadministration med verklig makt (till skillnad från dagens FN), vilket kan göra jorden till en betydligt säkrare och fredligare planet i framtiden.

Martinus använde i sina föredrag relativt ofta orden *domedagen* (från Bibeln) och *ragnarök* (från den fornnordiska mytologin). För honom är de synonyma med samma innebörd, nämligen en epok i mänsklighetens utveckling med intensiva perioder av extrema händelser så som stora krig och naturkatastrofer. Man kan säga att "domedagen" startade med det första och andra världskriget. Speciellt under det andra världskriget rasade på många håll en koncentrerad form av "djävulsmedvetande" som skapade enorma lidanden. Enligt Martinus förutsägelser kommer "domedagen" att innehålla ytterligare världskrig som förmodligen kommer under detta århundrade. Han underströk samtidigt att Skandinavien kommer att vara beskyddat från dessa kommande världskrig. I dessa länder har den humana utvecklingen redan kommit en bra bit på väg, även om det så klart finns mycket att förbättra. På sikt behöver vi till exempel ställa om till en helt växtbaserad matproduktion och avveckla alla militärstyrkor, men allt får ske på den tid som passar för ett lands utveckling.

Sammanfattning i tre punkter

Här följer tre punkter som sammanfattar kapitlets huvudbudskap.

Problem och lidande är naturligt för oss "sfinxväsen"

Det är helt naturligt med problem, lidande och kriser – på individnivå, på gruppnivå och globalt. Vi är ännu inte färdigskapade som människor. Vi är *sfinxväsen*, med både djuriska (själviska) och mänskliga (osjälviska) sidor i oss. Vi behöver ännu "äta av kunskapens träd" (göra erfarenheter av olika slag) under många liv till i den fysiska världen. Liv för liv utvecklas vi och skapar nya förmågor.

Perioder av "domedagstillstånd" med "djävulsmedvetande"

Vi som mänsklighet är inne i en slags "domedagsepok" med perioder av forcerad utveckling i olika former. De djuriska sidorna i kombination med en kall intelligens gör att det uppstår ett "djävulsmedvetande" som ligger bakom organiserade övergrepp av olika slag, allt från rå kapitalism och trafficking till koncentrationsläger och avancerade krig. Dessa skapar ett stort lidande för många människor. Trots att allt detta kan upplevas som "ondska" så ingår de i den gigantiska plan som finns för mänskligheten. Denna plan övervakas och styrs av Försynen, vilket är en stor samling av högt utvecklade andliga väsen som sedan länge har kosmiskt medvetande.

Lidanden och problem driver utvecklingen framåt mot harmoni och fred

Lidande skapar på sikt medlidande och ödmjukhet. Problem av olika slag ger upphov till problemlösning som utvecklar vår intelligens. För att det ska kunna uppstå en stabil fred och inre harmoni krävs en balans mellan en utvecklad medlidandeförmåga och intelligens, vilket leder till visdom, allkärlek och intuition. Samtidigt pågår polutvecklingen som påverkar vårt inre. Våra inre poler kommer alltmer i balans, vilket gör att vi får andra typer av kärleksförhållanden och även ett nytt gudsförhållande. På sikt går vi mot att bli dubbelpoliga kärleksgenier med kosmiskt medvetande. Om några tusen år lämnar vi helt djurriket och blir färdigutvecklade människor – *kristusväsen*.

6. Några levnadsråd – Att ha med sig i vardagen

I detta kapitel finns några råd som kan vara bra att ha i bakhuvudet för att lättare komma igenom livets utmaningar. Kopplat till råden finns förklaringar av olika slag. Dessa förklaringar gör att kapitlet är rätt långt. Sist i kapitlet kommer Martinus så kallade "sju punkter" som han gav i ett svar på frågan hur man ska kunna nå en högre tolerans och därmed en bättre livsbalans.

Råden nedan kan ses som möjliga *tankebanor* att försöka ta till i livet när det känns svårt. Det kan exempelvis handla om sömnlösa nätter eller jobbiga perioder då man har någon typ av disharmoni i sitt medvetande. Prova gärna att använda dem i din egen vardag. Prova även att modifiera dem eller hitta egna råd som kan underlätta för just dig att utvecklas mot mer harmoni och livsglädje.

Råd 1: *Se livet som en inre resa över mycket lång tid*

Som vi varit inne på tidigare ändras vårt inre allt eftersom vi utvecklas liv för liv i den fysiska världen. Med vårt inre menas här inte vår hjärna eller något fysiskt, även om hjärnan och den fysiska kroppen också ändras successivt under vår utvecklingsresa från *sfinxväsen* till *kristusväsen* (våra kroppar blir på sikt allt mer androgyna och finlemmade). Istället är det främst förändringar i vårt medvetande som avses med begreppet "en inre resa". Förutom att mixen av grundenergier i vårt medvetande går från att domineras av instinkt och tyngdenergi, med flocktänkande och "explosioner" i olika former, till att domineras av en intellektualiserad känsla samt intuition med allkärlek, harmoni och klokhet som resultat, så sker mycket även med andra talangkärnor i vårt *övermedvetande*.

Martinus gör en uppdelning av vårt medvetande i *över-* och *undermedvetande*. Undermedvetandet delar han i sin tur in i vårt *nattmedvetande* och vårt *dagsmedvetande*. Nattmedvetandet använder vi när vi sover eller när vi befinner oss mellan två inkarnationer, medan dagsmedvetandet är det vi använder när vi är vakna här i den fysiska världen. För att vi ska kunna ha fullt fokus på livet i den fysiska världen, finns det ingen koppling mellan vårt dagsmedvetande och vårt nattmedvetande. Martinus nämner att vi skulle ha en alltför stor längtan till den andliga världen om vi i den fysiska världen hade detaljerad kännedom om livet där.

Vad gäller övermedvetandet, består det av den sjunde grundenergin som Martinus benämner moderenergin. Denna del tillsammans med vårt jag utgör vårt överkommando och är det allra innersta i oss och utgör vår eviga inre livskärna. I denna innersta struktur finns ett "organ" som Martinus kallar *ödeselementet*, vilket "utgör sätet för magasineringen av väsendets egenskaper, anlag eller talanger" (från LB2 stycke 326).

Talangkärnorna i ödeselementet är helt avgörande för vilket liv vi har. De ligger bakom alla funktioner i vår kropp och alla våra anlag, egenskaper och talanger. Det finns talangkärnor för de sexuella polerna (den feminina och den maskulina), för alla grundenergier, för alla våra förmågor samt för alla våra kroppsfunktioner som går på automatik. Med andra ord avgör våra talangkärnor hela vårt framträdande och vår personlighet, med sina styrkor och svagheter. Vissa talangkärnor har vi byggt upp under tidigare liv i den fysiska världen, här på jorden eller på en liknande planet. En del av dem kan vi ha använt oss av under många tusen år. Att bryta ner en under lång tid uppövd talangkärna tar tid. En förståelse av uppbyggnaden och nedbrytandet av våra talangkärnor kan ge oss en insikt i att vi inte kan ändra på vår personlighet hux flux. Men med vilja och fokuserat arbete samt inre bön går det att skapa stora förändring på sikt. *Ora et labora et lege* (Ett uttryck på latin som betyder *Be, arbeta och läs* – vilket sammanfattar kärnan i den andliga vetenskapen, nämligen att lära sig att be, att arbeta med sig själv och att studera de kosmiska analyserna.)

Vi kan alltså ändra vår personlighet, men det tar lång tid om det är något stort som vi vill ändra på. Tålmod och en förlåtande inställning till sig själv kommer här väl till pass. Samma inställning bör vi

ha även till våra medmänniskor eftersom vi alla handlar efter våra tidigare erfarenheter. Alla våra tidigare erfarenheter har gjort att vi idag har de talangkärnor vi har, vilka ligger bakom vår personlighet och våra egenskaper. Martinus använder ibland ett äpples mognadsstadier som ett exempel på jordmänniskans utvecklingsstadier. När ett äpple är omoget är det självklart att smaken är sur, men äpplet fortsätter att mogna tills det blir sött och gott. På liknande sätt för oss jordmänniskor, vi befinner oss ännu på ett omoget stadium i utvecklingen och har därför talangkärnor som kan göra livet surt för oss och vår omgivning på olika sätt. Det kan handla om att vi har egenskaper eller tendenser i oss som gör att vi lätt går i försvar, vilket kan ge upphov till konflikter, samt att vi kan ha behov att hävda oss och ibland känner avundsjuka eller antipati mot oliktankande med mera.

Äppelkartan behöver tid för att mogna, vilket även gäller för sfinxväsen – alltså för oss jordmänniskor. Vi befinner oss i ett svårt läge på många sätt, vi är som ”en sårad flykting mellan två riken”. Att ha detta i bakhuvudet kan vara till stor hjälp när man möter människor som man har svårt att samarbeta med eller svårt att ”stå ut med”. Vi har alla omogna sidor kvar i vårt medvetande, vilket bara är att acceptera för så är det för alla sfinxväsen. Dessutom har vi som sagt olika ”sår” i oss, både från detta liv och från tidigare liv. Vi får göra så gott vi kan för att motverka eller bekämpa dessa ofärdiga delar av vår personlighet och även försöka vårda ”såren” i vårt inre. På lång sikt kommer vi att lyckas med att komma över våra ofullkomligheter, vilket kan vara skönt att tänka på då och då.

Kretslopp i olika former visar vägen

Det finns många kretslopp i livet – små kretslopp, stora kretslopp och gigantiska kretslopp. Vi känner väl till dygnets och årstidernas kretslopp. Vi känner även till andra kretslopp, till exempel vattnets kretslopp i naturen och blodets kretslopp i vår kropp. Martinus menar att vi genom dessa kretslopp kan förstå att även våra liv och vår utveckling går i kretslopp. Vi ser hur människor föds, växer upp, når en mogen ålder och sedan allteftersom börjar att ”vissna” för att slutligen gå den fysiska döden till mötes. Eftersom vi inte vet vad som händer efter denna död och eftersom vi inte har egenupplevd kännedom om vad vi består av innerst inne, är det lätt att tro att den är slutet på det liv som synbart startade vid befruktningen. Det kan se ut som att vårt liv startade med befruktningen eller födelseprocessen och senare slutar med dödsprocessen, men enligt Martinus livsanalyser går även våra liv i kretslopp. Substanserna som vår kropp består av går vidare i sina egna kretslopp, medan vi som levande väsen ingår i andra för oss osynliga och mer eller mindre okända kretslopp, nämligen *reinkarnationskretsloppet*, *spiralkretsloppet* och *ödeskretsloppet*.

Reinkarnationskretsloppet

Som bekant bygger alla Martinus analyser av vår utveckling på återfödelse eller reinkarnation, vilket betyder att vi lever omväxlande i den fysiska världen och i den andliga världen. På det sättet är vår ”död” egentligen en födelse in i en annan värld än den vi är medvetna i nu. Under tiden mellan två liv i den fysiska världen pågår mycket på ett annat plan, nämligen det strålförmiga eller det andliga planet. Martinus argumenterar för att våra enskilda fysiska liv består av fyra kretsloppstadier, som så mycket annat i livet. Spädbarnsåren och den tidiga barndomen kan ses som *vinterstadiet* eftersom medvetandet där har livsfröet i sig som ska växa till små spåda blad på medvetandets träd. När individens medvetande verkligen börjas att manifesteras kommer ungdomen och *vårstadiet* i vårt fysiska liv. Den vuxna tiden, då vårt medvetande står i blom, motsvarar *sommarstadiet*. Ålderdomen, när vi sakta men säkert tappar i styrka, är detta kretslopps *höststadie*.

Liv efter liv lever vi i *den fysiska världen*, för att lära oss saker, utvecklas och göra nya erfarenheter. Och liv efter liv lever vi i *den andliga världen* för att där uppleva vårt ”paradis”, som utformar sig efter våra intressen, och på så sätt få inspiration för kommande liv i den fysiska världen. På det sättet är vi en del av reinkarnationskretsloppet under tusentals år, till och med miljontals år om man räknar

med vår utveckling från primitiva djur till apstadiet, vidare genom olika människoliknande stadier fram till de kulturmänniskor vi är idag. Vi ska fortsätta vår utveckling i den fysiska världen ännu en tid, för trots att vi är "kulturmänniskor" är vi fortfarande sfinxväsen med en hel del djuriska eller själviska sidor kvar i vårt medvetande. Utvecklingen av oss kommer att fortsätta fram till att vi bli kristusväsen eller "änglar" i de högre andliga världarna om tusentals år. Här kan vi tala om en rejäl *inre resa*. Martinus menar alltså att reinkarnationskretsloppet pågår från att vi är djur till att vi blivit färdiga människor som inte längre behöver inkarnera i den fysiska världen, utan då helt och hållet lever i de högre andliga världarna.

Vi befinner oss alltså mitt i en enorm utvecklingsresa, men utan att vi har egenupplevda kunskaper om dess mest grundläggande förutsättningar. Inte undra på att vi kan känna oss vilsna eller förvirrade och ibland även rädsla för framtiden. Här kan Martinus livsanalyser bidra med teoretisk kunskap som kan skapa ett visst lugn i oss och även en stor framtidstro.

Spiralkretsloppet – från mineral till de högre andliga världarna

I och med att vi är levande väsen med en evig inre livskärna, som består av vårt jag och vårt övermedvetande, har vi alltid funnits och kommer alltid att finnas. Enligt Martinus livsanalyser går vår livsresa i än större kretslopp än reinkarnationskretsloppet. Han kallar dessa för *spiralkretslopp*, vilka pågår under miljontals år och innehåller de två stora kontrasterna *mörker* och *ljus* samt inveckling och utveckling. Ett sådant spiralkretslopp består av följande epoker eller "riken": *växtriket*, *djurriket*, *det riktiga människoriket*, *visdomsriket*, *den gudomliga världen* och *salighetsriket* (vars sista hälft utgör *mineralriket*).

I mineralriket och växtriket är livet helt annorlunda än det är för oss nu i slutet av djurriket. I mineralriket lever man helt i sin inre värld av minnen från tidigare spiralkretslopp. Fast dessa minnen är betydligt mer detaljerade och levande än de minnen vi har nu, vilket har att göra med att minnesenergin är som störst i mineralriket och som minst i det riktiga människoriket vilket vi börjar närma oss allt mer. Också i växtriket består livet främst av gamla minnen, men här börjar väsendena även att kunna ana den yttre världen. En blomma kan till exempel vända sig mot solljuset och sluta sig för nattkylan. I växtriket är det minnesenergin och instinktenergin som är dominerande, vilket innebär att alla växter lever i sin inre värld av minnen och i det yttre styrs de av förprogrammerade instinktsfunktioner.

När växtväsendet gradvis omvandlas till ett djurväsen sker den så kallade "utdrivningen ur paradiset", enligt Martinus analyser av "Adam" och "Eva", men dessa ska vi inte komma in på närmare här. Som djurväsen är det främst instinkt och tyngdenergi som styr våra beteenden, vilket innebär att det mesta i ett djur styrs av instinktsfunktioner och självbevarelsedriften. Begreppet "självbevarelsedriften" är i Martinus texter detsamma som principen "*var och en är sig själv närmast*", det vill säga att man sätter sina egna behov först och gör allt för att skydda sig själv, sin familj och sin eventuella "flock". Med denna betydelse av "självbevarelsedriften" är det uppenbart att den är av mycket stor betydelse även för oss "övergångsväsen" som är på väg att lämna djurriket, men som ännu har en bit kvar till nästa rike, nämligen till "det riktiga människoriket".

Allt eftersom "livets hårda skola" ger oss nya och ofta smärtsamma erfarenheter blir vi klokare och mer kärleksfulla allteftersom vår medlidandeförmåga ökar genom vårt eget lidande. Till slut blir vi så kloka och kärleksfulla att vi inte längre är sfinxväsen, "sårade flyktingar", "övergångsväsen" eller kosmiskt omedvetna väsen, utan istället blir vi kosmiskt medvetna "kristusväsen", helt dubbelpoliga och "ett med Gud". Livet i *det riktiga människoriket* är fyllt av harmoni och allkärlek på ett sätt som vi har svårt att föreställa oss, menar Martinus. Än mindre kan vi föreställa oss hur kretsloppet fortsätter vidare i *visdomsriket* och sedan till *den gudomliga världen*. Efter oceaner av ljusupplevelser blir vi där

tillslut mätta på det yttre livet och drar oss tillbaka för att leva i en sluten värld fylld av minnen. Vi är då åter i *salighetsriket* vars sista del består av mineralriket. Ett spiralkretslopp har slutförts och ett nytt ska till att börja. Vi ska åter gå igenom en "inveckling" ned i materien och in i mörkret i djurriket för att därifrån återigen börja utvecklas mot ljuset i de andliga världarna. Men varje nytt spiralkretslopp är på ny nivå och med andra förutsättningar. Vi blir klotväsen, solsystem, galaxer och så vidare upp i det oändliga. Här kan man tala om hisnande perspektiv! Martinus gör detaljerade analyser av hur vi utvecklas i spiralkretslopp, bland annat kring symbolerna 12, 13 och 14. (Dessa finns på martinus.dk med förklarande texter.)

Olika utvecklingssteg, olika utvecklingsvägar

I och med att vi alla är mitt inne i en inre resa från att vara delvis djur och delvis människa till att bli färdigutvecklade människor, under vilken vi går från *enpolighet* till *dubbelpolighet*, är det helt naturligt att vi har både liknande och olika erfarenheter med oss och att vi inte kommit precis lika långt på denna resa samt att vi "reser" delvis olika vägar genom utvecklingen. Gång på gång behöver vi påminna oss om detta för att lättare kunna förstå och acceptera att vi tycker olika, gillar olika, vill olika, har olika behov och olika förutsättningar. Detta kan upplevas som besvärligt och påfrestande i många situationer, men samtidigt är det helt gudomligt att vi har dessa olikheter – dels för att det finns en mängd olika typer av uppgifter i den fysiska världen och dels för att det ger oss de helt nödvändiga *slitningarna* och därmed *slipningar* av vårt medvetande som behövs för vår utveckling mot att bli genier i förståelse, förlåtelse och fredsskapande.

Alla livsvägar bär på sikt till dubbelpolighet och allkärlek. Alla livsvägar innehåller lidanden, vilket är tur för det är lidandeerfarenheterna som för oss framåt i den humana utvecklingen. Alla handlar efter sina tidigare erfarenheter och enligt de talangkärnor som finns i övermedvetandet. Alla befinner sig på sitt unika utvecklingssteg mot "den stora födelsen" och kosmiskt medvetande. Alla är lika mycket värda som levande väsen oavsett hur långt man har kommit i sin livsresa mot att bli ett kristusväsen. Och vi är alla en del av Livet, Universum eller Gud.

Vår polutvecklingsresa från A till K

I sina analyser av jordmänniskans polutveckling i *Livets Bog 5* använder Martinus elva kategorier av människotyper för att exemplifiera olika stadier som finns på vår inre resa mellan enpolighet och dubbelpolighet. Enligt dessa analyser var vi som mest enpoliga i mitten av djurriket och kommer i framtiden att bli helt dubbelpoliga i det riktiga människoriket. Denna utveckling pågår under tusentals år, där varje liv i den fysiska världen kan ses som en delsträcka av vår polutvecklingsresa.

Eftersom vårt kön bestäms av förhållandet mellan den feminina och den maskulina polen i vårt övermedvetande och eftersom detta förhållande ändras i väldigt små steg över en mycket lång tid, innebär det att vi inte växlar kön mellan olika inkarnationer. Har man varit hona i djurriket kommer man att vara kvinna under alla sina inkarnationer som sfinxväsen eller övergångsväsen ända fram till att man når det riktiga människoriket, då de inre polerna är helt i balans. Att en del människor upplever att de fötts i en kropp av fel kön har att göra med att polerna håller på att komma i balans och att den motsatta polen fått en forcerad utveckling, alltså att den under en period har vuxit fortare än den vanligtvis brukar göra. Detta kan skapa förvirring och osäkerhet kring vilket kön man egentligen är. Den stora polutveckling som vi nu genomgår innehåller många "risker" för problem eller "urspårningar" från den "normala" utvecklingen. Martinus analyserar även dessa i sina böcker.

Kategorierna A till K kan ses som beskrivningar på olika människotyper som förekommer i polutvecklingen, men det betyder inte att alla människor passar in i någon av dessa kategorier. Till exempel finns ingen kategori för homosexuella par som är förälskade i varandra och som eventuellt lever i äktenskap och har en längtan efter att skaffa barn. Detta kan ha att göra med att Martinus

skrev det femte bandet av *Livets Bog* kring 1950. Då var den generella synen på homosexualitet helt annorlunda jämfört med idag.

Här följer korta beskrivningar och tolkningar av Martinus kategorier A-K:

"A-människor"

Hit hör heterosexuella människor som i stort sett bara lever för sin äkta hälft och sin familj. Martinus använder uttrycket "de lyckliga äktenskapens zon" för dessa människor. Utanför familjen har de inga stora engagemang eller sympatier. Andelen som helt tillhör denna kategori är enligt min bedömning mycket liten, speciellt i Skandinavien.

"B-människor"

Hit hör heterosexuella människor som är kärlekslösa och omoraliska både utom och inom ett eventuellt äktenskap. Deras intelligensutveckling används uteslutande för att gynna dem själva. De kan vara inblandade i grov kriminalitet, bland annat i trafficking, bordellverksamhet eller drogsyndikat och de utnyttjar ofta andra människor hänsynslöst, till exempel sexuellt och ekonomiskt. All form av humanitet är för dem främmande utanför familjen eller "flocken" (deras kriminella nätverk). Martinus använder betäckningen "kosmiska lik" för människor i denna kategori. Även denna kategori är mycket liten sett till andelen som tillhör den, men brutala kriminella och hårdföra gängmedlemmar kan vara B-människor. Både för A- och för B-människor gäller att de är mycket enpoliga. Detta resulterar i tydliga skillnader mellan kvinnor och män, både vad gäller kroppstyper, yrken och rollfördelningar.

"C-människor"

Hit hör heterosexuella människor som med Martinus ord är "äktenskapligt eller parningsmässigt rastlösa". Det betyder att de lätt blir förälskade och gärna bildar familj, men att deras kärleksförhållanden sällan håller livet ut. I stället blir det inte sällan skilsmässa och nya förhållanden, vilka ibland följs av nya skilsmässor och så vidare. Familjelivet har under de senaste hundra åren mer och mer gått från *kärnfamiljer* till *stjärnfamiljer* (mamma med bonuspappa, pappa med bonusmamma, barn och bonussyskon). Det finns undantag där ett par väljer att stanna i förhållandet trots att förälskelsen sedan länge är över, i vissa fall i harmoni som bygger på ömsesidig respekt och en stark vänskap, medan skälen i andra fall kan vara ekonomiska eller för att skydda barnen mot svårigheter.

Den allra största andelen av befolkningen tillhör i dagläget denna kategori. Enpoligheten är betydande i en C-människa, men den börjar alltmer avta ju närmare C-människan kommer att bli H-människa (se nedan). Förmodligen är det idag fler och fler heterosexuella som har ena foten i C-kategorin och den andra i H-kategorin.

"D-människor"

Hit hör homosexuella människor som fått sin motsatta pol utvecklad för mycket i förhållande till den övriga utvecklingsnivån, till exempel genom att ha blivit utsatta för sexuella övergrepp i tidig ålder. Sådana övergrepp kan enligt Martinus analyser göra att fantasier kring sexuellt umgänge med personer av det egna könet drar igång i medvetandet. Denna hunger skapar en forcerad utveckling av den motsatta polen, vilket medför att män i denna kategori har drag som är överdrivet feminina utseendemässigt, röstmässigt och intresse-mässigt. För kvinnor i D-kategorin är det på samma sätt men med överdrivet maskulina drag.

På grund av den överdimensionerade motsatta polen är dessa människor homosexuella, men de befinner sig ännu inte på tröskeln till "den stora födelsen" för att få kosmiskt medvetande (som I-människan gör, se nedan). Tidigare i historien blev D-människorna förföljda och hånade överallt där

de vågade visa sin läggning, eller blev avslöjade. Numera är situationen betydligt bättre i många länder, till exempel här i Skandinavien, men fortfarande får en D-människa utstå många svårigheter och kanske även förföljelser i en majoritet av jordens länder.

"E-människor"

Hit hör människor vilkas sexuella inställning ändras under livet, det vill säga att en E-människa i perioder kan vara heterosexuell och i perioder homosexuell, förmodligen även bisexuell även om Martinus inte använder det ordet. Den moraliska standarden är hög hos en E-människa, vilket gör att hen inte vill utnyttja en medmänniska. E-människors förhållanden till andra bygger alltså främst på osjälviskhet och omtanke. Därför ligger E-människan utanför riskzonen att bli urspårad på det sexuella området. På grund av den utvecklade motsatta polen finns i denna kategori många människor med stor begåvning inom konst, musik, litteratur och ibland även inom vetenskap.

"F-människor"

Hit hör människor som även de har en skiftande sexualitet, men till skillnad från E-människorna har F-människorna inte en tillräckligt hög moral eller utvecklingsstandard som skyddar dem mot utsvävningar och urspårningar. Till exempel kan de drivas ut i prostitution med sitt eget kön eller bli bedragare eller stora konstfuskare eller alkoholister eller på annat sätt ha ett obskyrt levnadssätt.

Om en människa fått en forcerad tillväxt av sin motsatta pol på ett stadium där moralen ännu inte är högt utvecklad, så riskerar personen ifråga att hamna i en mängd svårigheter som leder till att hen på sikt tappar den normala livslusten. Det kan vara ett mycket hårt livsöde. Men allt mörker föder förr eller senare en längtan efter ljuset och ger den helt nödvändiga grunden för att det i medvetandet ska kunna skapas humanitet och en stor ödmjukhet, vilka är mycket viktiga nycklar för att komma vidare i utvecklingen mot att bli en färdig människa.

Från F-stadiet kan man sannolikt ta sig vidare till E-stadiet efter ett eller flera liv med diverse svårigheter. Men risken finns även att man blir ännu mer urspårad och sjunker ännu längre ned i fördärvet innan vägen tillbaka till en normalitet kan börja.

"G-människor"

Hit hör människor som via F-stadiet helt tappat taget om en normal livsföring på det sexuella området. De har blivit sadister på det ena eller andra sättet. Detta beror på en forcerad polförvandling i ett skede av livet då de ännu saknar en hög moral som annars skulle ha hindrat dem från att utsätta andra för skada och olycka. Det bara ett fåtal individer som kommer så långt ut i den sexuella urspårningen att de blir sadister på det sexuella området. Vägen tillbaka från detta stadium är lång, förmodligen behövs flera inkarnationer, och kantad av mycket lidande och stora besvär på olika områden, framförallt när det gäller nära relationer till andra människor. Men förr eller senare har moralen vuxit så mycket att hen har kontroll över eventuella rester av de urspårade tendenserna och individen är då förmodligen inne i E-stadiet.

Människor som delvis eller helt tillhör kategori D, F eller G är de som enligt Martinus vokabulär är "urspårade" på det sexuella området, vilket betyder att deras motsatta pol har växt betydligt snabbare än vad som normalt är fallet, alltså jämfört med den stora massan i C-kategorin. C- och H-människor är inte urspårade på det sexuella området, men C-människor kan bli urspårade på andra sätt till exempel genom att fastna i ett skadligt beroende. Från C-kategorin går den heterosexuella människan vanligtvis sakta men säkert över till H-kategorin.

"H-människor"

Hit hör människor som nått relativt långt i utvecklingen och därför börjar få en balans mellan sin ordinarie pol och den motsatta polen. Den motsatta polen har vuxit i en takt som gjort individen

intellektuell och human men utan att påverka dess sexuella område nämnvärt. H-människor är ännu helt heterosexuella men känner mer och mer sympati för människor av samma kön som de själva har. En H-människa är alltså alltid heterosexuell och lever inte sällan i ett parförhållande och med familj. Men familjelivet är vanligtvis inte det mest centrala för en H-människa som ofta har många järn i elden.

»En H-människa är alltid mycket verksam och produktiv. Vad hon lägger handen vid får hon alltid att utvecklas och växa. Intet blir här försummat, intet går till spillo. Varje bagatell göres fruktbärande i väsendets skapelseprocesser eller företag. Då H-människan mer eller mindre tillhör jordens mest utvecklade människor, har hon stora andliga intressen. Hon har levt ut allt som finns av trosreligiositet och kan därför omöjligt bli anhängare av dogmer, sekter eller religiösa samfund. Forskningens väg är den enda acceptabla vägen för denna människa.» (Martinus i LB5, från st. 1880)

Gissningsvis har fler och fler heterosexuella människor i Skandinavien ena foten i C-kategorin och andra foten i H-kategorin och på sikt kommer de att helt gå över till H-stadiet för att ännu längre fram i utvecklingen bli I-människor.

På liknande sätt har förmodligen de allra flesta idag bisexuella eller homosexuella människor ena foten i D-kategorin och den andra i E-kategorin och på sikt kommer de att helt gå över till E-stadiet (om man tillåter sig att vidga Martinus definitioner av D- och E-kategorin till att även omfatta homosexuella som lever i kärleksfulla parförhållanden, eventuellt med barn eller med en längtan efter att skaffa barn). Även från E-stadiet utvecklas man successivt mot att bli en I-människa. Alltså kommer alla människor på sikt att bli I-människor, oavsett vilken väg man tidigare gått under sin polutvecklingsresa.

"I-människor"

Hit hör människor som nått allra längst i utvecklingen på jorden, både när det gäller moral och balans mellan de inre polerna. I-människor kan inte längre bli förälskade, varken i människor av sitt eget kön eller av det motsatta könet. De känner en mycket stor sympati och är kärleksfulla gentemot alla människor. För en I-människa är det således helt naturligt att visa sin sympati för en annan människa med vänlighet, smekningar och kyssar, men inte genom samlag. Förr eller senare kommer I-människan att få uppleva "kosmiska glimtar", det vill säga starka intuitionsupplevelser som ger djupa insikter i livet. De vill absolut inte skapa lidande eller olycka för andra människor och djur, de är därför alltid vegetarianer eller veganer. Att de få I-människor som finns på jorden idag lever ett mycket tillbakadraget liv kan förklaras med att de inte vill försöka påverka andras livsföring samtidigt som de inser att den stora massan är helt oförstående inför de kunskaper som de själva har om livet. "Tjäna i det tysta" är förmodligen ett vanligt motto hos dagens enstaka I-människor. Men i framtiden, kanske om några hundra år, kommer de att kunna blomma ut på ett helt annat sätt när en stor del av jordens befolkning är på E-, H- och I-stadiet.

En I-människa är *homosexuell* i betydelsen av att hen älskar alla människor ("homo" betyder människa på latin). Anledningen till att en I-människa föredrar att ha intimt umgänge med väsen av det egna könet har dels att göra med att man efter tusentals år i heterosexuella kärleksförhållanden längtar efter något annat och dels med att en I-människa blir så starkt påverkad av den pol som tidigare var den motsatta men som nu är jämbördig med den ordinära polen att en person i manlig kropp kan känna sig som en kvinna och omvänt. Ytterligare ett skäl är att det är lättare att undvika komplikationer om man håller sig till människor av sitt eget kön för intima umgängen, annars finns risken att det kan uppstå missförstånd och önskemål om bindningar eller parförhållande som en I-människa alltså inte har något intresse av.

”J-människor”

Hit hör människor som haft en mängd ”kosmiska glimtar” under flera liv och sedan gått igenom ”den stora födelsen” och därmed fått kosmiskt medvetande. Några sådana människor lär inte finnas på jorden idag, men tidigare i historien har det förekommit enstaka J-människor på vår planet, då med en speciell uppgift eller mission. Till exempel Jesus och Martinus som båda var utsända för att ge mänskligheten stora impulser av den så kallade ”kristusmissionen”.

Enligt Martinus tidsuppskattning kommer de flesta av jordmänniskor att ha nått J-stadiet om ca 3000 år, vilket kan motsvara ungefär 20 inkarnationer, om man lever ca 75 år i genomsnitt och befinner sig ungefär lika lång tid på det andliga planet mellan de fysiska livnen – $3000/(75+75) = 20$. För en del kommer det att krävas färre inkarnationer och för andra fler, beroende på hur långt man i dagsläget nått i utvecklingen och hur forcerad den kommer att vara i framtiden.

”K-människor”

Hit hör människor som är fullkomliga både psykiskt och fysiskt. Här finns inte längre han-kön eller hon-kön varken psykiskt eller fysiskt, utan endast färdiga människor med helt könsneutrala kroppar. Det kommer att ta många tusen år innan det finns K-människor på jorden. Då föds man inte till den fysiska världen genom en kvinna utan istället har man övat upp talanger för materialisation och dematerialisation som gör att gränsen mellan den fysiska och den andliga världen inte alls är lika skarp som för oss idag.

Som alltid kan det vara klokt att försöka minnas att vi alla handlar utifrån våra tidigare erfarenheter och att vi alla är lika mycket värda som levande väsen var vi än befinner oss på utvecklingsstegen. A-människor kommer i framtiden att bli K-människor. I-människor har för inte så jättemånga inkarnationer sedan varit C- eller D-människor.

Det är även viktigt att understryka att alla människor inte går samma väg i polutvecklingen, men alla vägar bär alltså till I-stadiet där man får uppleva fler och fler kosmiska glimtar och sen vidare till J-stadiet när man går igenom den stora födelsen och uppnår kosmiskt medvetande. Den vanligaste ”resvägen” fram genom polutvecklingen är att gå från kategori A, till C, sedan vidare till H och slutligen till I-stadiet. I dagsläget tillhör de flesta heterosexuella C-kategorin, men fler och fler är på väg över till H-kategorin.

För den som vill fördjupa sig i kategorierna A-K hänvisas till Martinus egna analyser i *Livets Bog 5*.

Råd 2: *Se livet som en korrespondens där problem och lidande hjälper oss att utvecklas*

Lite förenklat kan man säga att Martinus analyser av livet syftar till att de människor som intresserar sig för dem ska erhålla tre saker:

1. *Teoretiska kunskaper* om livet bakom den fysiska världen
2. *Inspiration* till att praktisera kärnan i kristendomen – *att älska sin nästa som sig själv*
3. *En nära kontakt med Gud* genom att se hela livet som en korrespondens med gudomen

Att sätta sig in i grunderna i Martinus verk *Tredje testamentet* går relativt fort, men att läsa hela verket och sätta sig in i alla detaljer tar vanligtvis många år. Många upplever dessutom att de kan läsa om Martinus böcker och artiklar flera gånger och ändå i stort sett varje gång få med sig något intressant, bland annat inspiration till att arbeta med sig själv. Martinus understryker att det är först när vi verkligen försöker praktisera *kärlekslagen* som vi kommer att uppleva att vi får mer insikt i livsmysteriets lösning och en nära kontakt med Gud.

Växelverkan med sin omgivning

På följande sätt beskriver Martinus hur en människa med "ödmjukheten i sitt hjärta" upplever sig själv och sin omgivning.

»Hon har upptäckt sin egen mikroskopiska litenhet mitt i det stora universum, upptäckt att hon inte är den storhet eller kapacitet som hon trodde sig vara. Hon har insett att hon i verkligheten ingenting vet, kosmiskt sett, och med detta vetande är hon först nu beredd att lyssna till Gudomen, det vill säga till sin nästas tal. Det som den uppriktigt sökande människan först av allt blir invigd i är nämligen att hon överallt möter Gud. Växelverkan med omgivningen blir nu något annat än förr, det blir en intressesfär av helt annan art. Vår nästas tal blir något som vi gärna lyssnar till, för vi kan lära något överallt, och vi kan möta Gud genom väsen som vi kanske en gång håfullt såg ned på eller likgiltigt gick förbi.« (Martinus i artikeln *Ödmjukhet* från boken *Kosmiska lektioner*.)

Att teoretiskt förstå att vi överallt möter Gud är något som går relativt lätt om man har ett gediget intresse för Martinus analyser av livet, men att lyckas med denna förståelse i praktiken är en helt annan sak. Här krävs mycket övning samt att vi utvecklar en helt ny form av gudskontakt.

En ny form av gudskontakt

Den nya formen av gudskontakt skiljer sig från de troendes gudskontakt bland annat på det sättet att den är uppbyggd av andra grundenergikombinationer. Den trosreligiösa gudskontakten bygger på religiös instinkt och känslenergi, vilket gör att kontakten blir ointellektuell och fokuserad på en känslomässig *tro*. Framtidens gudskontakt bygger istället på intellektualiserad känsla och intuitionsenergi, vilket gör att kontakten blir direkt och medveten – man blir så att säga "ett med Fadern" när man uppnått ett kosmiskt medvetande. Exakt hur denna gudskontakt fungerar och hur man upplever den är svårt att föreställa sig för oss som ännu är långt ifrån att uppnå ett kosmiskt medvetande.

Det är viktigt att understryka att Gud inte är en person eller ett levande väsen som vi är vana med att tänka på som ett levande väsen. Gud är i allt och alla. Dessutom är allt vi möter i livet och allt vi själva "sänder ut" en korrespondens med Gud, menar Martinus.

»Ni måste lära er att förstå att allt som drabbar er, allt som händer er, allt som sägs till er och om er och allt som ni upplever som lidanden eller som välbefinnande, att allt detta uttrycker en samlad korrespondens mellan er och Gudomen. Denna korrespondens manifesteras genom er omgivning, så när ni ska ställa in er på det rätta gudsförhållandet, får ni inte tro att Gud är ett strålande väsen som befinner sig på en eller annan plats, och som en vacker dag kommer att visa sig för er, ty så gestaltar sig inte upplevelsen av Gud. Att se Gudomen som ett strålande väsen är att se en gudason. Det är en tänkt bild av Guds medvetande. Att "se" Gudomen är däremot att se omgivningen som uttryck för ett medvetande. Men att uppnå en sådan upplevelseform tar naturligtvis tid och kräver övning, tänkande och erfarenheter.« (Martinus i ett föredrag 1942 som finns återgivet i artikeln *Det sanna gudsförhållandet*, första gången publicerad i Kontaktbrev 9-11 1942)

Med begreppet "gudason" menar Martinus ett levande väsen. Gud upplever och uttrycker sig med hjälp av sina "gudasöner" (alla levande väsen). Allt vi möter blir på det sättet en slags korrespondens med Gud eller Livet.

På andra ställen beskriver Martinus att Gud talar till lejon främst genom andra lejon, till myror främst genom andra myror, till människor främst genom andra människor och så vidare. Det betyder att vårt

förhållande till Gud eller Livet utgörs först och främst av vårt förhållande till andra människor. Om man försöker ställa in sig på att all kontakt man har med andra människor är en kontakt med Gud, då kan det vara en hjälp till att bli mer omtänksam och kärleksfull i sina mänskliga kontakter. Men som Martinus är inne på i citatet ovan; det behövs tid, övning, tänkande och erfarenheter för att kunna uppleva och "se" Gud i alla man möter.

Lidandet behövs

Här ett citat från boken *Storkursen* vars innehåll kommer från ett antal föredrag som Martinus höll i syfte att gå igenom stora delar av den kosmiska världsbilden.

»Om vi aldrig hade lidit, varit baktalade, varit besvärade av andra människor, hur tror man då att vi hade varit? Vi hade varit underliga skapelser. Ingen medkänsla med någon, ingen förståelse för andras lidanden, ingen lust att hjälpa andra människor, eftersom man inte kan förstå att det skulle betyda något. Man skulle helt sakna ett humant medvetande.« (Martinus i boken *Storkursen*, från st. 427)

Dessa ämnen är känsliga för många människor av förklarliga skäl. Det kan upplevas som oerhört känslolokalt och arrogant att påstå att lidande är helt nödvändigt för vår utveckling samt att utan allt lidande tidigare i historien hade vi varit "underliga skapelser" utan medkänsla med andra och utan ett humant medvetande. Allt detta bygger på att vi lever många gånger i den fysiska världen som *sfinxväsen*, med både djuriska tendenser och mänskliga egenskaper i vårt medvetande, på väg mot att utvecklas till *kristusväsen*, med endast humana egenskaper i medvetandet.

Forcerad utveckling genom stora kontraster

Skulle det inte gå att ha en "lösning" i livet som gjorde att lidandet inte skulle behövas? Enligt Martinus förklaringar är det inte möjligt. Hans förklaringar visar att kontraster behövs för att livsupplevelse ska kunna äga rum. Om det inte fanns "mörker" (obehag, lidande) skulle vi inte kunna uppleva "ljus" (behag, glädje). Skulle det enbart finnas "ljus" vore ett evigt liv inte möjligt. Men måste det obehagliga verkligen vara så koncentrerat och skapa så stort lidande som det gör på jorden för miljontals människor? Med andra ord, varför existerar så kallad "forcerad utveckling" med en stor koncentration av lidande i människors liv?

»Vidare kan man naturligtvis fråga, vilken fördel det kan vara med en forcerad utveckling. Ett väsen som har evigheten att ta av, kan ju omöjligt lida brist på tid. Och svaret måste självfallet bli, att det alls inte är tiden det är fråga om, när det talas om forcerad utveckling. Tid finns det gott om. Tiden är ju själva evigheten. Vad det däremot är fråga om, är att skapa utvecklingsmöjligheter. Men utvecklingsmöjligheter grundar sig ju på förnimmande, och förnimmandet i sin tur på upplevelsen av kontraster. Ju mindre kontrastrik väsendets upplevelse av livet är, desto fattigare eller mera elementär blir denna upplevelse, medan motsatsen är fallet, ju mera kontrastrik den är. Det är nämligen bara kontrasterna som kan förnimmas. Då alla kretslopp har sina "årstider" och dessa är huvudkontrasterna, blir all utveckling i verkligheten beroende av dessa. Om "årstiderna" i ett kretslopp inte är särskilt kontrastrika, blir det desto färre utvecklingsmöjligheter. Är de däremot mycket kontrastrika, blir det desto flera utvecklingsmöjligheter.« (Martinus i LB3, från st. 664)

Att ha en utveckling med mindre lidanden under miljontals år vid övergången från djurriket till det riktiga människoricet är alltså inte ett alternativ, enligt dessa förklaringar. Djuren kan uppleva koncentrerade lidanden, men de pågår oftast under korta perioder. För oss "djurmänniskor" eller sfinxväsen är det vanligare med koncentrerade lidanden som pågår under längre tid, ibland under

många år. Som sårade flyktingar precis i slutet av djurriket upplever vi den mest forcerade utvecklingen under hela det miljonårslånga spiralkretsloppet och så behöver det alltså vara för att vi senare i utvecklingen ska kunna uppleva "ljuset" (behag, harmoni, allkärlek) fullt ut. Men det är ju inte i alla liv i den fysiska världen som vi upplever mängder av stora lidanden, i vissa liv har vi så kallade viloinkarnationer där vi kan utvecklas på andra sätt än genom lidanden.

Eftersom vi nu befinner oss i slutet av den mörkaste perioden i hela spiralkretsloppet är det helt naturligt att vi är mätta på lidande. Man kan här lätt känna att allt lidande är något fruktansvärt som inte borde existera i en gudomlig världsordning eller världsbild, men enligt Martinus analyser av spiralkretsloppet så har vi alla en gång för mycket länge sedan längtat efter att få "gå ner" i den fysiska världen och få uppleva de stora äventyr som finns här med *själviskhet* och *kampen* om framgång och en partner samt det *lidande* som denna kamp för med sig. Denna process kallar Martinus för "inveckling i materien".

För att det ska kunna finnas "utveckling mot ljuset" (som vi nu längtar efter) måste det först ske en "inveckling in i mörkret" (som vi nu är mätta på). Efter att man under miljoner av år levt i ljuset "uppe" i de högsta andliga världarna där det endas råder allkärlek, ljus, lycka och harmoni uppstår en längtan efter kontraster. I det läget börjar man mer och mer gå in i sina tidigare minnen från djurriket. På detta utvecklingssteg är minnesenergin betydligt starkare än för oss idag, vilket gör att alla betydelsefulla minnen som vi har blir som levande igen i vårt inre. Men denna gång har de ett skimmer av härlighet och salighet runt sig. Martinus använder begreppet "guldkopior" för dessa minnen.

"Livets tal", ödeslagen eller karmalagen

Ett kretslopp som nämndes tidigare är *ödeskretsloppet*. Relaterade begrepp är *livets tal*, *lagen om orsak och verkan* samt *karmalagen*. I korthet går dessa begrepp ut på att alla tankar och alla handlingar vi "sänder ut" förr eller senare kommer tillbaka till oss. Även detta ämne är mycket känsligt, kanske är detta det mest känsliga ämnet i hela Martinus verk. Martinus är noga med att understryka att karmalagen inte handlar om någon form av straff utan om undervisning för vårt eget bästa. Denna undervisning kallar Martinus ofta för *livets tal* eller *livets skola*.

Endast genom att man själv får känna på vad man tidigare gjort mot andra kan man på sikt verkligen förstå vad det innebär när man får utstå liknande handlingar i sitt eget liv. Det kan till exempel handla om våldshandlingar, kränkningar, härskartekniker, utfrysningar, narcissism, psykiska nedtryckningar eller liknande. Som förklaras i nästa del gäller här principen *många bäckar små*, det vill säga att vi under flera liv kan "så" eller sprida obehagligheter vilka "sparas" som ödesvågor och långt senare kan komma tillbaka till oss i koncentrerad form.

Allteftersom den grova karman verkar, kommer man förr eller senare att känna avsky för våldshandlingar på fler och fler områden. Medkänslan för andra ökar, tyngdenergin avtar i styrka och kan tyglas av den växande känslöenergin. Även intelligensen växer under utvecklingen. Det uppstår mer och mer av intellektualiserad känsla i vårt medvetande, vilket är detsamma som *kärlek till nästan*, *allkärlek* eller *opartisk kärlek*. Till sist börjar man inse att man behöver möta sin mörka karma i livet för att på sikt slipas till en andlig diamant. Man förstår mer och mer att det är man själv som är den första orsaken till det obehag man möter. Då uppstår även en vilja att börja praktisera kristendomens kärna i sin vardag, alltså att *vända den andra kinden till, förlåta sju gånger sjuttio gånger dagligen* och att *älska sin nästa* i så hög utsträckning som möjligt. När man nått så långt behövs inte längre så mycket av den mörka karman för ens kommande utveckling, men en del obehag är nödvändigt att uppleva på de områden där man ännu inte kan praktisera kärlekslagen perfekt.

Karmalagen och "många bäckar små"-principen

Ett obehagligt öde kan ha sitt ursprung från tidigare liv långt tillbaka i historien. Karmalagen och reinkarnationstanken är alltså starkt sammankopplade. Ändå är det lätt att tänka: *Hur kommer det sig att en person som är snäll och kärleksfull mot de flesta kan råka ut för ett stort lidande? Vad är meningen med det? Det kan väl inte vara den personens karma, alltså något som hen själv gjort tidigare och nu får tillbaka konsekvenserna av?* Dessa frågor är helt naturliga och berättigade. Ofta kan de förklaras med principen "många karmabäckar små", det vill säga att vi under flera liv samlat på oss mörk karma genom mängder av otrevliga handlingar mot andra som en "ovacker" dag kommer tillbaka till oss i koncentrerad form.

En liknelse för att beskriva detta är följande: Vi kan tänka oss en stor tunna som fylls på med en vass istapp varje gång vi gör något som skadar eller sårar en annan människa eller ett djur eller vår egen kropp. År för år, liv för liv fylls tunnan på med vassa istappar som lagras på varandra och bildar en tung taggig issörja. När rätt förutsättningar uppstår kan stora delar av innehållet i tunnan tömmas över oss i ett svep, vilket ger oss en rejält obehaglig upplevelse – en isbitssörjachock. Det kan handla om en svår olycka eller en besvärlig sjukdom, ett fysiskt eller psykiskt överfall, en långvarig utbrändhet eller nedstämdhet, ett stort svek mot oss eller något annat som skapar ett betydande lidande för oss. En sådan upplevelse är verkligen inte behaglig och det är inte heller lätt att förstå varför man ska möta ett sådant lidande, man har ju ingen aning om vilka obehagligheter man utsatt andra för under många tidigare liv.

Martinus menar att bara genom att äta kött under flera liv har man en mycket stor mörk karmabank med sig i livet. Denna karma behöver "betalas tillbaka". Inte som ett straff utan som en hjälp för oss att komma vidare i utvecklingen. Vår förmåga att känna medlidande på en mängd områden behöver öka, vilket sker genom att vi får skörda det vi tidigare sått på motsvarande områden.

På liknande sätt som vi samlar på oss mörk karma under många liv, samlar vi även på oss goda handlingar under flera inkarnationer som ger oss en ljus karma. En sådan ljus karma kan handla om att man får en fin och harmonisk uppväxt, eller att man lyckas bra både socialt och karriärmässigt eller att man får en mycket nära vän.

Den mörka karman minskar allteftersom vi utvecklas

Allteftersom vi blir mer och mer humana, tack vare att vi fått skörda delar av vår mörka karma, upphör vår mörka karma med att påverka oss. Detta eftersom vi redan "lärt oss läxan" och inte längre behöver mer mörk karma på de områden där vi har uppnått en viss moralisk nivå. Om vi till exempel för fyra liv sedan mördade en människa och idag har nått en högre moral, genom att vi fått uppleva andra mörka karmabågar, som gör det omöjligt för oss att avsiktligt döda en annan människa så behöver vi inte få tillbaka den mordkarma som vi sådde för fyra liv sedan. Denna karmabåge kan då neutraliseras och upplösas (eller finnas kvar för nästkommande spiralkretslopp då vi kan behöva en del mörk karma för att komma igång med den humana utvecklingen – se nedan). Detta att delar av vår mörka karma upphör att existera utan att vi behöver uppleva dess verkningar kallar Martinus för "syndernas förlåtelse". (Se symbol nr. 20 med förklaringar på martinus.dk.)

På lång sikt ska vi alla bli allkärleksgenier och fruktarianer, men det kan ske först långt in i framtiden när både vårt medvetande och vår kropp är anpassade för ett sådant hundra procentigt livsbejakande liv. Först då försvinner all vår mörka karma helt. Vi får alltså tillbaka mörk karma så länge vi har användning eller behov av den, vilket visar att karmalagen är en *undervisningsprincip* och inte en straffprincip.

Kollektiv karma

Martinus använder ibland begreppet "kollektiv karma" för att beskriva utlösningen av mörk karma som berör många tusen eller miljontals människor i till exempel stora krig, naturkatastrofer eller en pandemi. I sådana fall handlar det om mörk karma från flera hundra år som kommer tillbaka under en relativt kort tid på ett liknande sätt för många människor samtidigt. Vad är det då människor har gjort för att de ska behöva ta del av en kollektiv karma? De kan ha deltagit i flera krig och då dräpt och skadat många andra under tidigare liv. Dessutom har de ofta varit delaktiga i massmordande av djur i och med att de varit köttätare under många liv. För att massmord av olika slag, både på människor och djur, helt ska upphöra i framtiden behövs flera omgångar av stora kollektiva karmautlösningar eftersom de skapar ett stort lidande för många människor, vilka på så sätt får en ökad medkänsloförmåga i kommande liv. Först när en stor majoritet av mänskligheten är pacifister och vegetarianer kommer de kollektiva karmautlösningarna att försvinna från jorden.

Hur är det då med människor som redan har en stor medlidandeförmåga men som råkar befinna sig i ett land som utsätts för kollektiv karma? Antingen lyckas de undkomma stora lidanden genom att till exempel fly till ett annat land eller så dör de fort och relativt smärtfritt. Martinus beskriver i symbol nr. 25 "Mänsklighetens karma" tre huvudgrupper när det gäller stora karma utlösningar på jorden och förklarar där att den svåraste karman är när man utsätts för stort lidande under en längre tid, sedan kommer karman som gör att man dör relativt fort för att på så sätt undgå långvarigt lidande och den tredje gruppen består av de människor som redan gått igenom tillräckligt med stort lidande i tidigare liv och därför nu inte behöver ta del av mer kollektiv karma i form av krig, naturkatastrofer eller andra typer av stora katastrofer.

Karma från tidigare spiralkretslopp

Hur kan det komma sig att växtätande djur får karma som gör att de dödas av andra djur eller människor? Och hur är det med alla försöksdjur som utsätts för en mycket mörk karma, hur kan det komma sig när de själva inte kan påföra andra ett liknande lidande? I dessa fall menar Martinus att en sådan mörk karma kan komma från tidigare spiralkretslopp då dessa individer befann sig i djurriket och utförde handlingar som skapade stort lidande för andra. I en världsbild där utgångspunkten är evighet och oändlighet finns förklaringar även på svåra livsfrågor. Men eftersom vi inte kan uppleva evigheten och oändligheten på samma sätt som en kosmiskt medveten människa kan, är det inte säkert att dessa förklaringar är lätta att förstå för oss.

"Ingen kan lida orätt och ingen kan göra orätt"

Ett uttryck Martinus ofta återkommer till är det ovan, vilket han kopplar till karmalagen.

»Då varje levande väsen endast självt är upphovet eller den första orsaken till all sin upplevelse, vare sig den är behaglig eller obehaglig, så kan överhuvud inget annat väsen bli den absoluta orsaken till dess öde. Andra väsen kan endast vara medier för detta öde, genom vilka detta bringas tillbaka till sitt upphov, där det utlöses som karma eller återgäldning. Detta gäller alltså likaväl hat som kärlek. Då sålunda varje väsen är sitt eget ödes absoluta första orsak eller upphov, kan det lika absolut endast komma att uppleva verkningar av sådant det självt är skuld till eller det öde det satt i gång mot andra väsen. Tack vare detta gudomliga fundament för ödesutlösning eller livsupplevelse kan aldrig något enda väsen få lida orätt eller göra orätt. Begreppet "orätt" är således i verkligheten bara uttryck för en illusion som endast kan existera så länge väsendet ännu inte har tillräcklig sinnesförmåga att överblicka sin egen eviga existens och livslagarnas likaledes eviga struktur.« (Martinus i LB6, från st. 2337)

Exakt hur livslagarna fungerar får vi insikt i först när vi har ett kosmiskt medvetande. Även om Martinus ger förklaringar till och analyser av grunderna för dessa lagar, till exempel karmalagen, är det ändå mycket svårt att förstå exakt hur de fungerar i praktiken. När det gäller karmalagen menar Martinus att allt vi gör och tänker sänds ut som energi och att denna energi förr eller senare kommer tillbaka till oss, antingen genom konkreta handlingar som vi får möta från andra människor eller genom att karmabågarna går in i vår aura och lagras där, vilket kan påverka vår sinnesstämning och även göra oss mottagliga för en viss typ av händelser. (Se artikeln *Syndernas förlåtelse* i Kosmos 2003 nr. 1)

Budbäraren är inte skyldig till det jag får möta

Trots att man kanske är väl insatt i karmalagen teoretiskt kan det vara mycket svårt att praktiskt ta den till sig i det dagliga livet. Det är som Martinus skriver i citatet ovan en illusion att vi får lida "orätt" och så länge vi inte har förmåga att se det kommer vi att känna oss felaktigt behandlade eller oskyldiga. Detta gör att vi inte kan ta till oss fullt ut att vi hela tiden får uppleva sådant som vi själva tidigare sänt ut.

Här följer fortsättningen på citatet ovan som tar upp hur det blir när vi ännu inte har förmågan att överblicka eller medvetet förstå bland annat karmalagen i vårt egna liv. Det medför att vi i ögonblicket inte lyckas koppla det obehagliga vi möter med det faktum att det handlar om handlingar vi själva tidigare "sått" eller sänt ut.

»I en sådan situation ser väsendet bara de återvändande verkningarna av sitt tidigare handlande mot sin omgivning. Då dessa verkningar överförs genom väsen som är medier eller redskap för verkningarnas utlösning, och väsendet inte känner till det verkliga sammanhanget i situationen, kan det inte föreställa sig att dessa verkningar är energiutlösningar av dess eget tidigare handlande, som nu kommer tillbaka som dess öde. *Är verkningarna fyllda av obehag och lidande, blir väsendet förnärmat eller bittert på dessa sitt ödes medier, alltså de människor som överför de obehagliga verkningarna. Och väsendet uppfattar dessa människor som sina fiender. Om det då i sin bitterhet eller vrede hämnas på dem, så sänder det ju därmed ut nya ödesenergier, vilka i sin tur förr eller senare måste komma tillbaka som de obehagliga energier de är, och skapa väsendets öde.*« (Martinus i LB6, från st. 2337)

Hur många gånger blir vi inte irriterade på vad andra gör emot oss eller känner oss orättvist behandlade? Dessa tankemönster sitter djupt i oss. För att ändra på dem kan man försöka tänka: *jag får möta det jag behöver möta för att kunna utvecklas vidare; det är min egen utvecklingsnivå som avgör vad jag behöver skörda från min tidigare karmasådd; de människor som påför mig obehagligheter är medier eller redskap eller budbärare för sådant jag själv sänt ut tidigare.* Det är så klart lättare sagt än gjort att tänka så, men det kan ändå vara viktigt att försöka att lära sig detta tankesätt.

Råd 3: Lev medvetet, aktsamt och kärleksfullt

I Tredje testamentet finns inte heller något om mindfulness, andningsövningar eller liknande. Men det finns massor om att vara kärleksfull, vilket koncentreras i "lagen för tillvaron" eller "kärlekslagen", det vill säga *att älska Gud över alla ting och sin nästa som sig själv* (se kapitel 4). I framtiden kommer vi att bli allkärleksgenier och för att nå dit behöver vi utveckling och övning under många liv (se kapitel 5). *Ödmjukhet* är ett annat nyckelord hos Martinus i samband med vår framtida utveckling. Han skriver i boken *Vägen till invigning* att ödmjukhet är nyckeln till "visdomens port" som i sin tur syftar på den kosmiska invigningen eller "den stora födelsen".

Först och främst är det en utvecklingsfråga när det kommer till ens förmåga att vara helt ödmjuk i livet. När man börjar bli medveten om sina egna brister och ofullkomligheter får man försöka påminna sig själv om dessa och att vi alla handlar efter våra tidigare erfarenheter. Innan man kommit så långt i "livets stora äventyr" att man alltid har "nyckeln" till "visdomens port" i sin hand är det lätt att hamna i gamla hjulspår när det gäller kritik av andra och en tendens till att vilja framhäva sig själv på andras bekostnad. Ödmjukhet i medvetandet är alltså detsamma som att ha nyckeln till "visdomens port" i sin hand. Detta eftersom det är den moraliska utvecklingsnivån som avgör när vi kan få tillgång till intuition i vårt medvetande. Genom en stor mängd ödmjukhet ökar mängden intuition i vårt medvetande och via en stor mängd intuition ges visdom till oss.

Tröskelns väktare

Ett annat symboliskt uttryck som Martinus använder i sitt verk är "tröskelns väktare". Tröskeln handlar i detta fall om kanten man behöver ta sig över mentalt sett för att kunna komma in genom "visdomens port" till *det riktiga människoriket* eller *Guds rike*. De "väktare" som gör att vi ännu inte kan ta oss över denna mentala "kant" eller "tröskel" kan i många fall vara väl dolda för oss själva. Det handlar nämligen om våra egna ännu ofärdiga sidor, vilka gör att vi lätt blir partiska, eller att vi har en önskan om att höja upp oss själva, eller att vi ofta bli intoleranta mot människor som tänker helt annorlunda än vi gör, eller att vi har en vilja att ha makt över andra, eller att vi upplever oss som lite mer värda än andra i vissa sammanhang.

Det är sådana ofärdiga sidor i oss som Martinus kallar för tröskelns väktare. Sådana tendenser kan finnas hos oss, oftast utan att vi är medvetna om dem, vilket kan leda till att vi kämpar med andra människor och lätt hamnar i olika typer av konflikter eller disharmonier. Egentligen kämpar vi i sådana lägen mot våra egna "väktare". Förr eller senare stöter vi på så stort motstånd att vi får ge upp, vi får uppleva nederlag och besvikelser. Dessa ger oss på sikt mer ödmjukhet och en större självkännet. "Väktare" för "väktare" försvinner på sätt vid tröskeln till kosmiskt medvetande tills vi under en vacker inkarnation är redo för att helt ta oss över den och får uppleva "den stora födelsen".

Att skapa fred genom att tänka logiskt

Martinus uppgift var främst att presentera förklaringar och analyser av livet. I dessa ingår här och där "konstateranden" om vad man måste göra för att förstå något eller för att uppnå något. Här följer ett citat med sådana exempel.

»När du når därhän att du förstår att ingen människa för ögonblicket kan vara annorlunda än hon är, då får du frid i ditt sinne och kan förlåta. När du så dessutom kan lära dig att förstå att den som är obehaglig mot dig, utlöser den karma du själv är orsak till, är det lättare att förlåta. Han vet ju verkligen inte vad han gör. Freden måste skapas inifrån i den enskilda människans tankevärld och sås som handling, då kommer den också att skördas som fred och harmoni en gång i framtiden. Man måste vänja sig vid att se på människorna som man ser på växterna, en är en ros, en annan är en tistel, och ingen av dem kan vara annorlunda än de är. Var och en står på toppen av sin utveckling och sin erfarenhetskapelse och kommer att bli helt annorlunda i framtiden. Man måste vänja sig vid att vara i kontakt med ögonblicket, med nuet, därför att varje som helst erfarenhet är den mest fullkomliga för ögonblicket i förhållande till det förflutna och med hänsyn till framtiden. Man kan avskaffa kriget endast genom att avskaffa det i sin viljeföring och tankevärld och skapa freden där. Därför kan det inte nog understrykas att det är kärlek, humanitet, intellektualitet, logik och harmoni som ska till från och med nu och hädanefter. Med hjälp av mina analyser och symboler vill jag visa att det är logiskt att vara kärleksfull. För att nå fram till den gudomliga världen, måste du lära dig att följa

kärlekens och logikens lagar i allt vad du företar dig, då kan du inte annat än få frid i ditt inre, då blir din inre värld lysande.»

(Martinus i ett föredrag från 1941. Föredraget bearbetades till en artikel *Tankens makt* som publicerades första gången i Kosmos nr 9 år 1975)

Citatet ovan innehåller flera delar som kan liknas vid det som kallas mindfulness. Att försöka vara i "kontakt med nuet" och inse att allt är precis som det ska vara i varje ögonblick kan vara till hjälp för att skapa ett lugn i sig själv. Man kan säga att djuren är experter på att leva helt i nuet, medan vi människor även har förmågan att planera inför framtiden och reflektera över det som skett. Utmaningen blir att hitta en passande balans mellan att vara närvarande i nuet och i sitt tänkande, planerande och reflekterande. Med andra ord, vi bör eftersträva *en närvaro i vår tillvaro*.

Att hela tiden försöka vara så kärleksfull som möjligt – mot andra, mot sig själv och mot sina mikroindivider i kroppen – är förmodligen den högsta form av mindfulness som finns. Av en sådan kärleksfull inställning följer att man får en önskan om att tjäna andra, lär sig uppskatta "små saker" i vardagen och känner en trygghet i livet. Martinus förklarar även att vi ska bli medvetna om Guds närvaro i allt och alla, vilket tagits upp tidigare. Att följa "logikens lagar i allt vad du företar dig" innebär bland annat att man hela tiden är medveten om att allt man möter är sådant som man själv tidigare sänt ut samt att det vi möter i livet är till för att hjälpa oss bli mer utvecklade på sikt. Sett ur det perspektivet är det ologiskt att bli besviken, irriterad, förnärad eller nedstämd av sådant som andra människor gör mot oss eller över vår egen livssituation. Men återigen, teoretisk kunskap om karmalagen är inte samma sak som att man redan har förmågan att medvetet förstå den helt och hållet i livets alla händelser.

En annan del inom detta område är det som Martinus beskriver med orden "vända sig bort från den dräpande principen".

»Saliga är de som vänder sig bort från den dräpande principen och som har börjat göra kärleken till livsbetingelse, ty de är på väg mot en förklarad tillvaro. Genom dem uppstår "Guds rike" på jorden.» (Martinus i boken *Den idealiska födan*, från kap. 7)

Att vända sig bort från den dräpande principen handlar bland annat om att inte påföra andra lidande, vilket bland annat medför att man övergår till en växtbaserad kost samt att man undviker konstgjorda njutningsmedel, eftersom sådana ställer till det för miljontals mikroindivider i vår kropp. Att göra kärleken till en livsbetingelse handlar om att bemöta alla sina medväsen, både människor och djur, med en stor respekt, vänlighet och kärlek i alla situationer, oavsett hur man själv blir behandlad, vilket så klart är lättare sagt än gjort.

Sakta men säkert utvecklas vi mot att bli mer kärleksfulla och får en vilja till att försöka lära oss av våra misstag, vilket ibland kan vara mycket smärtsamt. Men man ska inte ge upp. Allt är som sagt precis som det ska vara, sett från ett evighetsperspektiv, och vi handlar alla utifrån vårt nuvarande utvecklingssteg. Vi för möta sådant som vi behöver möta för att komma vidare i utvecklingen och dessutom är vi den första orsaken till allt som vi möter, enligt karmalagen. Vi har många liv på oss att utvecklas vidare som sfinxväsen och successivt bli mer och mer "människa" och mindre "djur" än vad vi är i vårt medvetande idag.

[Att hitta sitt lugn](#)

Att hitta ett inre lugn är till stor del även det en utvecklingsfråga och en fråga om våra medvetandeenergi. Om vi inte alltid har kontroll över vår tyngdenergi, som är en explosiv energi, kommer vi i perioder att uppleva "inre känslostormar" i form av konflikter med andra och oss själva, kraftiga upp- och nedgångar i humöret, instabilitet, stark irritation, avundsjuka, bitterhet eller

liknande. Sådana känslostormar skapar ett mer eller mindre stort lidande för oss, men på sikt hjälper även detta lidande oss att utveckla känslöenergin i vårt medvetande. Med hjälp av känslöenergin och intelligensen får vi successivt en bättre kontroll över vår tyngdenergi, vilket till slut ger oss lugn och frid. Många av oss är inte där än, men vi kommer alla att nå dit förr eller senare. Denna insikt kan ge en viss tröst när det stormar i oss. Alla stormar går över och konsekvenserna av stormarna som vi upplever hjälper oss att i framtiden bli helt stormfria, det vill säga mer aktsamma, kärleksfulla, harmoniska och trygga.

Råd 4: *Be om hjälp, stöd och vägledning*

Enligt Martinus är det nödvändigt att vi lär oss använda *inre bön* för att vi ska kunna bli helt trygga och harmoniska och ta de sista stegen i utvecklingen mot att bli färdiga människor. Samtidigt förklarar Martinus att gemensam bön inte är något som passar den moderna icke-troende människan. Detta eftersom gemensam bön har sin grund i ett flockmedvetande och i den religiösa instinkten som vi är på väg att utvecklas bort ifrån. Nu är det istället den individuella *inre bönen* som vi kommer att lära oss att bemästra, vilket kommer att ha en mycket stor betydelse för fler och fler.

»Utan att människorna når fram till att använda bönen kraft, blir det ingen fred i världen. Utan att de får denna förbindelse med Gudomen, kommer kriget inte att upphöra. Det är helt uteslutet.« (Martinus i *Storkursen*, från st. 390)

Detta citat visar hur stor vikt Martinus lade vid bönen och vår förbindelse med Gudomen. Som gammal materialist kan man känna sig obekvämt med att tala om bön, skyddsänglar och Gud, och att då själv försöka praktisera inre bön kan i början kännas helt främmande. Men Martinus betonar betydelsen av att börja be, oavsett om man tror på Gud eller inte. På sikt kommer vi på så sätt lära oss att ha ett slags inre samtal med Livet, Universum eller Gud.

Hur fungerar det?

Genom att få en teoretisk förståelse av Gud och de bakomliggande mekanismerna i bönen funktion kan man komma över sin eventuella obehagskänsla på detta område och allteftersom öva upp en förmåga att använda inre bön. Här följer ett citat av Martinus som beskriver de väsen i den andliga världen som har till uppgift att lyssna till våra böner. Dessa väsen kallar Martinus ofta för *skyddsandar* eller *skyddsänglar* och hela kollektivet av de kosmiska skyddsänglarna kallar han för ofta för *Försyner*.

»I kraft av sin stora psykiska begåvning kan de uppfånga fysiska människors böner. De kan inte frita människorna från deras karma, men de kan i stor utsträckning ge den allvarligt bedjande hjälp i nödens stund, ge honom mod, kraft och uppmuntran att genomgå sitt lidande. De är osynligt närvarande överallt. Ingen människa är någonsin utom räckhåll för dem. De följer oss alla på vår väg, beredda att beskydda oss i de situationer där vi kan beskyddas, och att hjälpa oss i de situationer där vi av nödvändighet skall gå igenom vår mörka karma. Det är därför mycket nyttigt och klokt att vi formulerar vår situation i en bön. Den skall inte riktas till dessa väsen, utan i stället direkt till Gud, under begreppet "Fader vår! Du som är i himlen". Man kan också på samma sätt uttrycka sin tacksamhet och glädje över att vara till, om man känner det så. Även om man inte har förmågan att tro på bönen, bör man ändå be. Gud är inte så småaktig att han inte villkorlöst lyssnar på ett olyckligt väsens bön.«
(Martinus i DEV3, från st. 33.17)

Att använda *Fader vår* är ett sätt, men man kan så klart formulera sitt meddelande om hjälp eller stöd eller tacksamhet helt fritt också, vilket Martinus understryker i andra sammanhang.

I symbol nr 21 – ”Den eviga kosmiska, organiska förbindelsen mellan Gud och gudason 1” går Martinus igenom hur gudskontakten ser ut i de sex rikena som ett spiralkretslopp består av. I den symbolförklaringen finns även några olika scenarier för hur kontakten mellan oss jordmänniskor och våra skyddsänglar kan fungera.

Martinus förklarar att alla människor på jorden har skyddsänglar eller skyddsandar. Våra skyddsänglar är vanligtvis människor som vi har haft ett nära band till under tidigare liv. Det kan handla om någon som varit en god vän eller en kär släkting och som nu befinner sig mellan två fysiska liv. Dessa människor kan fånga upp våra tankar och önskemål telepatiskt och ge oss krafter eller impulser på ett sätt som gör att dessa ”energier” går in i vårt medvetande om vi är öppna för det. Men om vi ”sluter oss” i bitterhet eller martyrskap blir det betydligt svårare att nå fram till oss för våra skyddsandar. Martinus beskriver även att vi har en ordinarie skyddsande som följer vår utveckling under många liv. Denna individ är högt utvecklad och har lämnat reinkarnationsfasen i spiralkretsloppet.

Det är inte alltid våra skyddsandar skyddar oss mot mörkt öde. Ibland kan det vara att de för oss in i mörker och lidande istället. I de fall vi behöver ledas in i ett mörkt öde, är det vår ordinarie skyddsande som ansvarar och planerar för detta. Martinus säger på en frågestund [från Jönköping 1969] att en mor, som blivit skyddsande för sitt barn, inte kan leda sitt barn in i ett mörkt öde, det skulle vara alltför svårt för henne. Men vår ordinarie skyddsande är ett högt utvecklat väsen som är helt insatt i ”mörkrets mission” och även vet vad för slags karma vi behöver för att komma vidare i vår utveckling. Denne vår ordinarie skyddsande följer oss under många liv och har koll på vår kommande utveckling. Vi kan alltså känna oss helt trygga med att vi alla är i goda händer när det gäller vårt öde.

Martinus tar också upp att döden ibland kan vara den bästa utvägen för en människa på jorden, till exempel om man hamnat i ett krig och redan upplevt tillräckligt av krigets fasor i tidigare liv. Att dö kan alltså, i vissa fall, vara en lindrigare karma än att leva kvar i den fysiska världen. Allt detta har vår ordinarie skyddsande koll på. Borde man då vända sig till denna individ i sin inre bön? Nej, Martinus menar att det bästa är att använda begreppet *Fader vår* eller Gud när man vill ”koppla upp sig” mot högre makter. Detta för att vi mer och mer ska vänja oss vid att det är Gud vi möter i allt och alla samt att det är med honom vi korresponderar hela tiden. Hade vi haft möjlighet att se in i de andliga världarna för att få en inblick i hur Gud eller Försynen ”fungerar”, skulle vi se att den består av människor precis som här på jorden, bara med den skillnaden att de människor som ingår i Försynen alla har kosmiskt medvetande och stora psykiska eller telepatiska förmågor som vi här på jorden ännu saknar.

Bönens olika faser genom utvecklingen

Enligt Martinus förklaringar har alla levande väsen en inre kontakt med gudomen. Detta är en naturlig följd av att vi alla är en del av detta allsmäktiga gigantväsen – vårt *jag* är en del av Universums eller Världsalltets *jag*. Vidare menar han att det i oss finns en mer eller mindre aktiv automatfunktion i att vända oss till högre makter när vi befinner oss i en livsfara eller i mycket svår kris. Denna automatfunktion, som innebär att man vänder sig mot högre makter, visar sig på olika sätt i utvecklingen:

- Djuren har en inbyggd instinkt att ”ropa på hjälp” – med ett ”dödsskrik” – när de utsätts för en livsfara, detta trots att det knappast finns någon i den fysiska omgivningen som kan hjälpa dem. Till exempel när en gasell blir ihjälbiten av en leopard i vildmarken, vem eller vilka kan hjälpa gasellen i den situationen?

- De naturnära människorna har vanligtvis en instinktiv tro på andar och gudar i naturen, vilka de vänder sig till genom olika riter och ceremonier.
- Är man religiöst troende brukar det ingå att be till högre makter på olika sätt. Förhoppningsvis är man nöjd med det även om resultatet kanske inte alltid blir det önskade.
- Är man ateist känner man vanligtvis inget som helst behov av att be till högre makter, men kanske att ett slags "nödrop" till en högre makt kan ske i de fall ateisten upplever en stark dödsångest. Martinus menar att en sådan instinkt kan väckas till liv i en utsatt situation.
- Är man en "human materialist" som intresserar sig för den andliga världen kan det vara intressant att lära sig mer om den inre börens mekanismer och krafter.
- Har man ett långvarigt intresse för den andliga vetenskapen kan man ha övat upp en vana att praktisera inre bön i sin vardag för att få stöd och vägledning i de utmaningar man möter.
- Senare i utvecklingen när man börjar att få flera kosmiska glimtar har man övat upp en nära gudskontakt via inre bön.
- Och slutligen som kosmiskt medveten befinner man sig hela tiden i en nära korrespondens med "Fadern", "Världsalltet" eller "Livet".

Det är framförallt till människor som kan tänka sig att vi lever många gånger som sfinxväsen som Martinus förklaringar av inre bön kan vara intressant. En annan benämning för denna grupp av människor är *humana materialister*.

Genomgång av *Fader vår* utifrån Martinus förklaringar

I boken *Bönens mysterium* gör Martinus en genomgång av *Fader vår*, vilken han menar är den högsta formen av bön som man kan tänka sig. Här följer en genomgång av tankekoncentrationerna i denna bön utifrån Martinus förklaringar:

Fader vår, du som är i himmelen.

Med denna inledningsfras är det som att man öppnar en kanal till Försynen, "Guds lyssnarorgan", alltså till högt utvecklade väsen i de andliga världarna som har till uppgift att lyssna på våra böner samt att leda och övervaka vår utveckling på jorden. Frasen är även en hjälp till oss att fokusera på den telepatiska kontakten med Gud och försöka lägga andra tankar åt sidan.

Ordet "vår" visar att det är allas Fader, det vill säga att ingen är favoriserad av Gud. Orden "i himmelen" indikerar att det handlar om den del av Gud som befinner sig i de högre andliga världarna, alltså en del av Guds primära medvetande.

Helgat varde ditt namn.

Dessa ord kan man se som en slags hyllning till Gud. De är också en erkännelse av att man upplever att "allt är mycket gott", menar Martinus. Han menar även att man genom dessa ord ber om att kunna se att allt har en mening, vilket är detsamma som att man ber om att på sikt få kosmisk klarsyn eller kosmiskt medvetande. Att ha en förståelse av att allt i livet har en mening, även "mörkret", är en viktig grund för att kunna känna en stabil livsglädje och en inre harmoni oavsett yttre omständigheter.

Tillkomme ditt rike.

Denna tankekoncentration handlar om att man önskar att planen med mänskligheten ska förverkligas så att "Guds rike", det vill säga det riktiga människoriket, till slut kan uppstå på jorden. Detta är en lång process som i perioder behöver bestå av så kallad "forcerad utveckling", vilket innebär att det är stora katastrofer och krig på olika platser i världen. Här är det viktigt att komma ihåg att även dessa är en del av Guds plan för att få oss att bli färdiga människor. Just

lidandearfarenheter är ju grunden för en kommande varaktig fred, både hos oss själva och över hela världen.

Ske din vilja, såsom i himmelen så ock på jorden.

Denna fjärde del av bönen "Fader vår" ser Martinus som en fortsättning av den tredje delen, nämligen att Guds plan ska verka för att vi här på jorden ska bli färdigutvecklade människor. En önskan om att Guds vilja ska ske även på jorden kan också ses som en bön om att vi ska få krafter att få våra mänskliga egenskaper att växa för att vi på så sätt ska bli mindre och mindre av själviska och att själviskheten avtar även i vårt samhälle samt i hela världen. Med andra ord innebär det att vi ber om att vi på sikt ska kunna bekämpa vår intolerans och andra ofärdiga sidor i vårt medvetande.

Vårt dagliga bröd giv oss idag,

Denna del handlar om att man önskar att alla människor ska få en dräglig tillvaro utan att behöva "armbåga sig fram" eller leva på andras bekostnad. Runt 690 miljoner människor lever idag i vad som kallas för "extrem fattigdom" (se <https://unicef.se/fakta/fattigdom>). Många av dessa människor genomgår det som Martinus kallar för en *forcerad utveckling*, vilken kommer att göra att de tar stora steg framåt i utvecklingen samt att de i framtida inkarnationer får det betydligt bättre.

Tankekoncentrationen "Vårt dagliga bröd giv oss idag" innehåller även en önskan om att det på sikt ska bli ett mer jämlikt samhälle. (I bland annat *Livets Bog 1 och 4* beskriver Martinus framtidens samhällen med en betydande världsadministration.)

och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro,

Martinus inleder sin förklaring till denna del med att konstatera att den kan verka överflödig eller meningslös för de människor som tagit fasta på att "allt är mycket gott" och att "ingen kan lida orätt". Men Martinus betonar att ingen utvecklad människa kan vara oberörd av andra människors lidande. Speciellt om man oavsiktligen råkat skada en annan människa, till exempel genom en bilolycka, kan man lätt få dåligt samvete och känna skuld, trots att man själv inte var orsak till olyckan. Det är framförallt för att mildra samvetskval som denna sjätte tankekoncentration finns med, samtidigt som den även uttrycker en förlåtande inställning till de människor som varit "medier" eller "redskap" för att vi fått ett mörkt öde. Vi är ju den första orsaken till hela vårt öde, enligt karmalagen. För att undvika att hamna i bitterhet eller martyrskap är det klokt att försöka förlåta alla människor i sin omgivning som man upplever gör livet svårt för en själv på ett eller annat sätt och på så vis på ytan kan verka vara skuld till en del av våra svårigheter.

och inled oss icke i frestelse

Om vi saknar erfarenheter på ett viktigt område, måste vi göra misstag och sedan lära oss av dessa misstag och konsekvenserna, det är helt naturligt. Det ingår i den process Martinus kallar för "att äta av kunskapens träd" och som pågår under många liv för oss som sfinxväsen i vår utveckling ut ur djurriket för att komma fram till det riktiga människoriket. Men om vi redan har erfarenheter på området ifråga, då är det klokt att be om hjälp att kunna använda sig av dessa för att på så sätt inte göra om ett misstag som vi kan undvika om vi är tillräckligt uppmärksamma. Ordet "frestelse" har enligt Martinus förklaringar här betydelsen "mental lättja" som gör att man är ouppmärksam inom ett område som man egentligen redan har tillräckliga kunskaper om. Den sjunde tankekoncentrationen handlar alltså om att be om hjälp att hålla sig uppmärksam för att undvika att göra om ett misstag som man redan tidigare lärt sig tillräckligt av.

utan fräls oss ifrån ondo.

Denna del ser Martinus som ett supplement eller en fortsättning på den föregående delen. Han förklarar vidare att något "ont" inte kan existera i absolut bemärkelse i och med att allt mörker och alla lidanden är till för att föra oss framåt i utvecklingen mot ljus, harmoni och allkärlek. Utan

mörkret fanns inte den helt nödvändiga kontrasten till ljuset och ingen livsupplevelse vore möjlig. Men samtidigt bör vi göra allt i vår makt för att använda vårt redan befintliga erfarenhetsmaterial för att skapa ett så ljusst öde som möjligt för oss och för alla i vår omgivning. Martinus sammanfattar den samlade innebörden av tankekoncentrationerna sju och åtta på följande sätt:

»Hjälp oss, så att vi inte låter oss förledas till att ignorera vårt erfarenhetsmaterial, vår kunskap eller andras berättigade råd och vägledning, utan ständigt vidmakthåller vår förmåga att undgå det "onda" eller obehagliga som består i att återuppleva lidanden och smärtor som vi i själva verket har kunskap och förmåga nog till att undvika.« (Martinus *Bönens mysterium*, från kap. 16)

Detta kan vara lättare sagt än gjort om man befinner sig i ett tillstånd av uppgivenhet i vilket man inte orkar bry sig eller till och med önskar straffa sig själv. Därför är det klokt att ha med dessa delar i sin inre bön till Försynen som då kan försöka ge oss stöd och krafter så att vi kan ta oss ur vår mentala svacka.

Ty riket är ditt och makten och härligheten i evighet. Amen

Den sista delen i Fader vår kan ses som en hyllning eller en stor hängivenhet till Gudomen. Med "riket" menas här hela världsalltet medan "makten" innebär Guds styrning eller viljeföring i världsalltet. Ordet "härligheten" understryker att Guds styrning alltid är fullkomlig.

Martinus menar alltså att *Fader vår* är den mest fullkomliga bönen som kan manifesteras, eftersom den omfattar allt som man kan be om och vara säker på att det blir uppfyllt förr eller senare.

Inställningen vid inre bön

Syftet med den inre bönen är inte att man ska bli av med alla sina problem och lidanden, utan att man ska få kraft, stöd och trygghet i sitt liv för att kunna bära sina lidanden och kunna gå igenom olika typer av svårigheter. Martinus understryker ofta att man alltid bör lägga till "Ske inte min, utan din vilja" när man vänder sig till Gud om ett visst önskemål eller en förfrågan. Detta för att visa att man inser att det är Försynen som har överblicken och därför vet bäst vad som är mest gynnsamt för oss sett i ett långt perspektiv.

I kapitel 2 av *Bönens mysterium* beskriver Martinus att bönen inte är en Aladdins lampa när det kommer till att ge dem man älskar det man önskar dem av välgång och lycka. Allt som sker i våra liv ska ju passa in i vår utvecklingsresa och i den ingår både medgångar och motgångar. Däremot menar Martinus att den inre bönen kan ses som en slags *vit magi* som gör att man kan få den styrka som behövs för att man ska kunna gå igenom ett svårt öde eller de impulser som behövs för att fatta ett avgörande beslut. På så sätt kan vi övervinna alla våra svårigheter och kval inför stora val. Martinus beskriver att allt vad man ber om som går i riktning mot att kunna bli mer osjälvisk och kärleksfull mot andra kommer att på sikt bli bönhört. Detta kallar han för att "be i Jesu namn", vilket alltså är detsamma som att be med fokus på osjälviskhet.

Varför be om allt är precis som det ska vara?

Om allt är mycket gott och om Försynen styr utvecklingen på ett perfekt sätt, både när det gäller mänskligheten och för oss som individer, varför ska man då bry sig om att be? Här menar Martinus att denna kunskap, och för den delen all annan kunskap också, inte kan garantera en stabil livsglädje. Men genom att öva upp sin förmåga till inre bön kan man utestänga all sorg och allt mörker från sitt själsområde, menar Martinus. Samtidigt förklarar han att detta gäller när bönen kombineras med ett kosmiskt vetande. Han lägger även till att kroppsliga lidanden fortfarande kan förekomma, eftersom dessa vanligtvis inte försvinner genom bön. På sikt är målet med inre bön att få en nära och intim

kontakt med Gud. Det är denna kontakt som gör att vi en vacker dag "blir ett med Fadern" samt får en perfekt inre harmoni och livsglädje.

"Allt är mycket gott"

Martinus använder detta uttryck mycket ofta i sina texter. Det refererar till skapelseberättelsen i Bibeln (1:a Moseboken 1:31) där det i slutet står "Gud såg att allt som han hade gjort var mycket gott". Om man ser på livet som en helhet ur ett evighetsperspektiv, i så fall är allting hela tiden "mycket gott", eftersom allt lidande ingår i en plan för framtiden, men ser man på en viss händelse i ett lokalt perspektiv finns det hemskheter eller "onda ting" nästan överallt. När man läser Martinus texter gäller det att ha ett flerlivs- och även ett evighetsperspektiv påkopplat, annars går det inte att få ihop det.

Martinus sju levnadsråd

Vi avslutar detta kapitel med de så kallade sju levnadsråden från Martinus. I tidskriften Kosmos kom en läsare med följande fråga 1933:

"Hur är det möjligt för någon människa att nå den tolerans som Herr Martinus talar om? – Det finns många människor som jag inte kan tolerera eller älska och jag kan inte inse hur jag någonsin skulle kunna uppnå det."

På vilken Martinus svarade på följande sätt:

»Att älska sin nästa beror inte bara på viljan utan är liksom t ex musikbegåvning baserat på medfödd talang. En medfödd talang är återigen ett resultat av en eventuellt genom flera liv permanent föregående träning eller uppövning. Denna uppövning resulterar slutligen i talangens kulmination, och individen framträder då som ett geni på ifrågavarande område.

Beträffande uppövningen av den moraliska genialiteten eller den fullkomliga förmågan att älska sin nästa sker denna till stor del automatiskt genom upplevelsen av lidanden och är således för den delen utanför viljans kontroll. Men jag skall här nämna några få av de viktigaste momenten hos den sidan av uppövandet av nämnda förmåga, som är viljan underkastad och varmed individen medvetet kan arbeta på sin egen förkovran mot en sann eller fullkomlig manifestation av kärlek.

1. Uteslut begreppet "fiender" ur ditt medvetande.
2. Tag aldrig till genmäle inför vrede, förtal eller andra former av obehag som riktas mot dig.
3. Säg aldrig själv något ont om någon eller något.
4. Var absolut sann och ärlig i alla livets förhållanden.
5. Var absolut opåverkbar av smicker, beröm eller tadel.
6. Var aldrig med om att dräpa, sårå eller lemlästa.
7. Låt aldrig din tanke avvika från att syssla med på vilket sätt du absolut bäst kan tjäna dina medväsen; då utför du den allra högsta form av yoga eller den fullkomligaste träningen av den del av utvecklingen, som är ställd inom din viljas räckvidd och som i förening med den övriga delen av livets egen bearbetning av din natur slutligen skall föra

dig fram till den moraliska genialiteten eller omskapa dig till att utgöra det fullkomliga väsendet eller en "gudamänniska".« (Martinus i tidskriften *Kosmos* 1933 nr 3)

Ordet "yoga" i citatet ovan betyder förmodligen *övning av sitt sinne*. Ingen av punkterna ovan är alldeles enkel. Till exempel kan det vara ytterst svårt att inte svara med en viss irritation när man möter någon typ av kritik eller obehag från andra. Det behövas mycket träning innan man fullt ut lyckas "vända den andra kinden till" i alla lägen.

Sammanfattning i tre punkter

En del av vad vi tagit upp i detta kapitel kan sammanfattas på följande sätt:

Se livet som en inre resa och en korrespondens med Gud

Genom Martinus analyser av livet kan vi förstå att vi är sfinxväsen mitt i en fantastisk inre resa där vi ska göra oss av med alla rester av djuriska tendenser i vårt medvetande. Denna resa går från enpolighet till dubbelpolighet under många liv i den fysiska världen. Vi är alltså på väg att lämna djurriket och gå in i "det riktiga människoriket". Våra inre "poler" kommer sakta i balans. Genom våra lidanden får vi en utökad medlidandeförmåga och en förmåga att älskar alla människor. Vår livskunskap växer i takt med att vi får tillgång till mer och mer intuition när känslöenergin och intelligensen kommer i balans i vårt medvetande. Vår förmåga att se livet som en korrespondens mellan oss och gudomen ökar allteftersom vi närmar oss visdomens port och den stora födelsen. Vi får samtidigt en förståelse för att allt som vi möter är vår egen karma och att den mörka delen av vårt karmaskördande är till för att vi ska utvecklas mot att på sikt bli färdiga människor eller *kristusväsen*.

Öva på kärleksfullhet och aktsamhet

Försöka leva mycket uppmärksam, aktsamt och kärleksfullt i medveten närvaro. Öva på att acceptera att man själv och andra inte kan vara annorlunda, än vad som just nu är fallet. Man kan arbeta med sig själv i små steg mot en inre harmoni – då växer på sikt, sakta men säkert, en inre livsglädje och tacksamhet fram. Bakslag i detta arbete är helt naturliga, eftersom vi ännu är *sfinxväsen* och att vi först i framtiden kommer bli *kristusväsen*.

Praktisera inre bön

Vi kan alltid be om hjälp, stöd och vägledning med hjälp av inre bön. Man kan be flera gånger om dagen om allt möjligt. Man kan även passa på att tacka för sådant man upplever som något fint eller skönt. Man kan till och med tacka för de utmaningar man möter, eftersom det är tack vare dem vi kommer vidare i utvecklingen. I den andliga världen finns kärleksfulla väsen som lyssnar på våra innersta tankar och genom inre bön kan man förmedla sina önskemål till dem, det vill säga till *Försynen*. Man kan öva upp en förmåga för inre bön så att den blir som ett intimt samtal med Gud. Det är klokt att alltid lägga till *ske inte min utan din vilja* när man ber om något, eftersom våra skyddsandar vet bäst vad vi behöver för vår framtida utveckling mot att bli *kristusväsen*.

7. Avslutning – Allt ordnar sig på sikt

I detta avslutande kapitel finns lite av varje som har med Martinus världsbild att göra. En del har berörts i tidigare kapitel, andra saker är nya. Låt oss börja med en av de största livsfrågorna, nämligen den om "döden".

Vad händer när vi dör?

Vi vet att vi alla en gång ska lämna tillvaron här på jorden. Om det är så att vi har en inre odödlig livskärna, bestående av vårt jag och vårt övermedvetande, och lever flera liv i den fysiska världen för att på så sätt utveckla vårt medvetande på olika sätt, vad sker i så fall mellan två inkarnationer? Martinus kallade ibland döden för "födelse nummer 2" i och med att man, enligt hans förklaringar, föds in i den andliga världen när man lämnar livet på jorden. Han menar att man går igenom fyra olika faser mellan två inkarnationer. Här följer en överblick av dessa fyra *faser, zoner* eller *sfärer*.

1. Övergångsfasen, även kallad "skärselden"

I de fall man haft mycket rädslor och oro vid dödsögonblicket kan denna fas vara obehaglig. Även ilska och bitterhet ger upphov till en besvärlig första tid efter den fysiska döden. I korthet kan man säga att de tankar och känslor som man har när man lämnar den fysiska kroppen finns kvar i medvetandet under den första tiden som "död". Ett materialistiskt synsätt på livet kan göra det svårare i övergångsfasen eftersom man då vanligtvis inte alls är inställd på en existens efter döden. I värsta fall kan en nyligen avlidna människa hamna i en slags mardröm med irrgångar som kan upplevas som ett "helvete", men det är bara ett temporärt tillstånd. Förr eller senare ber man om hjälp att få komma bort från obehaget man upplever och i samma ögonblick träder specialister till. Det är nämligen först när man ställer in sig på att be om hjälp som hjälpen kan ges i denna sfär. Dessa specialister kallar Martinus för skyddsandar eller skyddsänglar. De är människor som befinner sig på det andliga planet och har stor kännedom i psykologi samt vad som gäller i de andliga världarna. Hur de visar sig för den olyckliga nyss avlidna personen kan variera och beror på vad "den döde" förväntar sig. Handlar det om en soldat som dött i krig kan specialisterna till exempel visa sig som sjukvårdspersonal.

I bästa fall är man vid dödsögonblicket avslappnad och beredd på en övergång till en annan livsform. Då möts man, i en ljus och upprymd känsla, av kära vänner och släktingar som också befinner sig mellan två liv. Oavsett om övergångsfasen är behaglig eller obehaglig, behöver man i den vänja sig vid de nya förhållandena som gäller i den andliga världen. Under denna process får man hjälp av skyddsandar som har till uppgift att ta hand om nyligen avlidna människor, men detta kan alltså ske först när den "döde" öppnar sig för att ta emot en sådan hjälp.

2. "Paradiszonan" eller hobbyzonen

Efter övergångsfasen kommer man till en "paradiszon". Hur denna zon ser ut beror helt på vad man har för intressen, hobbies och önskemål. Här kan man leva ut alla sina drömmar på en mängd olika sätt. Det kan göras individuellt eller tillsammans med andra som är på samma våglängd och vill uppleva liknande saker som en själv. Detta sker alltså i den andliga världen, vilken kanske kan beskrivas som en mycket avancerade VR-värld uppbyggd av strålformig materia. Paradiszonan består egentligen av många olika "världar" eller sfärer, vilket gör att alla får uppleva sin form av "paradis". Martinus beskriver att man till exempel kan uppleva oändliga jaktmarker, sköna konstverk som sträcker ut sig i naturen, att man deltar i religiösa ceremonier eller att man har ett fint sommarhus vid havet. Man har också möjlighet att spela hjälte i olika miljöer och uppleva olika typer av äventyr. Allt detta på ett sätt som upplevs som helt verkliga och fantastiska för de inblandade. Det är bara fantasin och ens tankeförmåga som sätter gränserna för vad man kan göra i den andliga världen eftersom materien här "lystrar till tanken" som Martinus uttrycker det. Alla får alltså uppleva de

saker som är ett paradys för dem själva. När man tröttnat på ett "äventyr" eller en viss situation går man vidare till en annan "värld".

3. De högre andliga världarna

När man känner sig mätt på vistelsen i paradyszonen, lämnar man den för att gå igenom de högre andliga världarna, vilka Martinus kallar "det riktiga människoriket", "visdomsriket" och "den gudomliga världen". Här lever människor som för länge sedan har lämnat reinkarnationscykeln eftersom de är färdiga människor som inte längre behöver någon "utbildning" i den fysiska världen. Här pågår aktiviteter som vi bara delvis kan uppleva på vår nuvarande utvecklingsnivå. Många jordmänniskor går igenom dessa världar i ett slags töckentillstånd utan detaljerade upplevelser. Men om man har ett stort intresse och stora förmågor inom någon vetenskap eller konst kan man ha ett inspirerande utbyte av framtida forskningsområden eller konstvärldar på sin "resa" igenom de högre andliga världarna. Martinus nämner också att de som har ett stort intresse av det kommande "människoriket" på jorden, här kan ta del av hur detta kommer att utformas i framtiden.

4. En förberedelse i salighetsriket

Efter en underbar "semester" i olika andliga världar är det dags att samla sig för en ny inkarnation. Då går man in i en inre vila i vilken man upplever minnen från tidigare liv. Minnena upplevs här ljusare och mer behagliga än de var vid själva händelsen – Martinus använder begreppet "guldkopior" för dessa härliga och guldkantade minnen. (På liknande sätt kan det vara för en gammal människa som med längtan tänker tillbaka på sin barndom.) Genom dessa minnen fylls man med en stor lust att på nytt få uppleva "äventyr" i den fysiska världen. Från detta tillstånd "dras" man in i ett foster när tiden är mogen och passande förutsättningar uppstår, vilket vanligtvis betyder när ens kommande föräldrar haft samlag och en spermie går in i ett ägg som gör att det uppstår elektriska krafter vilka möjliggör för en "diskarnerad ande" att knytas till ägget och på så sätt starta processen för en fosterbildning och en ny inkarnation. (Numera kan en befruktning också göras med hjälp av specialister, till exempel vid en så kallad provrörsbefruktning. I de fallen menar Martinus att starten av inkarnationen inte sker helt naturligt och att det därför finns en risk att fler och fler människor förlorar förmågan att fortplanta sig om denna process genomförs i flera generationer.)

Martinus beskriver att vi befinner oss mellan två fysiska liv ungefär lika länge som vårt senaste liv varade, men det kan variera en hel del beroende på längtan eller mättnad. Speciellt för människor som dör som barn eller ungdomar kan det gå betydligt fortare att komma tillbaka, eftersom dessa unga människor vanligtvis har en stor längtan efter att få fortsätta livet i den fysiska världen.

I korthet kan man säga att livet mellan två inkarnationer till den allra största delen är helt fantastiskt. Efter en första tillväjningsfas, som alltså kan vara obehaglig, får vi uppleva en mängd underbara saker och umgås med kära vänner från förr. Martinus nämner att man också kan se tillbaka på tidigare liv man haft i den fysiska världen och även få information från en skyddsande om vad man ska gå igenom under den kommande inkarnationen. På så sätt laddas man med inspiration och livskraft för att starta ett nytt liv i den fysiska världen. Detta kan vara en av orsakerna till att vi i de allra flesta barn ser en härlig livskraft, livsglädje och upptäckariver. De är med andra ord laddade och förberedda för fortsättningen av deras utveckling som "sfinxväsen" eller "övergångsväsen" mellan djur och människa.

"Genom dödens port"

Martinus beskriver i sin lilla bok *Genom dödens port* hur övergången från den fysiska världen till den andliga världen kan gå till för barn, ungdomar, medelålders respektive människor som dör av ålderdom. Han understryker att det är mycket individuellt hur den första tiden efter "döden"

gestaltar sig, men att det ändå finns en del generella drag beroende på den fysiska åldern vid dödsögonblicket.

Livet efter den fysiska döden för ett barn

När ett barn dör är det i regel inte frågan om någon besvärlig övergång till den andliga världen. Ett barns tankar är vanligtvis flyktiga och går lätt att påverka om man vet hur man ska möta barnets behov och önskemål. Martinus beskriver att det finns människor på det andliga planet som utstrålar en stark kärlek till barn och har en speciell förmåga att hjälpa och vägleda de små efter den fysiska döden. Barn som just lämnat sin fysiska kropp kan känna rädsla eller obehag, men dessa tankar är lätta för skyddsandarna att suggerera bort från barnets medvetande, vilket gör att barnet fort känner sig trygg och älskad av "himlens" mycket kärleksfulla barnspecialister. Förmodligen tas även barnets längtan efter sina nära och kära på jorden bort, detta för att barnen ska kunna fokusera på allt det underbara som finns i den andliga världen och inte känna sorg för det som de varit tvungna att lämna i förtid. För ett barns del kan den andliga världen handla om fantastiskt livfulla sagor, äventyr och underbara lekar. Säkerligen finns det gott om roliga lekkamrater också i denna sago- och lekvärld. När barnet till slut blir mätt på dessa underbara upplevelser får det hjälp att gå igenom de intellektuella sfärerna fram till minnessfären som Martinus även kallar för salighetsriket. Väl där fylls individen med minnen från tidigare inkarnationer och en längtansenergi till att få komma tillbaka till den fysiska världen för att fortsätta sin utveckling. Denna energi förenas vid rätt tillfälle med energierna från en befruktningsprocess som gör att individen inkarnera på nytt med ödesmässigt passande föräldrar. Hela processen från "döden" till en ny födelse kan gå på några få år, detta för att individen inte har speciellt mycket att "processa" från sin tid på jorden som ju var kortvarig.

Det är alltså i vanliga fall inget stort lidande för barnet att dö. Det stora lidandet ligger i stället hos familjen som barnet lämnade. Eftersom de inte vet att barnet har det mycket bra och eftersom de känner en mycket stor längtan efter det, blir det ofta ett livslångt lidande för de närmast anhöriga. Men Martinus menar att man under en djup nattsömn kan vara samman med personer som lämnat det fysiska livet och att man på det sättet kan hålla kontakten med människor som stått en nära utan att man är medveten om det här på det fysiska planet.

Livet efter den fysiska döden för en ungdom

För en ungdom som är mitt uppe i till exempel studier, nära relationer och har sina dagar fyllda med aktiviteter kan en plötslig död göra att det tar ett tag för hen att förstå vad som hänt. Har den fysiska döden inträffat vid en trafikolycka och den berörda unga människan är materialist kan det hända att individen gång på gång går igenom händelseförloppet just före dödsögonblicket, likt en obehaglig dröm. Denna "genomgång" kan upplevas av klärvoajanta personer vid olycksplatsen, beskriver Martinus.

Men om den fysiska döden föregåtts av en tids sjukdom blir övergången vanligtvis lättare för ungdomen, eftersom hen då haft tid att förbereda sig på det väntande nya livet under de andliga besöken "nattetid", alltså under den djupa sömnen. Oavsett hur döden inträffar kommer den unga människan förr eller senare att öppna sig för att få hjälp av de skyddsandar som finns beredda att ta hand om individen, men för att det ska kunna ske måste alltså den avlidne själv ställa in sig på att vilja ta emot hjälp. Hur en skyddsande visar sig i den första kontakten kan variera mycket. Martinus ger följande beskrivning:

»I den andliga världen lyder den psykiska materien viljans och tankens bud, och därför kan den hjälpande anden med sin vilja och tanke forma sin andliga kropp och visa sig i den gestalt som i den givna situationen är till största gagn och hjälp. Kanske är skyddsanden ett väsen som under sitt liv i den fysiska världen har känt den som skall

hjälpas, och skyddsanden kommer då att visa sig i den kända gestalten för att kunna vara till tröst och gagn och vägledning. Det finns också den möjligheten att den som behöver hjälpen känner att en läkare, en sjuksköterska eller liknande hjälpare från den fysiska världen skulle vara den riktiga hjälpen, och då kommer väsen som liknar dem att visa sig, och de kommer att suggerera bort de mörka tankarna från den olyckliga människans medvetande och så småningom göra honom eller henne förtrogen med vad som skett och hjälpa vederbörande till rätta och föra honom eller henne till den andliga sfär som för ögonblicket är på våglängd med de tankar och känslor som är de dominerande i medvetandet.« (Martinus i småboken *Genom dödens port.*)

Martinus använder ofta orden "suggerera bort" i samband med övergången från den fysiska till den andliga världen. Exakt hur det går till är svårt att veta, men det verkar som att de andliga väsendena kan utestänga en del av den nyss avlidnes minnen och även fjärma en del av personligheten. Syftet med detta är att göra individen helt redo för "paradistillståndet" som består av en andlig sfär som passar in på de intressen som personen ifråga har. Eftersom det inte får förekomma några negativa sidor här måste alla de ofärdiga sidorna i medvetandet stängas ute. På så sätt kan man säga att det bara är en del av personens medvetande som kan användas, men å andra sidan är den helt kärleksfull.

Livet efter den fysiska döden för en medelålders person

I denna beskrivning märks det att Martinus är färgad av sin tid, 1940-talet i det här fallet. Han tar nämligen upp två exempel på personer som dör som vuxna: en man som har fullt fokus på sin karriär och en kvinna som är hemmafru och känner oro för barnen. När det gäller kvinnan får hon i övergångsfasen lära sig att hon inte behöver laga mat och sköta om hemmet längre. Hon får hjälp från skyddsandarna att se att hennes barn får den hjälp de behöver i den fysiska världen. Kvinnan kan även få möjlighet att sända barnen kärlek och omsorg i det fall hon blir en av skyddsandarna för dem. Exakt hur det går till kommer Martinus inte in på, men gissningsvis får man någon typ av utbildning i hur det går till när man är skyddsande innan man får prova på det som någon form av "lärling" och sedan längre fram kan sköta "yrket" på egen hand.

När det gäller mannen som dött i exemplet som Martinus ger, kan det vara svårt för honom att acceptera det nya läget. Om individen ifråga är mycket materialistiskt inställd finns en risk att han fastnar i gamla vanor. Detta kan av klärvoajanta personer uppfattas som att mannen "går igen", till exempel på sin före detta arbetsplats. Men om mannens verksamhet istället var avsedd för att i första hand hjälpa andra människor blir övergången lättare, eftersom det går lätt att hitta en liknande verksamhet i de andliga världarna. Oavsett mannens inställning till det tidigare livet i den fysiska världen så kommer han förr eller senare att öppna sig för att kunna få hjälp av skyddsandar som då kan leda honom vidare in i en passande andlig sfär.

Livet efter den fysiska döden för en gammal människa

Den övergång som en människa får när hon dör av ålderdom med frid i sinnet beskriver Martinus som "den skönaste form av död en jordisk människa kan uppleva". Han gör i texten *Genom dödens port* målande beskrivningar av hur "den gamla människan" upplever sig själv i ett fantastiskt skönt och frigtillstånd i vilket hon får möta vänner från förr som också är på det andliga planet mellan två inkarnationer. Man får uppleva otroligt sköna världar och alla man möter är som strålande änglar. Det är alltså en underbar tid som väntar alla gamla människor på andra sidan, även om den första tiden kan bli lite besvärlig i de fall man dör med ångest eller i bitterhet i medvetandet. Men så fort man fått hjälp att bli av med eventuella disharmonier blir livet efter den fysiska döden ett fantastiskt skönt paradiset som är helt anpassat efter ens egna intressen och önskemål.

Vi kan så klart inte veta med säkerhet vad som händer efter den så kallade döden, men om Martinus beskrivningar stämmer har vi inget att vara rädda för den dagen vi själva ska lämna den fysiska världen. Inte heller behöver vi känna oss oroliga för nära och kära som gått över till andra sidan. Förr eller senare får alla det underbart i de andliga världarna.

Meningen med livet och mörkrets mission

Här kommer tankar kring ytterligare två stora livsfrågor, nämligen *vad som är meningen med livet och varför det finns så mycket lidande i världen.*

Som förhoppningsvis har framkommit i de tidigare kapitlen är vi mitt inne i en mirakulös utvecklingsresa där vi går från att vara *sfinxväsen* till att successivt blir mer och mer humana och mindre själviska, för att till sist bli genier i humanitet och allkärlek, vilket Martinus likställer med att vi blir *kristusväsen*. Ett stort delmål i vår eviga utvecklingsresa är alltså att vi ska bli "färdiga människor" med kosmiskt medvetande om några tusen år. Martinus gjorde uppskattningen att stora delar av mänskligheten kommer att ha nått fram till kosmiskt medvetande inom 3000 år.

Detta skulle betyda att vi har cirka 20 inkarnationer på oss att gå från till exempel C-stadiet (heterosexuella människor som ofta är "äktenskapligt rastlösa"), via H-stadiet (polutvecklade, produktiva och kärleksfulla människor som ännu kan ha ett familjeliv) och I-stadiet (homosexuella människor som börjar få kosmiska glimtar och inte längre kan bli förälskade) till att komma in i J-stadiet (psykiskt dubbelpoliga människor med kosmiskt medvetande). I så fall skulle det kunna betyda att man har cirka 6 liv för att helt komma över till H-stadiet och sedan cirka 6 liv för att helt komma över till I-stadiet och ytterligare cirka 6 liv för att nå fram till den stora födelsen och därmed komma in i J-stadiet. Det kan så klart även gå fortare än så, kanske räcker det med cirka 9 liv (3 + 3 + 3). Poängen här är att visa att det inte är någon stress med vår utveckling. Vi har många inkarnationer på oss och kan kosta på oss att ta livet med ro om vi känner för det. (Se kapitel 6 för en genomgång av A-K-stadierna.)

Vi har alltså gott om tid för att i perioder ta det lugnt, och även för att leva ut våra önsknings och behov (och ta konsekvenserna av dem i de fall de är skadliga för oss, vår kropp eller andra) samt att prova oss fram i livet för att försöka hitta något som vi tycker om att göra och känner inspiration för, vilket inte alltid är det lättaste. Vi har även tid för att i perioder "gå vilse i livet" och känna oss osäkra på vad vi ska göra med vårt liv. I sådana fall får man försöka ha tålamod, tillit och förslagsvis ta hjälp av bödens kraft för att på så sätt hitta rätt i livet på lite sikt. Vilshet och osäkerhet är helt naturliga inslag när instinktenergin blir allt mindre i vårt medvetande samtidigt som det råder en viss stress i samhället och hos många människor. Det är som att livet är en tävling där man vill vara stark och duktig för att visa sig bättre än andra och även hinna med så mycket som möjligt på den relativt korta tid man tror sig ha i den fysiska världen.

"Vi lever bara en gång"-tanken kan alltså ge upphov till både stress och ångest hos människor som inte känner sig nöjda med sitt nuvarande liv. Samtidigt menar Martinus att ettlivstanken och materialismen haft en stor betydelse för utvecklingen i västvärlden. Den har nämligen bidragit till att många i väst haft fullt fokus på att få ordning på fysiska lösningar. Detta i kombination med det kända klimatet har skyndat på den materiella och tekniska utvecklingen på ett sätt som nu är till stor glädje för mänskligheten.

Det kan vara bra att då och då påminna sig själv om att vi ännu är *sfinxväsen* eller *sårade flyktingar mellan två riken*. Slutfasen av djurriket är i perioder mycket svår, vilket som sagt är helt naturligt. Vi behöver alla gå igenom olika typer av utmaningar och lidanden för att på sikt kunna komma över till det riktiga människoriket. Det ingår i livet för oss *sfinxväsen*. Vilken inställning vi har till våra

svårigheter är ett av de stora övningsfälten (se nedan). På sikt kommer vi alla att komma igenom dessa i perioder av svåra tider och närma oss I-stadiet, där livet är betydligt angenämare än på C-stadiet ur många synpunkter.

I de fall man redan nu är homosexuell eller har en skiftande sexuell läggning är det sannolikt istället vägen via E-stadiet (människor med en svängande sexualitet, hög moralisk nivå och stor begåvning) som gäller, det vill säga några liv för att helt komma in i E-stadiet och sedan några liv för att komma helt över till I-stadiet och därifrån vidare till J-stadiet. Av detta följer att alla människor förr eller senare kommer att bli I-människor.

Martinus beskriver I-människan på bland annat följande sätt:

»I-människan är den fullkomligaste eller mest utvecklade av de ännu oinvidga jordmänniskorna. Hon står över alla andra jordmänniskor i kärleksfull moral och levnadsart. Hon kan helt enkelt inte nännas göra någon varelse förtret, varken djur eller människor eller ens växter. Att ett sådant väsen är vegetarian är helt självklart. Det står högt över det juridiska rättsväsendet, dess lagar och förordningar. Om jorden uteslutande vore befolkad av I-människor, skulle detta rättsväsen vara helt överflödigt, eftersom dessa människor lever och andas i en moral som är kulminerande rättfärdighet, och i sitt hjärta hyser en nästakärlek som blott kan få dem att manifesteras fred, glädje, lycka och välsignelse åt allt och alla.« (Martinus i LB5, från st. 1882)

I-människan är i stort sett en färdig människa. Det finns bara några små rester kvar i medvetandet av "tröskelns väktare" (själviska tendenser) som hindrar henne från att ta steget helt över till att bli J-människa med kosmiskt medvetande. Det handlar förmodligen också om att hjärnan behöver vänjas vid att kunna bära mer och mer intuition och fler kosmiska glimtar för att på sikt kunna ha ett kosmiskt medvetande permanent. Martinus igen om I-människor:

»De äger en intuitiv förnimmelse av en Gudoms existens och att det sålunda måste finnas en verklig ledning bakom universum. De känner att allting i verkligheten måste representera ett nyttigt ändamål, hur ofullkomligt eller ont det än kan te sig. Genom denna sin starkt utvecklade intuitiva förmåga kommer I-människan förr eller senare att börja motta "kosmiska glimtar", vilka ju är förelöpare eller begynnande tendenser till upplevelsen av den stora födelsen eller invigningen, som skapar permanent kosmiskt medvetande.« (Martinus i LB5, från st. 1882)

Förr eller senare kommer vi alla att nå till det stadiet och får då mer av harmoni och livsglädje i vårt liv. Men vad har denna vår kommande framtida utveckling med vad som är meningen med livet nu att göra? Jo, det kan vara en hjälp för en själv att förstå vart vi är på väg i livet och vad som krävs för att vi ska nå fram till att få en varaktig och stabil inre harmoni. Men självklart är syftet med dessa analyser om vår framtida utveckling inte att vi ska ha fokus på hur livet kommer att bli i framtida inkarnationer. De ska istället ses som en förståelsegrund till att det finns en mening med alla våra svårigheter och utmaningar på vårt nuvarande övergångsstadium. Med andra ord kan man säga att vi sfinxväsen inte alltid kan vara framgångsrika i livet, eftersom vi behöver olika typer av motgångar och lidande för att komma vidare i utvecklingen mot att bli "färdiga människor".

Trots att vi befinner oss i en av de svåraste perioderna i hela spiralkretsloppet finns en hel del att hämta inspiration och livsglädje ifrån här på jorden. Många finner spänning och livsglädje i parförhållanden och familjelivet. Dessa områden kan utgöra både högsta lycka och högsta olycka, beroende på en mängd olika omständigheter. Tanken är att vi alla ska få uppleva både lycklig

parförhållandekärlek med harmoniska familjeförhållande och i perioder även så kallad "olycklig kärlek" med kaotiska familjeförhållanden. Här finns verkligen mycket att uppleva och "leva ut".

Alltefter "hunger och mättnad"-principen kan vi göra erfarenheter inom parförhållande-sfären ännu under flera liv i den fysiska världen. Utöver detta stora område finns det mycket inom både *skapande* och *upplevande* att utforska och inspireras av. Exakt vad man vill lära sig att skapa och vad man vill uppleva är upp till var och en att prova sig fram till och planera för. Det behöver inte vara stora saker, det viktiga är att man försöker göra det man gör med inlevelse och i kontakt med livet. Man kan alltså säga att vi i nuvarande liv själva har till uppgift att fylla det med mening så gott det går. Det kan handla om allt möjligt som ger inspiration och livslust, gärna tillsammans med andra människor eftersom vi alla i grund och botten är sociala varelser som mår bra av mänskliga relationer även om just dessa kan ge upphov till stora utmaningar och lidanden. I perioder kan man behöva vilopauser från intensiva relationer med andra människor, men på sikt kommer vi alla att känna glädje av nära kontakter med likasinnade personer. (Martinus nämner hur framtidens människor kan komma att leva i gemensamma palats i naturnära områden där det finns gott om skapande och upplevande i en kärleksfull miljö för alla som bor där och dess besökare.)

Har man svårt att hitta en mening i sitt liv kan man försöka att göra något för andra för att se om det kan ge en känsla av betydelse och mening, vilket är Martinus är inne på i följande citat som handlar om hur Jesus uttryckt sig om att tjäna andra:

» - Säger han inte på ett ställe:"... liksom Människosonen har kommit, inte för att låta sig tjäna, utan för att tjäna ..."! - Är inte det stora budet, som går ut på att man skall älska sin nästa som sig själv, själva kulminationen av att tjäna andra? - Och är det inte just denna medvetandeform som i och med detta bud har ställts upp som målet för varje människas mentala träning och utveckling? - Vad skulle de av Jesus uppställda idealen och föreskrifterna annars tjäna till? - Och hur skulle man kunna tillägna sig dem utan träning och övning?» (Martinus i LB3, från st. 872)

Här har vi ett mycket stort övningsfält. Man kan börja "i det lilla" och försöka att hjälpa någon som har behov av stöd eller en önskan om att få en tjänst utförd. Om det känns svårt att komma igång med en tjänande inställning, kan man prova att använda inre bön för att få vägledning i hur man kan gå tillväga och för att få inspiration till att hjälpa andra.

Om ingenting tycks fungera för att få en känsla av meningsfullhet i livet kan man antingen söka professionell hjälp eller acceptera att man i perioder behöver ta sig fram i livet utan att känna någon större mening med det. "Acceptera mera" och försöka glädjas i det lilla utan stora ambitioner eller förhoppningar i livet, kan vara en väg väl värd att prova en tid. Man kan även påminna sig om att efter regn kommer sol, det vill säga att alla jobbiga perioder förr eller senare går över för att ge plats åt mer av harmoni och livsglädje. Meningslöshet och lidande är i sig meningsfulla om man ser på dem ur ett flerlivsperspektiv. Vårt lidande hjälper oss nämligen att på sikt bli mer ödmjuka, humana och kärleksfulla.

Martinus kallar "mörkret" eller "det onda" för *det obehagligt goda*. Helt uppenbart fungerar ett sådant resonemang endast om man ser oss som eviga väsen som lever många gånger i den fysiska världen. Skulle man lyfta ut förklaringen om det "obehagligt goda" ut flerlivssammanhanget kan det göra att humant inställda människor helt vänder ryggen till. Ja, även med flerlivsperspektivet kan många människor känna avsky mot tankar som "allt lidande är ett obehagligt gott" och "ingen kan lida orätt". Detta är sannerligen ett mycket känsligt område. Därför är det viktigt att understryka att alla Martinus livsanalyser tar utgångspunkt i att vi är eviga levande väsen och att vi lever många gånger i den fysiska världen som utgör "livets skola".

Det är också viktigt att poängtera att alla människor behöver gå igenom en lika stor mängd lidande under sin resa ut ur djurriket. Ingen av oss kan nå fram till en stabil harmoni och livsglädje utan att vårt medvetande slipas av och poleras till att skina som en andlig diamant. Ett sådant slipande och putsande sker just genom de lidanden, svårigheter och utmaningar vi går igenom här i den fysiska världen. Därför är dessa delar helt centrala i "meningen med livet" för oss *sfinxväsen* eller *sårade flyktingar mellan två riken*. När man väl börjar att förstå det, kan det bli lite lättare att se en mening i sitt eget lidande och i allt som sker här på jorden, trots att det många gånger kan ta emot och kännas förfärligt när man ser andra lida eller själv befinner sig i en svår period.

Bara för att man utgår ifrån att mörkret har en viktig roll att spela i ens egen och mänsklighetens utveckling, betyder det inte att man ska vara känslökall eller likgiltig inför andras eller sitt eget lidande. *Lagen för tillvaron* eller *det högsta budet* eller *kärlekslagen* går ju ut på att man ska älska sin nästa som sig själv och det gudomliga i varje levande väsen över alla skapade ting. De människor som just nu upplever ett stort lidande, är de som mest behöver ett kärleksfullt stöd. Samtidigt understryker Martinus att det är i vår *nästa* som vi har vårt största arbetsfält, vilket innebär att det är de människor som är i vår närhet som vi bör fokusera mest på i vår ambition att vara kärleksfulla och stödjande mot, efter vår förmåga.

Meningen med livet kopplat till "mörkrets mission" är ingen lätt sak att behandla eller för den delen att ta till sig. Mycket mer om detta finns att läsa i Martinus egna böcker.

Teodicéproblemet

Teodicéproblemet förklaras i nationalencyklopedin med följande ord:

"term införd av Leibniz för problemet om det ondas existens i en värld som antas vara skapad av en Gud som är både god, allvetande och allsmäktig."

(Leibniz, 1646-1716, var en tysk matematiker och filosof.)

I Martinus världsbild är Gud, gigantväsendet som finns i allt och alla, både god, allvetande och allsmäktig. Samtidigt existerar i högsta grad "det onda" som lidande och mörker i livet. Men Martinus menar att lidandet och mörkret inte existerar som något absolut ont, utan som något som är helt nödvändigt för vårt eviga liv (utan kontraster ingen livsupplevelse) och som dessutom krävs för att vi sfinxväsen på lång sikt ska kunna bli fullkomliga människor. Krångligare än så behöver en "lösning" på teodicéproblemet inte vara.

Skapa, uppleva och utvecklas

Enligt psykiatrikern Victor Frankl kan man fylla sitt liv med mening genom framförallt: **1) skapande eller utförande av en uppgift; 2) ett fullständigt upplevande med kärlek; 3) inställningen till motgångar och det ofrånkomliga lidandet i livet.** I samband med dessa punkter talar han om vikten av att uppfylla "kreativa värden", "upplevelsevärden" och "inställningsvärden" i sitt liv för att på så sätt fylla det med mening. Victor Frankl är bland annat känd för att ha skrivit om sina upplevelser i de fyra koncentrationsläger som han överlevde under andra världskriget. I sina böcker understryker han vikten av att successivt kunna ändra sig själv och även kunna ändra sin inställning till livet för att uppnå ett välmående. Meningen med livet ändras eller utvecklas under livets gång, vilket är viktigt att vara medveten om.

De tre områden som nämndes ovan känns väl igen från Martinus analys av det levande väsendet och dess utveckling i den fysiska världen, nämligen i: **1) skaparförmågan; 2) upplevelseförmågan och en utökad kärleksförmåga; 3) träning i att ta motgångar och vår utveckling av medlidandeförmågan genom eget lidande.** Genom att meditera över dessa tre delar och aktivt arbeta med dem kan man

skapa mer av mening i sitt eget liv. När det gäller *skapande* och *upplevande* finns det massor av olika sätt att praktisera dessa förmågor. Om man försöker skapa och uppleva med kärlek är mycket vunnet för kärleken är själva grundtonen i universum, menar Martinus. Lyckas man komma på våglängd med denna grundton blir man till glädje och välsignelse för ens omgivning, vilket kan sägas vara målet med vår nuvarande utveckling.

Vår inställning till livet

Eftersom vår inställning till livet är en av de allra viktigaste funktionerna för vår förmåga att ta oss fram i livet med gott mod, kommer här några avslutande tankar kring *vår inställning till livet*.

Ett välkänt ordspråk lyder: *Det finns inget dåligt väder, bara dåliga kläder*. Det kan verka lite väl klämkäckt, speciellt när det verkligen är busväder och man måste gå ut fast man egentligen inte känner för det (heja alla hundägare!). Men detta talesätt pekar faktiskt på själva kärnan i det mesta som berör vårt psykiska mående, nämligen inställning vi har till olika typer av svårigheter eller utmaningar i våra liv. Om vi upplever att vi blir "drabbade" av något eller "utsatta" för en handling, tyder detta på att vi känner oss mer eller mindre orättvist behandlade – det är synd om oss, vi borde ha ett lyckligare öde och att vi är värda något bättre. En sådan inställning kan lätt leda till någon form av offerkänsla eller martyrskap. Det kan vara mycket lätt att hamna i en sådan sinnesstämning, vilket ofta sker utan att vi är helt medvetna om det. När vi befinner oss i en sådan sinnesstämning förstår vi inte meningen med att vi är här på jorden. För vi är ju här just för att lära oss att bemästra våra negativa tankar och utmanande känslor. Vi är här för att lära oss att alltid tänka logiskt och handla kärleksfullt – hur skulle vi kunna lära oss det om vi inte fick alla de utmaningar vi möter i våra liv?

När det gäller martyrskap understryker Martinus att den "inställningen" ställer till det för oss.

»Martyrskap och glädje kan lika lite förenas som olja och vatten. Och härtill kommer så vreden och bitterheten mot den andra människan, vilka hela tiden håller henne i ett opponerande spekulationstillstånd. Men vrede och bitterhet kan inte heller de förenas med normal livsglädje. Och eftersom bibehållandet av den absoluta sundheten i kropp och själ omöjligt kan befrämjas på annat sätt än just genom normal livsglädje, ser vi här hur en sådan människa i verkligheten, fastän omedvetet, tyranniserar sig själv genom att hålla vredes- och martyrtankarna vid liv. Eftersom alla tankar är strålkraft, vilken inte bara genomströmmar och leds genom hjärnan utan även genomströmmar atom- eller mikrostrukturen i såväl blodet och muskulaturen som nerverna, är det inte likgiltigt vilka tankearter som på detta sätt går genom organismens mikroliv och organ. Eftersom glädjetankar utgör den normala livskraften i den animaliska organismens struktur, blir denna livskraft alltså skadad i samma grad som människan är fylld av vredes-, depressions- och martyrtankar. Och när livskraften är skadad betyder det i sin tur att den inte har tillräcklig kapacitet att befrämja den normala livsfunktionen, som uteslutande ska ge utslag i en permanent livsglädje. Och detta, att man saknar krafter till att befrämja den normala dagliga livsfunktionen, kan endast förnimmas som "trötthet". Trötthet är inget annat än symtom på bristande livskraft.« (Martinus i artikeln *Onaturlig trötthet* som finns i boken *Kosmiska lektioner*)

För att undvika att hamna i martyrskap och bitterhet eller irritation och missnöje kan man behöva ändra på sin inställning till sig själv och till vad livet har att bjuda. Men detta är ju lättare sagt än gjort, speciellt när man har sviktande livsglädje och livskraft. Det kan bli som en ond spiral: en låg livsglädje med negativa tankar, vilka ger en brist på livskraft som påverkar livsfunktionen negativt, vilket ger en låg livsglädje. Alltså, våra *tankar* påverkar vår *livskraft* som påverkar vår *livsfunktion* (hur vi fungerar i livet) som påverkar vår *livsglädje* som påverkar våra *tankar*.

Mycket förenklat kan man beskriva två olika former av "livsenergi" på följande sätt:

- 1) *Positiva tankar => livskraft => god livsfunktion => livsglädje => positiva tankar*
- 2) *Negativa tankar => svag livskraft => sviktande livsfunktion => låg livsglädje => negativa tankar*

Här är det värt att poängtera att "utsvävningar" under tidigare liv som påverkat en del av våra talangkärnor negativt kan göra vår livsfunktion nedsatt på olika sätt, vilket gör att livsenergi snurrar trögare än för människor som inte har sådana utmaningar att hantera på samma sätt. Diagnoser inom NPF – neuropsykologiska funktionsnedsättningar – blir mer och mer vanligt i vårt samhälle, vilket förmodligen delvis beror på händelser och handlingar under tidigare liv.

Även blandningen av våra medvetandeenergi har en stor betydelse här. Till exempel kan en blandning av instinkt och tyngdenergi ge en stark "livsmotor", men samtidigt en större eller mindre grad av omedvetenhet kring sina egna brister och svagheter som förr eller senare leder till problem, lidanden och en försvagning av livskraften. Likaså kan en blandning av en del instinkt och tyngdenergi med en intelligensövertikt över känslenergin göra att man har en stark "livsmotor", vanligtvis med en viss omedvetenhet om livets andliga dimension vilket kan leda till en livskris om till exempel någon i ens närhet dör eller blir allvarligt sjuk. Den stabilaste "livsmotorn" över ett helt liv, eller flera liv, är den som baseras på en harmoni mellan en utvecklad känslenergi och en lika utvecklad intelligens eftersom en sådan kombination gör att man fungerar väl i både med- och motgångar.

En tredje faktor för hur väl livsenergi rullar är så klart vår inställning till oss själva.

Inställningen till oss själva

Inställningen till oss själva beror mycket på vår självbild. Självbilden bör vara så neutral som möjligt. Vi har alla en del svaga sidor och en del starkare sidor. Vi handlar alla efter våra tidigare erfarenheter. Kanske är vi missnöjda med något i vår personlighet, kanske hade vi hoppats på att uppnå mer i livet. Kanske tror vi oss vara mer kärleksfulla och utvecklade än vad vi egentligen är – i så fall kommer vi förr eller senare genom "livets tal" att få lära oss den hårda vägen hur det verkligen står till med vår utvecklingsnivå. *Högmod går före fall*, som ordspråket säger. Men ett sådant fall är återigen till för att hjälpa oss så att vi på sikt får en bättre självinsikt och en mer balanserad självbild.

Oavsett bakgrund och nuvarande livssituation är vi alla "gudasöner", alltså levande väsen med ett evigt jag eller "det gudomliga något" i oss. Vi jordmänniskor är sfinxväsen som gör så gott vi kan. Vi har kommit en bra bit i utvecklingen som ska föra oss ut ur djurriket, men vi har ännu en hel del kvar att jobba med hos oss själva. Dock är det ingen stress med vår utveckling, vi har många liv i den fysiska världen på oss. Tålamod och uthållighet är viktiga grundbultar i alla långsiktiga processer. Dessutom är det en stor fördel att ha en förlåtande inställning till sig själv, speciellt när det kommer bakslag eller misslyckanden i ens liv. Vi behöver lära oss att acceptera att vi har de talangkärnor vi har tillfället har i vårt övermedvetande. Vi kan inte över en natt bli genier i att tänka positivt, känna allkärlek eller förlåta allt och alla eller bli experter inom ett visst område – allt sådant tar mycket lång tid. Att lyfta sig i sitt mentala *hår*, det är något som inte *går*. Men att använda inre bön för att få hjälp och stöd för att komma vidare i utvecklingen går utmärkt.

En annan viktig del är att inte gräma sig över sådant som gått fel i ens liv eller längta tillbaka till sådant som varit. Visst kan det vara klokt att analysera det som hänt, försöka lära av våra misstag och känna tacksamhet för saker man fått uppleva, både behagliga och obehagliga (som hjälpt oss utvecklas), men fokus bör ligga på det vi upplever nu och på hur vi kan forma vår framtid.

»Vägen till livet är inte att stanna upp vid något som är föråldrat eller hör det förgångna till, utan i stället att iaktta det "något" som i dag är den verkliga "nutiden" och

"framtiden". Det är inte "det förflutna", utan "framtiden", som i nuet är Guds vilja och därmed kulminationen av "allkärleken" och "världsfreden".« (Martinus i LB4, från st. 1490)

Vi kan alltså med fördel se framåt när det gäller synen på oss själva och våra liv. På lång sikt kommer vi alla att bli genier i allkärlek och bidra till "världsfreden", det vill säga ett behagligt liv på alla sätt i harmoni och livsglädje över hela jorden. Vägen dit är lång och periodvis svår, vilket (som vi varit inne på tidigare) är helt naturligt. Viktiga steg på den vägen är att bygga upp en välgrundad förståelse för sig själv, vilket innebär att vår inställning till oss själva successivt blir förstående, omhändertagande och stödjande. Vi är alla livsdiamanter, bara ännu inte helt färdigslipade.

Inställningen till andra människor

Som vi tagit upp flera gånger tidigare kan det vara klokt att försöka tänka på följande sätt om sina medmänniskor:

- De handlar alla utifrån sina tidigare erfarenheter och kan inte vara annorlunda än de är just nu.
- Vår kontakt med dem kan ses som en korrespondens med Livet eller Gud.
- De är medier för vår egen karma som kommer tillbaka till oss, vilken kan vara *ljus* (behaglig) eller *mörk* (obehaglig).
- Olika typer av människokontakter utgör den bästa formen för övning i att försöka tjäna andra, förlåta andra och älska andra.

Martinus menar att det är genom att praktisera sådana tankesätt som vi kommer närmare "den stora födelsen" för att bli invigda som färdiga människor med kosmiskt medvetande. Här följer ett exempel på hur han uttrycker detta i sitt huvudverk *Livets Bog*:

»Som vi genom detta verk redan har lärt oss, finns det endast en absolut väg som leder till de högsta världarna, till kosmiskt medvetande eller den stora födelsen. Denna väg är den fullständiga utrensningen från medvetandet av de djuriska tendenserna eller det så kallade "onda", så att den totala nästkärleken blivit det absolut primära i hela ens manifestation och livsföring. Men denna utrensning och väsendets totala omskapande av sig självt från djur till människa är inte något som kan ske genom en ögonblicklig viljeakt på samma sätt som man genom en sådan viljeakt kan stå och gå eller klä sig på ett visst sätt. Men genom en permanent praktisering i att göra det goda, genom att träna sig i att tänka gott om dem som förföljer och hatar en, genom att bedja om förlåtelse för den vrede, vars yttringar man inte mäktade förhindra, genom att leva för att tjäna andra levande väsen och således, med få ord, att helt vara inställd på att vara till glädje och välsignelse för allt man kommer i beröring med, så förvandlas man på ett helt naturligt sätt i överensstämmelse med naturens egen skaparmetod. Naturen företar sig ingenting språngvis utan höjer varje företeelse från det ena stadiet till det andra genom sina små hårfina utvecklingssteg. På samma sätt måste också djurets förvandling till människa ske. Genom denna utvecklingsprocess försiggår förvandlingen inte häftigare än att de latent kosmiska organen eller hjärnområdena i motsvarande grad blir omdanade och anpassade till de svängningar som de högsta energierna framträder i.« (Martinus i LB6, från st. 2003)

Martinus beskriver här en gigantisk process som behöver ta tid. Som tur är har vi många liv på oss. Och som tur är kan vi ta hjälp av den inre bönen, bland annat för att be om förlåtelse för vredesytringar och annat som i efterhand inte känns bra, men som "man inte mäktade förhindra" i stunden.

Inställningen till det vi möter i livet

På liknande sätt som folk säger "Det finns inget dåligt väder, bara dåliga kläder" skulle man kunna säga, i förhållandet till vår inställning i livet och vår utveckling som sfinxväsen ur ett flerlivsperspektiv: *Det finns inga dåliga människoöden, bara ofärdiga tankeflöden.* Fast dåliga människoöden finns det så klart väldigt många av, om man ser på dem "lokalt" eller ur ett ettlivsperspektiv, därför kan detta uttalande upplevas som cyniskt och känslolokalt. Men sett ur ett flerlivsperspektiv blir det annorlunda, speciellt om man ser karmalagen som en *utbildningsprincip* och inte som en *straffprincip*. Alla svåra människoöden finns till som hjälp för att vi jordmänniskor ska komma vidare i utvecklingen och för att vi på sikt ska kunna ändra på våra ännu inte färdigutvecklade tankeflöden. Det är nämligen först när våra tankeflöden är helt i harmoni med "det högsta budet", *älska din nästa som dig själv och Gud över alla ting*, som de kan sägas vara färdigutvecklade.

Martinus menar att vi människor på jorden håller på att omvandlas till att bli till "Guds avbild" och vara "honom lika" (från skapelseberättelsen i Mos 1:26), det vill säga att alla människor på mycket lång sikt ska bli färdiga människor med kristusmedvetande, vilket är detsamma som att ha färdigutvecklade tankeflöden. I denna process har vi jordmänniskor kommit olika långt, men det är ju ingen tävling. I Martinus symbol nr. 33 "De djuriska och de mänskliga tankeklimaten" ges en överblick över de faktorer som påverkar våra tankeflöden i övergången från sfinxväsen till kristusväsen. Symbolen kallas ibland för "slipssymbolen" eftersom den visar olika tankeklimat i formen av tolv färgglada slipsformade figurer. Den kan vara mycket intressant att studera för alla som vill fördjupa sig i Martinus beskrivningar av vår utveckling som sårade flyktingar mellan två riken. I den behandlas även vårt *enpoliga tillstånd* och vårt *dubbelpoliga tillstånd*, vilka starkt påverkar våra tankeflöden på olika sätt samt vår inställning till det vi möter i livet.

Vi behöver lämna kverulantstadiet

En benämning som Martinus använder för en människa som lätt kritiserar andra, och alltså har ofärdiga tankeflöden i sitt medvetande, är "kverulant". Han använder begreppet "kverulantstadiet" för att beskriva det utvecklingssteg på vilket det ännu finns en hel del tyngdenergi i medvetandet som gör att kverulanten då och då blossar upp, blir irriterad, vresig, missnöjd eller hetsig. Det är som att tyngdenergin ligger och pyr i medvetandet, vilket lätt kan leda till att "gnistor" slår ut vid en motgång eller ett irritationsmoment, speciellt då den inre obalansen är påtaglig hos individen ifråga. Om två kverulanter möts och om de ser olika på en för dem viktig fråga kan det resultera i ett rejält gnistregn av tyngdenergi med muntliga påhopp och försvarsattacker. Detta utvecklingssteg är helt naturligt i omvandlingen från sfinxväsen till kristusväsen.

Genom egna lidanden samt genom problemlösning av olika slag kommer känslöenergin och intelligensen till slut att få övertaget över tyngdenergin i medvetandet, vilket lyfter människan över kverulantstadiet. I *Livets Bog 2* tar Martinus upp detta, bland annat i följande citat.

»Efter hand som väsendet blir berikat med erfarenheter av lidandet, omskapas det mer och mer till att kunna använda kultiverad känsla som medvetenhetsmaterial. Väsendet blir explosionsenergin överlägset. I dess medvetande råder nu lugn och frid. Och väsendet framträder alltmer som den riktiga "människan", höjd över "kverulantstadiet". Hon förlåter sina fiender. Hon vet, att deras levnadsart är något naturligt och självklart. Hon vet, att tyngdenergin rasar i deras kött och blod och att de har för litet känslöenergi för att kunna behärska den och att de därför inte kan vara annorlunda än de är. Ett väsen kan ju inte bekämpa ett gift, till vilket det inte har något motgift. Den människa som begär något sådant kan inte vara särskilt högt utvecklad utan är själv i allra högsta grad en representant för dem som "inte vet vad de gör". Hon är ännu ett väsen som inte

har intellektualitetsenergierna som ledande medvetenhetsmaterial.« (Martinus i LB2, st. 335)

Med "intellektualitetsenergierna" menar Martinus just kombinationen av en utvecklad känslöenergi och intelligens samt en begynnande intuition. Uttrycket "inte vet vad de gör" anspelar på det Jesus sa om sina bödlar då han hängde på korset och bad till Gud: *Fader, förlåt dem, de vet inte vad de gör.* (Luk 23:34). Denna inställning är den högsta inställning man kan nå och den utgör själva modellen för hur en färdig människa agerar och tänker oavsett vad hon själv går igenom eller upplever.

Från "djävulsmedvetande" till "kristusmedvetande"

Symboliska begrepp som Martinus ofta återkommer till i sina texter till är *ragnarök, domedagen, djävulsmedvetande* och *kristusmedvetande*. Här följer ett försök att reda ut dessa begrepp och koppla dem till vår utveckling ut ur djurriket.

Ragnarök och domedagen

Som nämndes i kapitel 5 är *ragnarök* och *domedagen* synonyma begrepp i Martinus världsbild. De handlar om den period i mänsklighetens utveckling som pågår nu och som består av *forcerad utveckling*, vilket innebär att det är miljoner och åter miljoner av människor som genomgår ett mycket stort lidande. I "domedagen" ingår de stora krigen och alla typer av katastrofer. Vi kan räkna med att den större och större utbredningen av narkotikaanvändning också är en del av denna period som vi ännu inte sett alla konsekvenser av, eftersom det kan ta många år eller ända fram till nästa liv innan en långvarig användning av narkotika eller alkohol gör utslag i en människas medvetande. Martinus kallar en sådan negativ påverkan på talangkärnor i övermedvetandet för "den svarta elden" (se symbol nummer 75).

Människor kan på så sätt och vis föra krig mot sig själva, mot sina psykiska förmågor i sitt medvetande och övermedvetande, dels genom långvariga negativa eller bittra tankar och dels genom intag av giftiga ämnen som påverkar deras talangkärnor för kommande inkarnationer. Detta ger olika former av problem och lidanden som i sin tur ger nya erfarenheter och kunskaper. Efter att man gått igenom konsekvenserna av nedbrytningen av vissa talangkärnor, till exempel i form av psykiska funktionsnedsättningar, kommer man i framtiden noga akta sig för liknande "utsvävningar". Det finns alltså en orsak till att en del människor absolut inte vill använda narkotika, alkohol eller nikotin.

Smärtsamma erfarenheter ger förr eller senare stora insikter i livet. Martinus använder ibland formuleringen att vi ska *lära känna skillnad på "gott" och "ont"*, vilket just innebär att vi genom att erfara konsekvenserna av ett visst levnadssätt eller tankesätt lär oss om det leder till behag eller obehag. I detta sammanhang använder han även uttrycket *äta av kunskapens träd* som har samma innebörd – göra olika typer av smärtsamma erfarenheter för att på så sätt få nya kunskaper.

De yttre krigen är förstås också en del av ragnarök eller domedagen, alltifrån de stora världskrigen ända ner till de lokala konflikterna på individnivå som kan förgifta samvaron mellan människor och ge upphov till osämja till exempel på arbetsplatser eller i familjer. I symbol nummer 19 – "Genom invigningens mörker (Helvete eller ragnarök)" – visar Martinus vad mentaliteten "öga för öga, tand för tand" ger för resultat. I korthet: krig föder krig eller konfliktinställning föder konflikter. Martinus gjorde en del förutsägelser kring kommande stora krig som han såg skulle utspelas och ha sin start i "Arabien", det vill säga Mellanöstern med omnejd. Han nämner även att han såg två nya världskrig vara i antågande tätt inpå varandra tidsmässigt. Samtidigt förklarade han att Skandinavien kommer att vara förskonat från dessa stora katastrofer eftersom den humana utvecklingen har kommit rätt långt här redan.

”Djävulsmedvetande”

Här följer ett citat från *Livets Bog 6* där Martinus fiktivt beskriver hur Gud förklarar för en ”gudason”, i detta fall en färdig människa, vad hon upplevde i den period som vi jordmänniskor nu lever i:

»Med denna din tilltagande "mänskliga" begåvning skapade du dig ett öde eller en livsepok fylld av obehagligheter. Den i dig alltjämt härskande "djuriska" naturen blev genom din begynnande "mänskliga" intelligens eller begåvning överdimensionerad. Din värld blev kulminationen av lidande. I den "kultur" som du och dina likasinnade skapade dog miljoner människor av svält. Miljoner människor dog av sjukdomar. Andra miljoner blev invalider eller dog i krig. Alla förde krig mot alla. Kilometervida fält med krigargravar visar, vad det kostar för ofärdiga människor att leva tillsammans med ofärdiga människor. Otaliga är här sorgerna och bekymren. Olyckliga äktenskap och skilsmässor hör nästan till det gängse. Föräldrar har sorg av sina barn, och barn har sorg av sina föräldrar, ja lämnas mycket ofta helt i sticket av dessa och överlämnas åt främmande människors godtycke, såvida de inte redan förföljts och dräpts i sitt moderliv.« (Martinus i LB6, från st. 2089)

Det är alltså kombinationen av en mänsklig intelligens med de kvarlevande djuriska tendenserna som gör att jordiska människor kan skapa saker som atomvapen, klusterbomber, koncentrationsläger, narkotikakarteller, traffickingnätverk och liknande. Denna kombination kallar Martinus för ”djävulsmedvetande” just för att understryka att det är något annat än ett vanligt djurmedvetande. Det är bara vi sfinxväsen eller övergångsväsen som kan ha djävulsmedvetande.

Angående barn som ”dräpts i sitt moderliv” gör Martinus analyser även av detta. Eftersom det handlar om en människa som är på väg att påbörja en ny inkarnation bör denna process inte avbrytas genom ett ingrepp, det vill säga genom abort. Ett sådant avbrytande av den första delen av reinkarnationsfasen skapar nämligen problem för individen som just laddat sig med energi för att åter födas i den fysiska världen. I de fall abort utförs behöver individen återgå till salighetsriket för att på nytt samla kraft för ett nytt inkarnationsförsök.

Martinus menar att man i framtiden inte kommer att göra aborter, med undantag för de fall där det finns en risk för kvinnans liv. Samtidigt förklarar han att det i framtiden kommer att vara ordnat för att alla barn som föds att de får en stabil och trygg uppväxt, antingen hos sina biologiska föräldrar eller hos andra kärleksfulla människor som har som specialintresse att ta hand om barn. Men allt detta ligger långt i framtiden. Att det idag finns ett behov att avbryta graviditeter är helt naturligt, sett från det utvecklingsläge vi befinner oss i nu, men trots det menar Martinus att de miljontals ”fosterdråp” som äger rum varje år i världen är en del av mänsklighetens ”djävulsmedvetande”.

Handlingar som utförs av människor med ”djävulsmedvetande” ger upphov till enorma mängder död och lidande över hela jorden, men det är ändå inte något absolut ont utan tillhör det som Martinus kallar för ”det obehagligt goda”. Dessa handlingar behövs nämligen för vår utveckling ut ur djurriket. Genom ”domedagen” eller det lidande som är resultatet av djävulsmentaliteten, skapas en allt större medlidandeförmåga i vårt medvetande, vilket sakta men säkert gör att vi omvandlas till ”färdiga människor” med kosmiskt medvetande eller ett *kristusmedvetande*.

Sista stegen mot att bli en färdig människa, mot att få ”kristusmedvetande”

Allteftersom våra lidandeerfarenheter och andra erfarenheter gör oss mer och mer utvecklade ändras en hel del för oss, hos oss och i oss. Här följer exempel på sådant som med största sannolikhet väntar oss på det personliga planet under våra sista utvecklingssteg mot att bli färdiga människor.

Medvetandeenergierna ändras successivt, vi lämnar kverulantstadiet

Allteftersom vi utvecklas får vi mer och mer av känslenergi, intelligens och intuition i vårt medvetande, medan mängden instinkt och tyngdenergi minskar. Detta gör att vi på sikt blir lugna, kärleksfulla och fredsälskande väsen med en hög intellektuell förmåga.

Omsorgen om andra och omsorgen om vår kropp ökar, vi ändrar vår kost

När vår kärleksförmåga har vuxit sig stark vill vi inte på något sätt utsätta andra levande väsen för lidande. Vi vill inte sårta eller skada våra medmänniskor, djuren eller naturen. Vi vill då även ta väl hand om vår egen organism som består av miljontals små mikroindivider. Detta gör att vi helt går över till en växtbaserad kost och undviker alla former av "gifter" så som alkohol, tobak och andra droger. (På ännu längre sikt kommer vi att leva på frukter och bär, allteftersom vår fysiska organism blir mer och mer förfinad och anpassad för en kost som i stort sett inte alls berörs av den dräpande principen.)

Polerna kommer mer och mer i balans, vi slutar bli förälskade

Martinus beskriver vår inre struktur i detalj. Vårt *jag* ("det gudomliga något", vår "fasta punkt"), som är helt oföränderlig, tonar in i vårt *övermedvetande* som består en speciell slags energi, den så kallade *moderenergin*. Vårt jag och vårt övermedvetande kan sägas utgöra vår eviga väsens kärna. I vårt övermedvetande finns myriader av *talangkärnor* som styr alla automatiska processer i vår organism och i vårt medvetande. Två av dessa talangkärnor kallas för *den feminina polen* och *den maskulina polen*. Förhållandet mellan dessa poler avgör bland annat vårt kön. Under utvecklingen från djur till människa förändras vi från att vara *enpoliga väsen* till att bli mer och mer *dubbelpoliga väsen*.

Enpoligheten ligger bakom bland annat förmågan att bli förälskad och längtan efter att bilda familj. När vår motsatta pol (den maskulina för kvinnan och den feminina för mannen) närmar sig ett jämviktstillstånd med vår ordinarie pol (den feminina för kvinnan och den maskulina för mannen) avtar förmågan att bli förälskad och längtan efter att bilda familj försvinner. Även de sexuella preferenserna ändras, från att under många liv främst bestått av penetreringssexualitet går de mot mer och mer att bestå av kyss- och smeksexualitet. Allt detta kan ligga långt in i framtiden för många människor, men kommer successivt att ske hos oss alla allteftersom vi närmar oss I-stadiet (se kapitel 6). Denna utveckling är inget man ska försöka skynda på, den kommer helt naturligt när en mättnad på förälskelser och äktenskap uppstår. Även en mättnad på intima förhållanden med en individ av det motsatta könet uppstår så småningom hos oss alla, menar Martinus. Under en period i vår utveckling kommer vi därför att bli homosexuella utan förälskelsetendenser. På ännu längre sikt blir vi allkärleksväsen som verkligen älskar alla människor.

Intresset för konst och vetenskap ökar, vi blir genier

Allteftersom den motsatta polen utvecklas uppstår ett ökat intresse för sådant som ligger utanför familjelivet. Martinus beskriver hur intresset för konst och vetenskap växer ju mer vi närmar oss det riktiga människoriket. *Vetenskap* innefattar här även den andliga vetenskapen. När det är en balans mellan känsla och intelligens kommer mängden intuitionsenergi att växa i oss, vilket gör att vi alla i framtiden blir genier inom något eller några områden som vi övat mycket på under flera liv.

Vi blir mer och mer ödmjuka och kärleksfulla, vi får intuitionsglimtar

Smärtsamma erfarenheter under många liv gör oss successivt mer och mer ödmjuka och kärleksfulla. Denna utveckling sker parallellt med att vi får mer och mer intelligensenergi i vårt medvetande. Balansen mellan en väl utvecklad känslenergi och intelligensenergin gör att intuitionsenergin kan träda in i vårt medvetande. Detta sker till en början glimtvis eftersom vårt medvetande och vår

fysiska organism ännu inte är redo för en stor mängd intuitionsenergi som är den kraftfullaste energin som finns.

När en människa börjar närma sig att vara en "färdig människa", uppstår något som Martinus benämner *kosmiska glimtar* i medvetandet. Dessa "glimtar" är mycket intensiva intuitionsupplevelser genom vilka man ögonblickligen kan få insikter om till exempel sin odödlighet eller sin utveckling genom reinkarnationen. En sådan "kosmisk glimt" är fantastisk för den som får uppleva den, men i vanliga fall har personen som upplevt en intuitions-glimt svårt att förklara för andra vad den innebär och hur den kunde ske, vilket är helt naturligt, för varken vetenskapen eller gemene man känner till detta fenomen eller hur intuitionen kan verka i en människa. Intuitionsenergin är ännu en blind fläck eller ett mysterium för de allra flesta på jorden. Om några hundra år kommer det att vara helt annorlunda, menar Martinus. Då kommer många människor att ha haft en eller flera kosmiska glimtar och även fått en mycket bättre teoretisk förståelse av vad intuitionen innebär vad gäller egenupplevd kunskap om livet. Men bara för att en människa fått uppleva en kosmisk glimt innebär det inte att han eller hon är färdigutvecklad på alla områden. När de ofärdiga sidorna kommer fram uppstår en viss disharmoni eller ett mörkt öde, vilket ger nya erfarenheter och mer utveckling.

Hjärnan påverkas och vår aura blir rundare, vi kommer i balans och görs redo för den stora födelsen

Martinus nämner att det finns latent delar av vår hjärna som successivt aktiveras för att kunna bära intuitionsenergin när vi är tillräckligt utvecklade för det. Detta kan ske först när vi helt behärskar vår tyngdenergi och inte längre kan bli arga, irriterade eller förnärmade. Martinus nämner även att den aura av energier som finns runtom vår fysiska kropp går från att ha varit oval till att bli mer klotformad (se symbol nr. 76 och nr. 77). Vad gäller vår fysiska kropp kommer den att bli mer och mer androgyn i framtida inkarnationer, det vill säga att kvinnor blir mindre "kvinnliga" och män blir mindre "manliga" både till det yttre och i det inre.

En själslig kris kommer innan den stora födelsen

Precis innan man får uppleva sin kosmiska invigning eller den stora födelsen går man normalt igenom en själslig kris som kan beskrivas som en "mental uppgörelse" med sig själv. Martinus beskriver hur jordklotsväsendet är inne i en sådan kris nu, vilket ger upphov till disharmoni i dess medvetande som för oss upplevs som oroligheter i världen med konflikter och kriser av olika slag.

»Genom sin kris och sin uppgörelse med sig självt blir alltså jordjaget i stånd att lära känna och erkänna sitt medvetandetilstånd såsom mindre fullkomligt. Och i kraft av denna kunskap och detta erkännande blir det i stånd att döma sig självt till skapandet av en för dess mikroväsen lyckligare, fullkomligare och därför kärleksfullare framtida tillvaro. *Detta är "den förlorade sonens" sista syn, sista beslut, sista vilja. Det är detta som blir slutfacit i varje högre själslig kris. Det är detta som framträder i Jesu medvetande i Getsemane, då han utbrister: "Fader, ske icke min, utan din vilja." Detta är alltså "domedagens dom", dess facit och kulmination. Därefter leder vägen endast till Fadern. Hans närhet är den "nya himlen" och den "nya jorden", hans omfamning är kärleken, som är ljuset, lyckan och saligheten.*« (Martinus i LB3, från st. 667)

För jordklotsväsendet rör sig denna uppgörelse med sig själv förmodligen om en kortare tid (kanske några "jordtimmar" eller "jorddagar"), men denna process upplever vi under flera hundra år. Jesus kris i Getsemane pågick uppskattningsvis några timmar på natten innan han var klar över vad han skulle gå igenom för att fullborda sin "fysiska" mission på jorden.

Vi går igenom den stora födelsen och får kosmiskt medvetande

Själva den process som leder fram till aktiveringen av latent centra i hjärnan som gör att medvetandet kan utökas till ett kosmiskt medvetande, kallar Martinus för "den stora födelsen".

Kosmiskt medvetande är detsamma som kristusmedvetande. En människa som gått igenom den stora födelsen är alltså en kosmiskt medveten människa eller ett kristusväsen. Man säga att en människa efter den stora födelsen är en "färdig människa", men det betyder inte att utvecklingen tar slut där. Den kommer alltid att fortsätta, enligt Martinus förklaringar om vår utveckling i *spiralkretslopp*.

I ett föredrag 1942 gav Martinus följande beskrivning av hur vi kan komma att uppleva intuitionsenergin i vårt inre en vacker dag under en kommande inkarnation.

»De människor som har lidit mest, är också de som förstår och förlåter mest. Genom att låta bli att ta parti för den ena eller andra makten, genom att behålla lugnet och jämvikten intakt, genom att skänka vår omgivning en kärleksfull förståelse, oavsett vad omgivningen gör mot oss eller tycker om oss, börjar livet öppna sig för oss, och enheten i det hela visar sig för oss. Genom att handla på det sättet, kan ni plötsligt en dag komma att få uppleva något fantastiskt, oftast när ni minst av allt väntar er det. Det kan inträffa när ni står och betraktar ett vackert landskap ute i naturen, eller när ni sitter hemma i ert vardagsrum, att ni plötsligt känner en enorm salighetsförnimmelse. Ut från er strålar ett väldigt ljus som förbinder er med omgivningen, med hela den övriga världen. Ni upplever det som en väldig eld, som blir till en låga. Denna upplevelse kallar jag för ett elddop, men den är mer än det. Den skulle i verkligheten inte betyda någonting, om den bara var en syn, en upplevelse. Men denna upplevelse medför, då denna "eld" påverkar hjärnan, att vissa celler eller centrum, som tidigare var latent, nu öppnas, och allt det som tidigare var oklart för er, strålar nu med en gränslös klarhet för er. Ni är med om denna egendomliga upplevelse, att oavsett vart ni riktar era tankar, tillhandahåller tingen sina hemligheter för er så klart, att ni kan analysera allt som ni upplever. Ni ser med egna ögon att "tusen år är som en dag, och en dag som tusen år". Ni upptäcker att "tiden" blott är något som hör till den fysiska kroppen, att den är ett fysiskt ting, en skapad realitet, och att det som verkligen är ni, ert jag, finns bakom den fysiska kroppen och aldrig kan förgå. Samtidigt som detta eldhav omsluter er, förnimmer ni Gudomen. Detta är inte så lätt att förstå, och ni menar kanske att Gudomen i ett sådant ögonblick gott kunde säga: "Jag är Fadern", så att ni lättare kunde förstå det, men detta låter sig inte sägas med ord. När det är den verkligt personliga upplevelsen av Fadern, hörs det inte i ord, utan det förnims med varenda nervtråd att man står inför den eviga Fadern. När man personligen har upplevt detta, kommer det senare att vara omöjligt att se tingen som åtskilda.« (Martinus i ett föredrag vilket senare blev en artikel med namnet *Det sanna gudsförhållandet*.)

Låter det för bra för att vara sant? Eller kanske för otroligt eller naivt för att kunna vara sant? Det är i så fall helt naturligt. Allt som är okänt för oss upplevs lätt som fantasier eller något naivt. En möjlig inställning till det Martinus beskriver ovan kan vara: Det låter otroligt, men vem vet, kanske kan utvecklingen föra oss till något sådant om några tusen år... Utvecklingen står ju inte stilla.

Stora förändringar i samhället och i världen

Förutom att Martinus presenterar många analyser av förändringar som sker i vårt inre, ger han även beskrivningar av hur samhället kommer att förändras i framtiden. En stor fortsatt förändring är att maskiner, robotar och AI tar över mer och mer av jobben. Men eftersom allt på sikt kommer att gå över till att ägas gemensamt, det vill säga till att bli statligt, kommer detta bara att vara till en stor fördel för alla människor. I takt med denna omvandling minskar arbetstiden betydligt, vilket gör att det blir mycket mer tid till att göra sådant vi verkligen brinner för. Alla som vill kommer att kunna utveckla konstnärliga förmågor inom olika områden. Hela det ekonomiska systemet kommer att

förändras. Pengar upphör att existera, istället har alla sina personliga arbetskvitton (i digital form) med vilka man kan köpa det man behöver. Ingen fattigdom kommer att finnas, inte heller överdriven rikedom. Världens länder går på sikt samman i en världsstat med en demokratisk och öppen världsregering, i vilken det ingår kosmiskt medvetna människor. (Se Martinus symboler nr. 24 och nr. 26.) I framtiden får mänskligheten en gemensam världsbild, en gemensam världsstat och ett gemensamt världsspråk. (Muntligen har Martinus uttryckt att esperanto i framtiden kommer bli det gemensamma språket på jorden. Se www.amika-lingvo.se för mer information.)

”Hjälparen” och kristendomens framtida roll

Martinus använder ibland uttrycket *”Hjälparen, den heliga anden”* i samband med sitt författarverk. För Martinus är hela hans samlade verk inget mindre än den *”Hjälpare”* som Jesus sa skulle komma i framtiden och ge förklaringar till det som den tidens människor inte kunde ta emot eller förstå. Enligt Nya testamentet sa Jesus följande till sina lärjungar i det så kallade avskedstalet under den sista måltiden:

»Men Hjälparen, den heliga anden som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära er allt och påminna er om allt som jag har sagt er.« (Joh 14:26)

»När Hjälparen kommer, som jag skall sända er från Fadern, sanningens ande, som utgår från Fadern, då skall han vittna om mig.« (Joh 15:26)

»Jag har mycket mer att säga er, men ni förmår inte ta emot det nu. Men när han kommer, sanningens ande, skall han vägleda er med hela sanningen; han skall inte tala av sig själv utan förkunna det han hör och låta er veta vad som kommer att ske. Han skall förhålliga mig, ty av mig skall han ta emot det han låter er veta.« (Joh 16:12-14).

Begreppen *”sanningens ande”* och *”den heliga anden”* är båda synonyma med *”kosmiskt medvetande”*, alltså en intuitionsbaserad kunskapskälla om livet som vi jordmänniskor ännu inte har direkt åtkomst till men som vi alla kommer att få ta del av i framtida liv. Genom den andliga process som Martinus genomgick påsken 1921 kom han, precis som Jesus, att få ett kosmiskt medvetande. Med andra ord fick Martinus tillgång till *”sanningens ande”* eller *”den heliga anden”* och därmed en fullständig kunskap om livet som han använde för att skapa sina kosmiska analyser vilka bland annat ger förklaringar till många uttalanden från Jesus.

Så här förklarar Martinus uttrycket *”Hjälparen, den heliga Ande”* i slutet av Livets Bog:

»Vad menas då med uttrycket "hjälparen den helige Ande"? Som vi redan har oss bekant, är "ande" detsamma som medvetande. Medvetande åter är detsamma som tankar, vetande och vilja. När det talas om "helig ande", är det alltså detsamma som "heligt medvetande", vilket återigen är detsamma som "heliga tankar", "heligt vetande" och "helig vilja". Men heliga tankar, heligt vetande och helig vilja kan endast vara uttryck för den absoluta sanningen, d.v.s. den absolut sanna världsbilden eller den absolut sanna visdomen, den absolut sanna kärleken och den härpå baserade sanna levnadsarten. Alltså: "den helige Ande" är detsamma som själva Gudomens medvetande, det medvetande som Gudomen låter vartenda väsen i varje kosmiskt kretslopp i tillvaron växa fram till genom sitt skapande av människan till sin avbild eller like. "Hjälparen den helige Ande" var sålunda inte någon man som skulle komma, utan en absolut visdom eller vetenskap som kunde avslöja de kosmiska sanningarna eller livsmysteriets lösning.« (LB7, st 2652)

Martinus menar att de livsanalyser han presenterar i sitt samlade verk *Tredje testamentet* just avslöjar de kosmiska sanningarna eller livsmysteriets lösning samt att de är grunden för den andliga vetenskap som kommer att växa fram på jorden. Detta är något Martinus ofta återkom till i slutet av sitt liv, både under föredrag och i hans sista bokmanuskript som gavs ut postumt med titeln *Den intellektualiserade kristendomen* år 2004. Lite förenklat skulle man kunna säga att *Tredje testamentet* kan ses som "Hjälparen" och den framväxande andliga vetenskapen som "den heliga anden".

Martinus om bland annat kristendomen som världsimpuls:

»Varenda människa upplever, som tidigare nämnts, en korsfästelse, när han eller hon råkar ut för olyckor, motgång, smärta, besvikelse, sjukdom och nederlag i en eller annan form. Och då är frågan: hur reagerar man på det som sker? I de allra flesta fall är reaktionen: bitterhet, depression eller vrede. Men det var inte på detta sätt som Kristus reagerade. Visserligen utropade han: "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig", men det var ju uttryck för ett sinnestillstånd som han i nästa ögonblick övervann. Han dog utan något som helst negativt i sitt medvetande. Men det är ju omöjligt, kanske man vill säga. Det kunde han göra, men det kan inte andra. Därför har man också skapat dogmer om att han tog människornas "synder" på sig, då behövde man bara tro, omvända sig, bekänna sina synder osv. Man gjorde alltså Kristus till syndabock i stället för modell för mänskligt uppträdande, därför att man tyckte att modellen var alltför långt bort från det allmänt mänskliga. Men för det första måste en modell ju vara perfekt, och för det andra är åtskilliga människor inte längre så långt bort från modellen nu som människor var på Kristi tid. För det tredje: kristendomen som världsimpuls är inte avslutad med Kristi liv och död på denna planet. Han visade uppträdandet och gav med sina uttalanden, sina liknelser och sin bergspredikan uttryck för de stora faciten i livet. Och nu då den jordiska mänskligheten så smått börjar vara mogen för det, fortsätter impulsen på ett sådant sätt att en andlig vetenskap börjar ge uträkningarna till de stora faciten som Kristus kom med.« (Martinus i artikeln *Vägen till den sanna lyckan*, publicerad i Kosmos nr 9, 2015)

I citatet ovan kommer Martinus in på en mängd spännande saker. Mer om dessa finns att läsa i boken *Kosmisk belysning av kristendomens kärna* på www.novamondo.se.

En sammanfattning i 12 punkter

Sfinxväsen är vi allihopa – detta gäller för oss människor här på jorden. I denna bok har vi sett på olika aspekter av vår utveckling som sfinxväsen eller övergångsväsen mellan djurriket och det riktiga människariket. En övergång som i perioder innehåller mycket svåra lidanden och besvärliga tillstånd. Man kan säga att mänskligheten befinner sig i den svåraste delen i hela spiralkretsloppet. Vi har i mångt och mycket tappat vår instinkt när det gäller levnadssätt och livsfrågor samtidigt som vi ännu inte har tillgång till en tillräckligt stor mängd intuition för att själva kunna ta del av livsmysteriets lösning på egen hand. Detta kan leda till en vilsenhet i livet och en stor oro för framtiden. Martinus världsbild kan ge en ökad förståelse av livet som i sin tur kan leda till en större känsla av mening i livet, även när det är tungt, vilket i sin tur kan bidra till ett ökat hopp för sig själv, sina medmänniskor, mänskligheten i stort och för vår gemensamma planet.

Här följer en kort sammanfattning av centrala delar av det som tagits upp i boken.

Grunder att studera, utforska och meditera över

1. *Alla olika, alla lika.* Vårt innersta centrum, jaget, är immateriellt och evigt. Jaget är knutet till vårt övermedvetande som är kopplat till vårt medvetande som formats av våra erfarenheter under många liv. Vi är olika men har samma inre struktur. Vi har kommit olika långt i utvecklingen, men kommer på sikt att nå samma mål – nämligen att bli färdiga människor med kosmiskt medvetande. Vi är alla en del av *Gud*.
2. *Allt vi möter är livets tal.* Allt vi möter och upplever gör att vi utvecklas i små steg och berikas med nya erfarenheter – liv för liv. Vårt medvetande slipas och putsas, enligt *ödeslagen*. Vi får möta precis det vi behöver. Allt är en slags *utbildning*. Allt vi möter är vår karma med vilken vi successivt lär oss att tänka logiskt och blir helt kärleksfulla.
3. *Alltid finns möjlighet till övning.* Vi kan öva oss i att *försöka* förstå, förlåta, acceptera, vara toleranta, kärleksfulla, ödmjuka och närvarande i livet. Vi gör det vi kan utifrån våra tidigare erfarenheter. Vår inställning till livet är A och O. Ödmjukhet, positiva tankar och känslor av tacksamhet leder till livsglädje som leder till livskraft och livsfunktion. Det tar tid innan vi får allt detta på plats. Allt är som det ska – sett ur ett evighetsperspektiv.

Stort bud att försöka följa och meditera över

4. *”såsom dig själv”* – Vi bör vara vänliga och stöttande mot oss själva. Vi handlar alla efter våra erfarenheter och är ännu ofärdiga som människor. Självmedkänsla och självkänedom är viktiga för vårt mående. Vi bör ta hand om oss själva genom ”goda vanor” och tolerans. Genom att älska oss själva på ett balanserat sätt, med alla våra brister, kan vi lättare älska andra och livet. (Här kan bödens kraft behövas! Se punkt 12.)
5. *”älska din nästa”* – Vi bör vara vänliga och stöttande mot andra. Dels gentemot de människor vi tycker om, men även gentemot människor som vi har svårt för – inte alltid lätt! (Även här kan bödens kraft behövas.) Vår nästa inkluderar även djuren, naturen och vår kropp som består av myriader av mikroindivider.
6. *”älska Gud över alla ting”* – Alla som vi möter är Guds organ, genom vilka Gud talar till oss. Livet omskapar oss i den fysiska världen, vilket ibland gör ont! Vi kan öva oss i att se, förstå och vara med de gudomliga krafterna i den nya världsimpulsen. Gud är livets fasta punkt och finns innerst inne i alla levande väsen.

Utveckling att följa med i under många liv

7. Det är helt naturligt med problem och kriser – på individnivå, gruppnivå och globalt. Vi är ännu inte färdigskapade som människor. Vi är *sfinxväsen*, med både djuriska (själviska) och mänskliga (osjälviska) sidor. Vi behöver äta av ”kunskapens träd” (göra olika typer av erfarenheter) under många liv för att på lång sikt bli färdiga människor, till dess är det nödvändigt att vi gör misstag och upplever lidande.
8. Vi som mänsklighet är inne i en slags ”domedagsepok” med ”djävulsmedvetande” i olika former. De djuriska sidorna i kombination med kall intelligens gör att det sker stora

övergrepp, allt från rå kapitalism och trafficking till koncentrationsläger och världskrig.

9. Lidande skapar på sikt medlidande och ödmjukhet. Problem ger upphov till problemlösning som utvecklar vår intelligens. För att det ska kunna uppstå harmoni och fred krävs en balans mellan en utvecklad medlidandeförmåga och intelligens, vilket leder till visdom, allkärlek och intuition. Alla former av lidanden och problem hjälper oss att utvecklas och på sikt komma närmare det riktiga människoriket.

Råd att ha med sig i "vardagens pyramid" (*)

10. *Se livet som en inre resa.* Vi är på väg att lämna djurriket och gå in i "det riktiga människoriket" – om cirka 20 inkarnationer är vi alla färdiga människor med kosmiskt medvetande. Våra inre "poler" kommer sakta i balans. Vår talangkärnor ändras successivt liv för liv. Våra medvetandeenergier blir mer intellektuella och vi blir alltmer kärleksfulla. Vår livskunskap växer. Vi utvecklas från "försvarsväsen" till "fredsväsen".
11. *Lev uppmärksam i medveten närvaro.* Acceptera att man själv och andra inte kan vara annorlunda, än vad som nu är fallet. Acceptera att det vi möter att sådant vi behöver för vår mentala träning samt att vi själva är det första upphovet till det vi möter. Vi kan arbeta med oss själva i små steg mot en inre harmoni. På sikt växer sakta en inre livsglädje och tacksamhet fram, men bakslag är helt naturliga.
12. *Be om hjälp och vägledning.* Uttryck gärna din tacksamhet när det känns naturligt. I den andliga världen finns kärleksfulla väsen som lyssnar på våra innersta tankar. Genom inre bön kan man förmedla sina tankar och önskemål till *Försynen*. Man kan öva på inre bön i harmoni med livslagarna och i slutet lägga till: *Ske inte min utan din vilja!*

(*) Uttrycket "vardagens pyramid" anspelar på en formulering Martinus använde i en artikel:

»Nu sker invigningen mitt i "vardagens pyramid", och de andliga lärarna avlöses av den andliga vetenskapen, som är tillgänglig för varje sökande människa.« (Martinus i artikeln *Jungfrufödelse* publicerad i Kosmos 1990 nr 4)

Martinus menar att långt tidigare i mänsklighetens historia användes pyramider för att utvalda personer skulle genomgå svåra fysiska och psykiska prov och på så sätt bli invigda i delar av livsmysteriets lösning. Men sedan länge är det istället "vardagen" som gäller för vår stegvisa invigning. Dag efter dag, år efter år och liv efter liv genomgår vi fysiska och psykiska "prov", vilket allteftersom gör oss klokare och mer kärleksfulla tills vi en dag är redo för *den kosmiska invigningen, den stora födelsen* eller *vår jungfrufödelse* som kommer att ge oss ett helt nytt medvetande, nämligen ett *kosmiskt medvetande*.

Vad gäller de stora pyramiderna vid Kairo samt den världskände skulpturen sfinxen, nämnde Martinus att de kan ha skapats för cirka 90 000 år sedan av högt utvecklade människor som levde på jorden då. De använde principerna *materialisation* och *dematerialisation* för att inkarnera på jorden och även för att skapa pyramiderna. Om det skulle stämma kan man se dem och sfinxen som meddelanden från högt utvecklade människor – de visste att kommande generationer på jorden skulle behöva *många liv som sfinxväsen*.

Slutord

Om du läst hela eller delar av denna bok med intresse kan jag verkligen rekommendera att läsa Martinus egna böcker! Kanske vill du även komma i kontakt med andra som är intresserade av den kosmiska världsbilden. Nedan finns i så fall en del länkar.

Verksamhet kring Martinus världsbild idag

För närvarande är det inte speciellt många svenskar som känner till Martinus världsbild. Ändå är Sverige näst störst i världen vad gäller Martinus-intresserade. Bara i Danmark finns det fler människor som läser Martinus böcker, vilket inte är så konstigt eftersom det var hans hemland. Martinus Center i Klint är den plats som har mest undervisning i Martinus livsanalyser – www.mcklint.dk. Där finns kurser vår, sommar och höst med högsäsong i juli och början av augusti. Som mest kan det vara cirka 150 personer på detta center som drivs av Martinus Institut i Köpenhamn – www.martinus.dk. Martinus Institut ger ut alla böcker och har även ett magasin som heter *Kosmos* och ges ut på danska, svenska, engelska och tyska – www.kosmosmagazine.net.

I Sverige finns en liten kursgård utanför Varnhem som kallas *Kosmosgården* eller Martinus Center Varnhem – www.martinuscentervarnhem.se. Där anordnas tre kursveckor på sommaren och helgträffar några gånger om året. Både i Stockholm och Göteborg finns regelbundna aktiviteter som föredrag, studiecirkel och trivselträffar. I Göteborg samordnas verksamheten av *Stiftelsen Tredje testamentet* – www.tredjetestamentet.se. I Stockholm samordnas verksamheten av *Stiftelsen Martinus Kosmologi* – www.martinus.se. Martinus böcker på svenska ges ut av Världsbild förlag – www.varldsbild.se. Mycket av Martinus litteratur finns att läsa gratis på www.martinus.dk.

På Facebook finns flera grupper kring Martinus världsbild. Där finns mycket att ta del av och möjlighet att ställa frågor. Tonläget kan vara rätt högt och ibland förekommer gräl bland de mest påflugna skribenterna. En bra möjlighet att öva sin tolerans :-).

Kort om mig

Jag är utbildad civilingenjör i datorteknik och gymnasielärare i programmering och matematik, men egentligen är jag mest intresserad av helt andra saker. Bland annat är det Martinus kosmiska världsbild och Zamenhofs internationella språk som ger mig inspiration. Därför jobbar jag deltid på en folkhögskola för att kunna hinna med egna projekt och vara aktiv i Stiftelsen Martinus Kosmologi. Lite mer om mig finns att läsa på www.novamondo.se/om.

Martinus avslutade många av sina föredrag med en liknelse om att vi kan vara som solen. Alltså att vi kan försöka vara lysande och värmande för alla i vår omgivning utan undantag, precis som solen är.

Allt gott och lys på din omgivning så ofta du kan och vill!

Hälsningar, Hokan Lundberg

PS. Skriv gärna några rader och berätta vad du tycker om innehållet i denna bok, det skulle intressera mig! Mejladress: hokan@novamondo.se